

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

120ste JAAR

Nr. 3

Maart 1951

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Dagorder van de Generaal Mr H. J. Kruls	126
Uit de legerorders	127

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr H. J. Kruls	129
Beginnelsen van militaire oefeningen, door J. A. Risseeuw, Majoor der Artillerie	131
Samenwerking tussen veldartillerie en de overige wapens, door J. G. J. van der Hulst, Kapitein der Artillerie	135
De uitvoering van de logistiek in oorlogstijd II, door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf	139
Differentiatie in de bewapening der Infanterie, door J. R. Zuure, Kapitein der Infanterie	144
Standaardisatie van radio-apparatuur, door Ir M. Polak, Res.-Luitenant-Kolonel b.D.	150
Korte berichten	154
De lucht oorlog in Korea, door R. A. Sleeuw, Kapitein vlieger-wrn.	155
De Russische artillerie, door A. Roskam, Kapitein der Artillerie ...	166
Het grote debat in de Amerikaanse Senaat, door F. C. Spits, Res.-Kapitein der Infanterie	171
Uit de buitenlandse vakpers	175

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel van de Generale Staf
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

120ste JAAR

Nr. 3

Maart 1951

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Dagorder van de Generaal Mr H. J. Kruls	126
Uit de legerorders	127

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr H. J. Kruls	129
Beginnelsen van militaire oefeningen, door J. A. Risseeuw, Majoor der Artillerie	131
Samenwerking tussen veldartillerie en de overige wapens, door J. G. J. van der Hulst, Kapitein der Artillerie	135
De uitvoering van de logistiek in oorlogstijd II, door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf	139
Differentiatie in de bewapening der Infanterie, door J. R. Zuure, Kapitein der Infanterie	144
Standaardisatie van radio-apparatuur, door Ir M. Polak, Res.-Luitenant-Kolonel b.D.	150
Korte berichten	154
De lucht oorlog in Korea, door R. A. Sleeuw, Kapitein vlieger-wrn.	155
De Russische artillerie, door A. Roskam, Kapitein der Artillerie ...	166
Het grote debat in de Amerikaanse Senaat, door F. C. Spits, Res.-Kapitein der Infanterie	171
Uit de buitenlandse vakpers	175

OFFICIËLE MEDEDELINGEN

van het

Ministerie van Oorlog

DAGORDER van de Generaal Mr. H. J. KRULS, Chef van de Generale Staf

Het heeft Hare Majesteit de Koningin behaagd mij te ontheffen uit mijn functie van Chef van de Generale Staf en daarmee van het bevel over de onderdelen van het leger.

Ik leg mijn taak neer in de vaste overtuiging, dat ons leger thans door de moeilijkste jaren van zijn wederopbouw heen is en de krachten in zich heeft om zich verder te kunnen ontwikkelen tot een goed leger, tot een leger, dat — als het moet — in staat zal zijn om zijn hoge en verantwoordelijke taak te vervullen.

Dat ik met Uw aller hulp U door de grote en verscheidene moeilijkheden der laatste jaren heb mogen leiden tot de toestand, waarin wij thans verkeren, stemt mij tot dankbaarheid en ontnemt de bitterheid aan de gedachte, dat ik de verdere ontwikkeling slechts als een toeschouwer zal mogen bezien.

Bij de uitvoering van hun militaire taak van de laatste jaren hebben onze jonge Nederlanders getoond uit het goede hout te zijn gesneden. Onze Korea-vrijwilligers, aan wie ik hierbij oprechte en warme hulde breng, zijn een voorbeeld voor velen.

Dit zijn zaken, waarover ons volk zich mag verheugen en die het vertrouwen geven, dat wij in staat kunnen zijn een krachtige en betekenisvolle bijdrage te leveren aan de gezamenlijke defensie van West-Europa en daarmee aan het behoud van de vrede.

Ik dank U allen oprecht voor Uw vertrouwen en Uw medewerking en breng hierbij in het bijzonder dank aan de Luitenant-Generaal Calmeyer, die heden met mij zijn functie van plaatsvervangend Chef van de Generale Staf verlaat en mij zo voortreffelijk heeft bijgestaan.

Nimmer zal het leger zijn plaats in mijn hart verliezen. Ik zal zijn opbouw en verrichtingen steeds blijven volgen.

Moge de Almachtige ons land en ons volk beschermen in de tijden, welke voor ons liggen.

Mannen en vrouwen van de Koninklijke landmacht, het ga U en de Uwen goed!

Leve de Koningin!

's-Gravenhage, 31 Januari 1951.

UIT DE LEGERORDERS

No. 326 L-LM — Vervoer van militairen tegen verminderd tarief.

In deze L.O. zijn uitgebreide bepalingen betreffende het vervoer van militairen door de Nederlandse Spoorwegen tegen verminderd tarief op vertoon van een legitimatiebewijs N.S. voor het jaar 1951 neergelegd.

No. 323 L-LM — Uniformen en tenues van het personeel der land- en luchtmacht in de tropen.

Deze L.O. brengt wijziging in L.O. 1950, nr. 264 (M.S. Januari 1951, blz. 4).

No. 328 L-LM — Onderscheidingsteken voor stafbekwaamheid luchtmacht.

1. Door officieren, die in het bezit zijn van een brevet als omschreven in punt 1 van de beschikking van 4 Februari 1950 Chef Luchtmachtstaf, Sectie L 4 (Opl.) nr 5488, L.O. 1950 nr 38 LM (M.S. April 1950, blz. 194) en voldaan hebben aan het gestelde in punt 2 van deze beschikking, wordt een onderscheidingsteken gedragen

2. Het onderscheidingsteken wordt gedragen op de linkerborst, boven het borstonderscheidingsteken behorende bij een der brevetten voor luchtvaardenden.

3. Het onderscheidingsteken kan als draagspeld van goudkleurig metaal dan wel geborduurd worden gedragen, in welk laatstgenoemd geval de kroon en adelaar van goudkleurig metaal zijn vervaardigd.

4. Het onderscheidingsteken wordt niet op de overkleding gedragen.

No. 331 L-LM.

1. De materieelsaanduiding zal plaats vinden door nummer- en naamgeving;

2. deze aanduidingen zullen worden opgenomen in magazijnscatalogi, tevens naamlijsten materieel;

3. de nummering zal geschieden, door gebruikmaking van:

3.1. een getal van 3 cijfers, lopende van 100 t/m 999, — ontleend aan het registratuurplan voor zee-, land- en luchtmacht — voor de 1e orde, en

3.2. ten hoogste vier groepen van 2 cijfers, onderling gescheiden door een punt, voor de 2e t/m de 5e orde, welke orden een logisch systematische onderverdeling vormen van hetgeen in de eerste orde wordt ondergebracht;

4. dat het vaststellen van nummers en namen, alsmede het samenstellen van de catalogi zal geschieden door het codificatiebureau zee-, land- en luchtmacht, zulks met inachtneming van het bepaalde in

punt 6 van L.O. 1950, nr 94 (niet in de M.S.);

5. verstrekking van de catalogi op aanvraag zal plaats vinden door de zorg van de directeur van de inrichting tot het uitgeven van boekwerken voor het leger, naar maatstaven vast te stellen, door de chef van de generale staf, resp. chef van de luchtmachtstaf;

No. 333 L-LM — Aanvragen boekwerken behorende bij motorvoertuigen.

Het komt veelvuldig voor, dat voor het verkrijgen van:

1. chauffeurs-instructieboekjes (drivers handbooks);

2. onderhoudsboekjes (maintenance-manuals);

3. onderdelen-catalogi (spare-parts-lists),

rechtstreeks wordt onderhandeld met — of rechtstreeks aanvragen worden gedaan bij — importeurs c.q. leveranciers.

Zulks is ontoelaatbaar en wordt mitsdien verboden.

Alle aanvragen ter zake moeten worden gericht aan het Hoofd van de Afdeling Materieel van het Directoraat Materieel Landmacht.

1951.

Nr. 3 L-LM — Militaire rijbewijzen.

Bij Ministeriële beschikking van 3 Januari 1951 zijn uitgebreide bepalingen gegeven betreffende het besturen van militaire motorvoertuigen, alsmede de eisen voor het verkrijgen van militaire rijbewijzen.

Nr. 5 L-LM — Dienstvoorschrift.

Ter kennisneming van de Koninklijke landmacht wordt gebracht het Koninklijk besluit van 27 December 1950, Nr. 14, luidende:

WIJ, JULIANA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Op de voordracht van Onze Ministers van Oorlog en Marine van 21 December 1950, Directoraat Administratieve Diensten, Afdeling B 7, Nr. 173854 en van 23 December 1950, Afdeling Juridische Zaken Nr. 236462/63283;

Overwegende, dat het bij het in werking treden van de Wegenverkeerswet noodzakelijk is het bestaande dienstvoorschrift ter regeling van het militair dienstverkeer door een ander dienstvoorschrift te vervangen;

Gelet op artikel 45 van de Wegenverkeerswet alsmede op artikel 135 van het Wetboek van Militair Strafrecht;

Hebben goedgevonden en verstaan:
in te trekken het bij Koninklijk besluit van 19 September 1947, Nr 24, vastgestelde Dienstvoorschrift voor de Koninklijke Landmacht en de Koninklijke Marine en vast te stellen het navolgende Dienstvoorschrift voor de Koninklijke Landmacht en de Koninklijke Marine:

Artikel 1

In de gevallen, omschreven in artikel 45 van de Wegenverkeerswet, is het verboden militaire motorrijtuigen en rijwielen te besturen dan wel opdracht of toestemming tot het besturen van militaire motorrijtuigen en rijwielen te geven, wanneer niet is of wordt voldaan aan hetgeen ten aanzien van de uitrusting en het gebruik van motorrijtuigen en rijwielen is bepaald in de Wegenverkeerswet en de krachtens deze wet vastgestelde regelingen.

Artikel 2

Het in het vorig artikel gestelde is niet van toepassing in de gevallen, waarin Onze Ministers van Oorlog en Marine terzake afwijkende voorschriften reeds hebben gegeven of nog zullen geven.

Dit besluit, dat in de Nederlandse Staatscourant zal worden geplaatst, treedt in werking met ingang van het tijdstip, waarop de Wegenverkeerswet in werking treedt.

Onze voornoemde Ministers zijn -- ieder voor zoveel hem aangaat -- belast met de uitvoering van dit besluit.

Soestdijk, 27 December 1950.

JULIANA.

De Minister van Oorlog,
w.g. H. L. s'JACOB.

De Minister van Marine,
w.g. H. L. s'JACOB.

N.B. Het bij Koninklijk besluit van 19 September 1947, nr 24, vastgestelde Dienstvoorschrift, dat niet in de Legerorders werd gepubliceerd, had betrekking op de met ingang van 1 Januari 1951 ingetrokken Motor- en Rijwielwet. Het bepaalde nagenoeg hetzelfde met betrekking tot die wet, als het thans vastgestelde Dienstvoorschrift met betrekking tot de Wegenverkeerswet. Het werd gepubliceerd in de Nederlandse Staatscourant van 30 Sept. 1947, Nr 183.

Militair Juridische Dienst.

Bij beschikking van de Minister van Oorlog van 25 April 1949, Hoofdkwartier van de Generale Staf, Sectie G 2 nr. 1002 is opgericht het Dienstvak van de Juri-

dische Dienst (L.O. 88 L-LM). Daarbij is bepaald, dat bij het dienstvak van de Militair Juridische Dienst worden ingedeeld het daartoe in aanmerking komend personeel van:

het Hoog Militair Gerechtshof,
het Kabinet van de Min. van Oorlog,
het Hoofdkwartier Generale Staf,
de Staf van een Militair Gewest (thans afdeling),
een Krijgsraad,
een Krijgsraad te Velde.
Deze indeling heeft plaats gehad.

Op 5 October 1950 is vastgesteld de vredessamenstelling van de Militair Juridische Dienst en van de Krijgsraden in de Militaire arrondissementen, uitsluitend voor wat betreft het militaire personeel, en van het Hoog Militair Gerechtshof, uitsluitend voor wat betreft het militaire personeel van de KL.

Bij de Directie van de Mil. Jur. Dienst zijn, behalve de staf, bureaux voor algemene zaken, tuchtrecht en dienst-aangelegenheden; militaire justitie; organisatie en mobilisatie; jurisprudentie en onderwijs.

Het aantal officieren in de vredessamenstelling omvat 14 officieren en 10 onder-officieren en burgers, waarin nog wel verandering zal komen.

Tot 1 Januari 1951 was Directeur van het dienstvak de Luitenant-Kolonel Mr H. H. A. de Graaff, die op die datum werd opgevolgd door Luitenant-Kolonel Mr P. J. La Gordt Dillie.

Mr de Graaff, die al sedert het overlijden van Mr E. de Visser de functie van President van de Krijgsraad te Velde Oost te Arnhem waarnam, werd op 15 December 1950 met ingang van 1 Januari 1951 benoemd tot President van die Krijgsraad te Velde, terwijl hij ook President is van de Krijgsraad in het tweede militaire arrondissement, te Arnhem, de zogenaamde „Vredeskrijgsraad" aldaar (zie M.R.T., XLII 452 en 453).

Het wapenonderscheidingsteken van de Militair Juridische Dienst is: op de baret -- op een zwart laken, wit gebiedse ondergrond -- en op de schouderbedekkingen van de veldblouse van gelmetaal, voorstellende 2 gekruiste hellebaarden met wetsrol; op de schouderbedekkingen van de dagelijkse tenue als voor de veldblouse c.q. van gouddraad geborduurd.

De Directie is gevestigd Stadhouderslaan 156, Den Haag, tel. 553720, toestel 87.

Op 20 December 1950 is een groot aantal reserve-officieren van het dienstvak door Generaal Mr H. J. Kruls beëdigd.

Einde van de Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog.

WAAR WERKEN WIJ VOOR? WAT BEREIKEN WIJ? (XIII)

door Generaal Mr H. J. KRULS.

De verandering in mijn eigen positie, welke — niet op mijn verzoek — de vorige maand plaats vond, kan voor mij toch geen reden zijn om even abrupt alle banden met U, lezers van De Militaire Spectator, te verbreken. Het zou de indruk kunnen maken, dat ik een „bad loser” was, die zich mokkend had terug getrokken uit zijn oude omgeving. Het tegendeel is echter waar. Gedurende vele jaren heb ik mijn beste krachten aan het belang van land en leger gegeven en dus is het mij niet mogelijk mij nu van het leger af te wenden en elk contact te verliezen. Daarvoor zijn de banden te hecht geweest, vooral in de laatste vijf jaren.

Hoewel ik het tegenover mijn opvolger minder juist zou vinden om deze artikelenreeks voort te zetten in de geest waarin ik ze begon, hoop ik toch nog wel eens iets van mij te kunnen laten horen. Misschien kan ik daarbij nog nuttig zijn door die indrukken te vermelden, die men juist als buitenstaander kan verkrijgen.

Mag ik ditmaal beginnen met een dringend beroep op U allen, die het wél menen met het belang van land en volk en daarom bereid zijn zich te geven aan de opbouw van het juist in deze tijden voor beide zo onmisbare apparaat, onze Koninklijke Landmacht. Leest U nog eens door, wat ik geschreven heb in het Februari-nummer, het twaalfde artikeltje, dat tot stand kwam op een ogenblik, waarop ik nog niet wist, hoezeer mijn eigen status zou zijn veranderd bij het verschijnen er van. Ik neem van dat artikeltje geen woord terug en vestig vooral de nadruk op de slotzin, die ongeveer luidde: „*Als een man als Eisenhower het aandurft de hoge en verantwoordelijke post van Europees opperbevelhebber te aanvaarden, dan is dat een reden voor ons om vertrouwen te hebben in de toekomst en deze niet bij voorbaat als verloren te zien!*”

Houdt deze gedachte goed voor ogen en bedenk, dat de toekomst wellicht afhankelijk is van de mate waarin wij er in slagen om onze machtsmiddelen op te bouwen en daarmee het vertrouwen te versterken. Aan die taak moet U zich volledig geven. Alleen dan zal het mogelijk zijn het maximum resultaat te bereiken.

Mijn dringend verzoek aan U allen heeft daarom de strekking U door niets en door niemand te laten afhouden van Uw plicht en die steeds op de allerbeste wijze te vervullen.

Tijdens zijn bezoek aan Den Haag heb ik de generaal Eisenhower mogen ontmoeten en in hem gezien een man met een eenvoudige, heldere geest, groot verstand en nuchter inzicht, niet gecompliceerd of geheimzinnig, een prettig mens met gevoel voor humor.

De Generaal had de ogen wijd open en zijn oren ook. Ondanks het snelle en vermoeiende karakter van zijn Europese reis kan men er van op aan, dat hij zich een vrij zuiver beeld gevormd heeft van hetgeen Europa presteert en van plan is te gaan presteren. Zijn na terugkeer in

Amerika op 2 Februari j.l. afgelegde verklaringen geven een niet te ongunstig beeld van de verdedigingsinspanning van Europa. Van enthousiasme is geen sprake, doch de woorden van de Opperbevelhebber vertolken een rustig vertrouwen. Het is van de grootste betekenis, dat hij gemeend heeft zich op deze wijze te mogen uitlaten. Immers, zou hij van ernstige teleurstelling hebben doen blijken, dan zou het gevaar niet denkbeeldig zijn geweest, dat het Amerikaanse volk in verzet was gekomen tegen het zenden van Amerikaanse militaire hulp en in het bijzonder van Amerikaanse troepen naar Europa. De meeste Amerikanen beseffen, dat het ook voor hun eigen welzijn bijzonder gewenst is Europa niet verloren te laten gaan. Maar als zij niet overtuigd zijn, dat wij hier aan deze kant van de Oceaan in de eerste plaats zelf een grote prestatie leveren ten bate van onze eigen veiligheid, dan is het voor een groot deel van het Amerikaanse publiek al heel moeilijk om te begrijpen, dat Amerika moet doen, wat wij zelf moesten en konden doen.

Onze Europese defensie-inspanning is nodig omdat alleen een maximale krachtsontwikkeling een gewapend conflict kan verhoeden, dan wel tot een zo gunstig mogelijk einde brengen, en onontbeerlijk om ons van de steun van Amerika te verzekeren, zonder welke onze pogingen vruchteloos blijven.

Eisenhower heeft bij zijn landgenoten aangedrongen op het spoedig uitzenden van meer Amerikaanse troepen naar Europa. „Wie snel helpt, helpt dubbel” was daarbij zijn richtsnoer. Begrijpelijk, want de generalissimus wil rekening houden met een gevaar, dat nabij is. En hij weet, dat zijn Europese partners nog niet sterk zijn en de Duitse herbewapening nog slechts een begrip is, dat een onderwerp vormt voor een steeds langer wordende reeks van conferenties. Wanneer Eisenhower aandringt op het spoedig zenden van Amerikaanse divisies naar Europa, dan doet hij dat, omdat zijn studiereis hem doordrongen heeft van de noodzaak daarvan, dan ziet hij het nabije gevaar als achtergrond, maar dan valt m.i. het hoofdaccent op de wenselijkheid om de Europese volken en hun regeringen te doen inzien, dat de parate kracht terstond vergroot moet worden en om hen door een voorbeeld er van te overtuigen, dat Amerika wil helpen, doch dat niet de Amerikanen, maar de West-Europeanen in de eerste plaats voor de wachters voor hun eigen deur moeten zorgen.

Voor ons de hoop, dat Eisenhowers roepstem in Amerika weerklank moge vinden, maar vooral, dat de landen van Europa zijn tactvolle aanwijzing zullen begrijpen. Zijn aanwijzing, die luidt: „Bereidt U voor op de naaste toekomst, maakt U spoedig zo sterk als gij kunt”.

Als men zich herinnert, dat ik de vorige keer schreef „Meer dan ooit is het thans de tijd voor noodmaatregelen, welke snel effect sorteren!”, dan zal het niemand verwonderen dat ik de gedachtengang van de Europese Opperbevelhebber volkomen deel en het snel paraat maken van wat wij hebben en spoedig krijgen kunnen, primair acht.

De toekomst zal leren hoe de Europese landen, en vooral daaronder Nederland, dit probleem oplossen. Welke richting ten slotte ook gekozen moge worden, voor ieder Uwer blijft de grote en eerste plicht die belangen onzer Koninklijke Landmacht, welke aan U zijn toevertrouwd, steeds op de beste wijze te blijven behartigen.

Op U komt het aan!

BEGINSELEN VAN MILITAIRE OEFENINGEN (II)

door J. A. RISSEEUW, *Majoör der Artillerie.*

(Slot van blz. 75, Februari 1951, Nr 2)

DE VOORBEREIDING VAN EEN KADERVERBINDINGSOEFENING

1. Algemeen.

Nadat een Commandant de punten heeft vastgesteld, genoemd in het eerste artikel onder 3 a, b, c en d, zal zijn staf allereerst iedereen waarschuwen die bij de oefening betrokken wordt. Verder wordt het algemeen verloop der oefening uitgewerkt en hierop de goedkeuring van de Commandant verkregen.

Daarna wordt een tijdschema vastgesteld van de voorbereidende werkzaamheden en van de uitgifte van de stukken. Tenslotte wordt het verbindingsmaterieel voor scheidsrechters en hulpleiders, plaats, datum en uur van de eindbespreking bepaald, alsmede de deelnemers daaraan. De stukken hebben de volgende inhoud:

- a. een index;
- b. oefeningsaanwijzingen en administratieve regelingen;
- c. aanwijzingen voor scheidsrechters en hulpleiders, alsmede gegevens over de te gebruiken verbindingen (verbindingsschema);
- d. instructies voor hulpleiders („Briefs”), als bijlagen van c;
- e. een algemeen verloop der operaties, uitsluitend voor scheidsrechters en hulpleiders, ook als bijlage van c;
- f. een algemene en bijzondere oorlogstoestand, eventueel gevolgd door een mededeling van gegevens;
- g. een verzendlijst.

ad b. Oefeningsaanwijzingen.

1. het doel der oefening;
2. de lessen die uit de oefening getrokken moeten worden;
3. duur van de oefening met data;
4. hoe de oefening geleid wordt, hoe deze verloopt en welke formaties en onderdelen door hulpleiders worden vertegenwoordigd; tevens wordt de vorm geregeld, waarin de acties van commandanten en staven moeten worden verwerkt na ontvangst van berichten der hulpleiders;
5. lijst van formaties en onderdelen, welke geoefend worden;
6. administratieve regelingen;
7. verbindingen
 - a. De staf belast met de oefeningen treft alle voorbereidingen voor de verbindingen van scheidsrechters en hulpleiders (voertuigen, radio's, seiners, golfengtes, codes, ordonnansen, telefonen enz.);
 - b. Soms zal de staf zich ook moeten belasten met het tot stand brengen van de verbindingen voor de te oefenen staven (b.v. in een telefoonverbinding). Meestal zullen deze staven echter zelf zorg dragen voor hun verbindingen, als een onderdeel van de oefening;

8. codes, oproepletters en golflengtes;
9. bepalingen van algemene aard, b.v. snelheid waarmede infanterie en tanks zich verplaatsen; in te lassen vertragingen in de berichtenwisseling, welke in werkelijkheid ook zouden ontstaan en gegevens over de eindbespreking.

ad c. Aanwijzingen voor scheidsrechters en hulpleiders (Oefenstaf).

Deze dragen een bepaalde classificatie, b.v. „OEFENINGSGEHEIM” en worden op papier van een andere kleur gedrukt om te voorkomen, dat zij in handen komen van de te oefenen staven, waardoor de waarde van de oefening aanzienlijk verminderd zou worden.

Zij bevatten:

1. een nominatieve lijst van scheidsrechters, vermeldende bij welke staf zij optreden;
2. de organisatie van de hulpleiders en een verdeling naar hun werkzaamheden;
3. een opgave van beschikbare voertuigen;
4. administratieve regelingen voor scheidsrechters en hulpleiders;
5. de tijdstippen, waarop periodieke meldingen en copieën van dagboeken moeten binnenkomen;
6. datum, tijd en plaats van bijeenkomsten van hulpleiders en scheidsrechters, vóór, gedurende en na de oefening;
7. een schema van het verbindingsnet van hulpleiders en scheidsrechters.

ad d. Instructies voor hulpleiders („briefs”).

Deze zullen gedetailleerd, of in grote lijnen worden verstrekt. Een voorbeeld wordt gegeven in bijlage A aan het slot van dit artikel.

ad e. Algemeen verloop der operaties (alleen voor scheidsrechters en hulpleiders).

Dit bespaart scheidsrechters en hulpleiders veel tijd, omdat zij hierdoor niet alle details behoeven door te nemen. Het algemeen verloop der oefening vormt de basis waarop de gedetailleerde berichtgeving berust.

ad f. Algemene en bijzondere oorlogstoestand, mededeling van gegevens.

Hierin wordt de tactische situatie geschetst, waaronder de oefening een aanvang neemt en aan Commandanten die inlichtingen verstrekt, waarover zij ook in tijd van oorlog zouden beschikken.

ad g. Verzendlijst.

Er dient nauwgezet te worden nagegaan of alle stukken in voldoende exemplaren aan de juiste geadresseerde zijn verzonden. Het gebruik van in verschillende kleuren gedrukt papier is hierbij aan te bevelen. Vooral als een Kaderverbindingsoefening met twee partijen wordt gehouden, wordt het samenstellen van de verzendlijst een ingewikkelde aangelegenheid.

2. Hulpleiders.

- a. hulpleiders voor hogere en nevenformaties;
- b. hulpleiders voor lagere eenheden. Een hulpleider kan meestal ver-

- schillende lagere eenheden tegelijkertijd vertegenwoordigen, bijv. alle Bataljons en Compagnieën in een Brigade of Regiment;
- c. logistieke hulpleiders;
 - d. hulpleiders voor ondersteunende wapenen, bv. voor artillerie en vechtwagononderdelen;
 - e. hulpleiders in verband met luchtsteun.

3. Scheidsrechters.

Scheidsrechters zijn vereist bij elk stafkwartier, dat geoefend wordt. Bij grote staven zijn meer scheidsrechters nodig, soms voor elke sectie van een staf. Een van hun belangrijkste werkzaamheden is toe te zien, dat de verschillende staven voldoende logistieke en administratieve voorbereidingen treffen, bv. voor aanvoer van voedsel, munitie en benzine en tijdige aanvulling van personeel.

Er mag geen neiging ontstaan om deze punten over het hoofd te zien, waardoor bij oefeningen de operaties op het eerste gezicht goed verlopen, doch in werkelijkheid mislukking het gevolg zou zijn.

4. Leiding der oefening.

De oefening wordt „op gang” gebracht door de algemene en bijzondere oorlogstoestand, eventueel gevolgd door mededelingen van gegevens en verder door de berichten van de hulpleiders, welke de hogere, neven en lagere eenheden vertegenwoordigen. Deze zullen niet altijd kunnen volstaan met het afwerken van de hun verstrekte instructie („brief”), omdat, vooral bij een oefening van enige omvang, nooit alle situaties voorzien kunnen worden. Bepaalde van te voren gemaakte berichten moeten of wel worden veranderd of gewijzigd, of wel geheel vervallen.

Er zijn drie wijzen om een oefening als deze te leiden:

a. Alle berichten zijn tevoren tot in details uitgewerkt. Dit heeft het voordeel, dat de leiding zeer strak wordt gehouden en dat de oefening precies verloopt zoals de leiding zich dit heeft voorgesteld. Het laat geen initiatief over voor de te oefenen commandanten en het vergt een zeer omvangrijke voorbereiding.

b. De oefening verloopt op een wijze, die afhangt van de uit te geven bevelen van de te oefenen commandanten. Wel kan de leiding hier haar invloed laten gelden door de uitgifte van algemene en bijzondere oorlogstoestand, mededeling van gegevens en verder door berichten van hogere en lagere eenheden, doch de kans bestaat, dat de lessen die de leider zich had voorgesteld in de oefening tot uiting te brengen, niet of niet ten volle ter sprake komen. Aan de andere zijde laat deze wijze van het leiden der oefening het initiatief open aan de te oefenen commandanten.

c. Een combinatie van a en b. Het eerste deel der oefening kan in detail worden geleid, terwijl het verdere deel min of meer wordt „vrijgelaten”.

Bij oefeningen als deze, is het wenselijk een vijandelijke slagorde en operatieplan te gebruiken, daar anders de activiteit van de inlichtingendienst in de lucht komt te hangen en daarmee tevens de werkzaamheden van de Sectie Operatieën en van de Commandant zelf.

Wat betreft het tijdsverloop kan het bij deze oefeningen wenselijk zijn de „oefentijd” gelijk te stellen met de helft van de werkelijke tijd. Zou een Divisiecommandant zijn DAC opdragen om zijn DA te verplaat-

sen, dan zou in feite verschillende uren gewacht moeten worden alvorens de DA vanuit haar nieuwe stellingen actief zou kunnen optreden. Door de oefentijd te versnellen kan soms meer rendement uit een oefening gehaald worden. Ook kan de oefening op bepaalde tijdstippen onderbroken worden en aanvagen op een nieuw tijdstip, dat in de eigenlijke operatieën later ligt, waarbij de overgeslagen periode wordt aangevuld door een nieuwe mededeling van gegevens.

5. Slotopmerking.

Uit het bovenstaande blijkt, dat oefeningen van deze aard, vooral op enigszins grote schaal, een aanzienlijke voorbereiding vergen. Zo besloegen de stukken van een telefoonoefening in het verdedigend gevecht van een Divisie, waarin één Divisiestaf en twee Brigadestaven werden geoefend, 125 bladzijden.

Van de 70 aan de oefening deelnemende officieren vormden 40 de oefenstaf. Veel hangt af van bruikbaarheid en initiatief van hulpleiders en scheidsrechters.

Op deze wijze wordt de werkelijkheid zo dicht mogelijk benaderd en het doel bereikt, nl. het zo goed mogelijk oefenen van commandanten, staven en troepen voor hun taak in oorlogstijd.

VOORBEELD VAN EEN HULPLEIDERS „BRIEF”

Hulpleiders „Brief” voor de eerste periode voor hogere- en nevenformaties

No	Tijd	Van	Aan	Hoe	Inhoud	Opmerkingen
1	2200	G3 LK	cop 8 IDiv	Bericht	Situatierapporten moeten dagelijks worden ingezonden op 0800, 1400 en 2000	Toezien dat zij tijdig worden verzonden.
2	2205	G3 LK	cop 8 IDiv	Tele	Beide bruggen over de IJssel staan ter beschikking van 7 IDiv vanaf 2300	
3	2215	G3 LK	cop 8 IDiv	Tele	Een US stafofficier is bij 1 LK aangekomen wegens het onder bevel komen van 8 IDiv onder Eerste US leger. Hij meldt zich bij op 8 IDiv om 2300	
4	2230	G2 LK	cop 8 IDiv	Tele	Identificatie. Patrouille van 144 IBrig nam 3 man krijsgeslagen in 213456 om 1700. Afkomstig van ACie van 14 IBat.	
5	2400	LKAG	DA 8 IDiv	Tele	Wat is te verwachten munitieverbruik van Veld en Mb Art voor de drie komende dagen? Opgave wordt verwacht op 091200 Mei.	

SAMENWERKING TUSSEN VELDARTILLERIE EN DE OVERIGE WAPENS (I)

door J. G. J. VAN DER HULST, *Kapitein der Artillerie, Leraar H.K.S.*

Algemeen.

Een van de grondbeginselen der gevechtsvoering is „Nauwe samenwerking tussen alle wapens en diensten”. Door de eeuwen heen heeft dit grondbeginsel gegolden, doch de ontwikkeling der techniek maakte een steeds betere toepassing ook van dit grondbeginsel mogelijk. In de praktijk bleek tevens overduidelijk dat, hoe goed de afzonderlijke wapens en diensten van een strijdmacht ook mogen zijn, indien hun onderlinge samenwerking niet klopt, geen enkele operatie met succes wordt bekroond.

Hoewel in Wereldoorlog II de directe steun van de luchtmacht aan de grondstrijdkrachten zeer belangrijk is gebleken, de onmisbaarheid van een doeltreffende artilleriesteun werd herhaaldelijk op overtuigende wijze bewezen. Dat b.v. de Russen erin zijn geslaagd de Duitse opmars tot staan te brengen is voor een belangrijk deel te danken aan hun artillerie, die zij reeds jaren voor de oorlog onder leiding van de latere maarschalk Voronov begonnen op te bouwen tot een machtig wapen; de Duitse legerleiding daarentegen had alles gezet op vliegtuigen en tanks, zulks ten koste van hun artillerie. Dat de Russische leiding de artillerie nog steeds belangrijk vindt, blijkt wel uit haar sterkte aan personeel, dat geschat wordt op 35 à 40 % van de totale sterkte aan gevechtstroepen.

Beschikt de artillerie over een goede organisatie, uitstekende verbindingen en voldoende vuurmonden en munitie, dan hangt doeltreffende steun verder alleen af van een goed gecoördineerde, nauwe en voortdurende samenwerking met de te steunen wapens. Immers, de artillerie moet weten waar en wanneer haar steun nodig is en wat het resultaat van deze steun moet zijn. Dit nu moet zij vernemen van de te steunen eenheden en onderdelen.

Ook wordt nauwe samenwerking met de luchtmacht vereist, omdat de luchtmacht de artillerie niet alleen helpt met waarneming uit snelle vliegtuigen, doch indien mogelijk ook door het aanvallen van doelen.

Met de diensten is eveneens een goede samenwerking nodig. Deze toch zorgen o.a. voor het op peil houden van het materieel en voor de aanvoer van de benodigde munitie.

Samenwerking tussen infanterie¹⁾ en artillerie.

In het artikel „Tactische opdrachten voor de veldartillerie” in De Militaire Spectator van Januari 1951 kwam slechts een klein deel van de samenwerking tussen LKC (DivC) en LKAC (DAC) ter sprake. De samenwerking tussen deze commandanten en tussen hun staven omvat echter veel meer. Alvorens hier uitvoeriger op in te gaan acht ik het in

¹⁾ Eenvoudigheidshalve wordt hier de samenwerking met de infanterie besproken. Voor de samenwerking met tanks geldt in beginsel hetzelfde.

de eerste plaats gewenst om de samenwerking op lagere niveau's te bespreken.

Gezien de uitwerking van het enkele projectiel mag, in verband met de veiligheid van de eigen infanterie, alleen de lichte artillerie (105 hw of lichter) op korte afstand van deze infanterie vuur brengen. Nu betreft dit veelal vuren op doelen, welke een directe bedreiging vormen voor de infanterie c.q. de uitvoering van de aan de infanterie gegeven opdracht nadelig (kunnen) beïnvloeden.

Aan vuuraanvragen op deze doelen zal met voorrang moeten worden voldaan, d.w.z. dat hiervoor artillerie moet zijn gereserveerd (rechtstreekse steun). Het best zijn deze vuren verzekerd, als er voldoende en zeer nauwe contacten bestaan tussen deze infanterie en de haar rechtstreeks steunende artillerie.

De organisatie 1950 en de samenwerking.

De organisatie 1950 van de drie afdelingen lichte artillerie (105 hw of 25 pr¹⁾) der DA is geheel gebaseerd op het onderhouden van de contacten welke nodig zijn om de drie regimenten infanterie der divisie rechtstreeks te kunnen steunen.

In de organisatie van de afdeling lichte artillerie zijn nl. opgenomen: — Negen waarnemers (drie per batterij). Waar en hoe deze waarnemers worden ingezet hangt vooral af van de waarnemingsmogelijkheden en van de opdracht, welke het rechtstreeks te steunen regiment moet uitvoeren.

De hoofdtaak van de waarnemers is het direct doorgeven aan de afdelings S2 van alles wat zij waarnemen (inlichtingen).

Daarnaast leiden zij het vuur op doelen, welke door de artillerie onder vuur (zullen) worden genomen, hetzij op verzoek van de infanterie, hetzij op eigen initiatief, hetzij op bevel van de artillerie S3. Tevens houden de waarnemers de infanterie-Cn in hun nabijheid op de hoogte van de mogelijkheden der artillerie en adviseren deze Cn t.a.v. artilleriezaken.

— Vier liaisonofficieren (LsOn), zodat er op regimenten- en bataljonsniveau een liaisonofficier aanwezig kan zijn.

De LsOn zijn de vertegenwoordigers van hun AfdC bij — en als zodanig de artillerieadviseurs van de RC en de BCn en hun staven. Zij zorgen voor het direct doorgeven van alle inlichtingen zowel van infanterie naar artillerie als omgekeerd. De LsOn bij de bataljons coördineren de waarneming t.b.v. het betreffende bataljon. Zij kunnen zonedig zelf als waarnemer optreden.

Tussen RC en AfdC bestaat in beginsel direct persoonlijk overleg. De AfdC zal zich dan ook dikwijls bij de RC bevinden. Is dit niet het geval dan is er altijd de LsO als vertegenwoordiger van zijn AfdC.

De organisatie van de afdeling lichte artillerie maakt voor wat betreft personeel voldoende nauwe contacten, dus een goede samenwerking, tussen infanterie en artillerie mogelijk.

Nu het materieel. Vooral t.a.v. radiomaterieel moet ik in deze een voorbehoud maken. Voldoende en uitstekende verbindingen zijn onontbeerlijk wil de artillerie nauw kunnen samenwerken en doeltreffend

1) Inmiddels is de benaming 9 Veld officieel gewijzigd in 25 pr

kunnen steunen. Wordt nu de artillerie niet uitgerust met de in de organisatie 1950 vermelde Amerikaanse (of daaraan gelijkwaardige) toestellen dan beschikt zij niet over de nodige goede verbindingen en is een nauwe samenwerking en doeltreffende steun niet verzekerd. De meeste zend-ontvangers, welke worden vermeld om zolang de organieke toestellen niet beschikbaar zijn deze te vervangen, zijn niet gelijkwaardig en voldoen geenszins aan de te stellen eisen.

Wij zien dus dat met deze organisatie de afdelingen lichte artillerie in staat zijn om nauw met de regimenten infanterie samen te werken, mits ook in het zo belangrijke radio-materieel tijdig wordt voorzien.

Opleiding en oefening moeten gericht zijn op samenwerking.

Er is echter nog een andere belangrijke factor van invloed op een goede samenwerking nl. de infanterist en de artillerist zelf. Om een goede samenwerking te bevorderen en deze eenmaal verkregen hebbende, ook te behouden, zal (zullen):

- een DivC steeds hetzelfde regiment infanterie door dezelfde afdeling lichte artillerie rechtstreeks doen steunen;
- de Afd R/S via dezelfde LsOn contact met het regiment en dezelfde bataljons onderhouden;
- bij voorkeur dezelfde waarnemers t.b.v. hetzelfde bataljon worden ingezet en waar nodig samenwerken met dezelfde CCn.

Hiermee zijn we er echter niet. Samenwerking kan slechts worden bereikt indien de wil tot samenwerken bij allen niet alleen aanwezig is, doch tevens in da d e n wordt omgezet. Om tot een goede samenwerking te komen moet deze van de grond af worden opgebouwd. Belangstelling voor — en voor zover nodig kennis van — elkaars wapen is vereist, opdat infanterist en artillerist elkaars mogelijkheden en moeilijkheden begrijpen en zij onderling vlot van gedachten kunnen wisselen.

Bij de opleiding kan hieraan niet genoeg aandacht en tijd worden besteed en er kan beslist niet worden volstaan met enkele theoretische lessen. Het zal een instructeur, die zelf de wil tot samenwerken bezit, niet moeilijk vallen om steeds weer de noodzaak tot samenwerken te doen uitkomen, aan te geven hoe deze geschiedt en alles te doen opdat, wanneer tot grote oefeningen wordt overgegaan, deze hiervoor ook ten volle kunnen worden benut. Er is immers geen gevecht, dus ook geen oefening, van enige betekenis denkbaar of er is infanterie, die steun nodig heeft en artillerie, die deze steun moet geven.

Om aan het hierbovengestelde te voldoen moeten de wapens elkaar helpen door ervaren officieren uit te wisselen. Op zijn minst moeten de gezamenlijke infanteriescholen permanent kunnen beschikken over een ervaren artillerist, die de infanterie-instructeurs kan bijstaan in artilleriezaken, terwijl op de artillerieschool een ervaren infanterist op zijn beurt de artillerie-instructeurs kan helpen op infanteriegebied.

Het is wenselijk dat bij de regimenten hetzelfde gebeurt, doch in verband met het tekort aan ervaren instructeurs zal dit voorlopig wel niet uitvoerbaar zijn. Waar het echter de scholen betreft is een uitvoering als hierboven omschreven beslist noodzakelijk om tot een goede samenwerking te komen.

Voorts moeten infanterie en artillerie naarmate de opleiding vordert in steeds grotere verbanden veelvuldig samen oefenen, waarbij de

werkelijkheid zoveel mogelijk moet worden benaderd. In dit verband vestig ik nog de aandacht op twee van de grondregels voor de aanval n.l.:

„Tijdens een aanval moet op elk doel vuur met waarneming kunnen worden gebracht”.

Om hieraan te voldoen is niet alleen een soepel vuurplan vereist, maar bovendien waarneming nodig. In ons land echter zijn werkelijk goede waarnemingsmogelijkheden een uitzondering, zodat de Afd R/S, zelfs bij een goed gecoördineerde inzet van alle waarnemers toch niet aan het in deze grondregel gestelde kan voldoen. De infanterie kon hieraan tegemoet komen door zelf waar te nemen, waarbij echter vele bezwaren werden ondervonden. Met de invoering van de doelschijfmethode is het leiden van artillerie- of mortiervuur op een doel echter zo eenvoudig geworden, dat iedereen dit binnen zeer korte tijd kan leren.

Het is dan ook noodzakelijk dat op zijn minst al het kader, doch nog beter iedere man, hierin wordt opgeleid en geoefend.

(In volgende artikelen zullen enkele onderwerpen van belang voor een goede samenwerking worden behandeld w.o. de doelschijfmethode).

„De aanvalstroepen moeten zo dicht mogelijk achter het eigen vuur opsluiten”.

Dit houdt in dat de infanterie moet leren vlak achter het vuur van lichte artillerie op te sluiten.

Hiermee mag niet worden gewacht tot eventuele werkelijke gevechten tegen een uitstekend en hard geoefende vijand. Leert de infanterie reeds thans niet vlak achter het artillerievuur op te sluiten, dan zal zij later met schade en schande, in de vorm van grote verliezen en een niet geslaagde aanval, moeten ondervinden dat de vijand zich heeft hersteld en zijn infanteriewapens weer bedient vóór onze infanterie de kans krijgt hem uit te schakelen. Dit ligt dan niet aan een onvoldoende neutralisatie van 's vijands opstelling door de artillerie, doch aan de te grote afstand, welke de infanterie nog moet afleggen nadat het artillerievuur moest ophouden of worden verlegd, hetgeen de vijand voldoende tijd geeft zich althans gedeeltelijk te herstellen.

Voor de verdediging moet de infanterie reeds thans leren om haar wapens met succes te blijven gebruiken, terwijl de eigen artillerie op korte afstand van de infanterieopstelling vuur brengt. Immers in werkelijkheid zal zij zich de vijand van het lijf moeten houden gesteund door deze artillerievuren.

Bij deze oefeningen zullen kleine risico's moeten worden aanvaard, die echter ruimschoots opwegen tegen de verliezen, welke zeker worden geleden indien dit te voren niet enkele malen is beoefend.

Ten overvloede vermeld ik, dat hierbij natuurlijk slechts met deugdelijke munitie uit gecalibreerde vuurmonden mag worden geschoten.

Conclusie.

Slechts door de opleiding te richten op een nauwe samenwerking en deze ook in praktische oefeningen uit te voeren, zal in werkelijkheid de samenwerking zo kunnen zijn, dat een doeltreffende artilleriesteun is verzekerd en deze voor de volle 100 % door de infanterie wordt benut.

(Wordt vervolgd.)

DE UITVOERING VAN DE LOGISTIEK IN OORLOGSTIJD (II)

door E. J. C. VAN HOOTEGEM, *Majoor van de Generale Staf,
Leraar aan de H.K.S.*

(*Vervolg van blz. 71, Februari 1951, Nr 2*)

IV. De Bevoorrading.

1. Algemene logistieke taak, ten aanzien van de bevoorrading.

- a. het vaststellen van de behoeften aan goederen;
- b. het verwerven van deze goederen;
- c. het opslaan;
- d. de uitgifte;
- e. de verantwoording der goederen;
- f. de toewijzing van artikelen;
- g. het verzamelen en afvoeren van overtollige en onbruikbare goederen en van buit.

2. Verdeling in goederengroepen.

a. **Klasse I:** artikelen, welke steeds in dezelfde hoeveelheden worden verbruikt, zonder dat de wisselende omstandigheden daar invloed op uitoefenen. Deze constante verhoudingen stellen de bevoorradingsinstanties in staat om te voren vastgestelde voorraden te bestemmeren op te slaan. Zij kunnen dan op deze plaatsen door de verbruikende eenheden worden verkregen op basis van sterkte-opgave in plaats van op gespecificeerde aanvragen. Voorbeelden van dergelijke artikelen zijn rantsoenen, zeep, closetpapier, e.d. Aangezien het overgrote gedeelte van Kl I uit levensmiddelen bestaat wordt zij ook wel met deze naam aangeduid. Het in de logistieke gebruikelijke symbool is een met de punten naar links gekeerde kwart-maan.

b. **Klasse II:** organieke goederen en uitrusting, andere dan die voor de luchtmacht. Voorbeelden hiervan zijn kleding, uitrusting, wapens, mechanische werktuigen, e.d. De logistiek kent voor deze bevoorradingsklasse geen bijzonder symbool. Indien nodig worden inrichtingen aangeduid met het symbool van de genietroepen, de materieeldienst, de verzorgingsdienst, enz.

c. **Klasse III:** benzine, olie, smeermiddelen en andere brandstoffen voor alle doeleinden, met uitzondering van die voor vliegtuigen of speciale wapens zoals vlammenwerpers. Voorbeelden zijn olieproducten als benzine, kerosine, dieselolie, stookolie, smeerolie en vetten, alsmede vaste brandstoffen als kolen, cokes, hout, enz. Aangezien het overgrote deel van de goederen Kl III uit benzine, olie en smeermiddelen bestaat wordt zij ook wel aangeduid met de afkorting **bos**. Het symbool is een naar boven gekeerde trechter.

d. **Klasse IV:** goederen en uitrusting, andere dan voor de luchtmacht, waarvan de toewijzing niet is voorgeschreven en welke niet op een andere wijze zijn geassocieerd. Voorbeelden zijn bouwmaterialen

en versterkingsmateriaal. Deze klasse heeft geen bijzonder symbool.

e. Klasse V: munitie, andere dan voor gebruik in vliegtuigen. Voorbeelden: munitie voor infanteriewapens en voor artillerie, handgranaten en mijnen, springmiddelen, buizen, vuurwerkartikelen en chemische middelen als rookartikelen en brandstof voor vlammenwerpers (gemengd). Het symbool is een opstaand projectiel.

f. Met uitzondering van Kl I bestaan voor elke klasse afzonderlijke goederen ten dienste van de luchtmacht. Deze worden aangeduid als Kl IIA, III A, IV A, V A.

g. Overtollige en onbruikbare goederen: materieel en uitrusting, welke op het gevechtsveld ongewenst is, doch, al dan niet na herstelling of ombouw, wederom in gebruik kan worden genomen.

3. *Logistieke taak van eenheden en onderdelen op verschillend niveau.*

a. **Leger.**

Gewoonlijk ontvangt het leger zijn voorraden uit de depots van het etappengebied en levert het deze goederen aan de ondergeschikte eenheden af. De legercommandant ontvangt van die eenheden beoordelingen van de logistieke toestand en tevens voorstellen om aan bestaande en toekomstige tekorten tegemoet te komen. Indien bepaalde goederen rechtstreeks uit het etappengebied aan de eenheden van het leger worden geleverd, dan wel indien de betrekking door deze eenheden uit plaatselijke bronnen geschiedt, verleent de legercommandant hierbij zijn bemiddeling.

Doorgaans is het goederenvervoer een taak voor het hogere echelon. Zij komen dan ook met etappentransport in het legergebied aan. Het leger zorgt voor ontvangst, opslag, verdeling en uitgifte en in de meeste gevallen voor transport naar vooruitgeschoven bevoorradingsinrichtingen van het eigen echelon. Indien de efficiency hiermee gediend is kan dit laatste vervoer echter ook middels etappentransport geschieden, waarbij onnodig overladen wordt vermeden.

b. **Legerkorps.**

De uitzondering, welke het legerkorps bij de Amerikanen in de administratieve keten vormt, is genoegzaam besproken in *De Militaire Spectator* 1950, Nr 12.

Indien een legerkorps een afzonderlijke opdracht heeft en buiten legerverband optreedt, heeft de commandant van dat korps, met betrekking tot de bevoorrading, dezelfde taak als een legercommandant.

c. **Divisie.**

De divisie is belast met de zorg voor de bevoorrading van alle onder haar bevel staande onderdelen. Tenzij het legerkorps een afzonderlijke opdracht heeft, staat de commandant van de divisie voor deze bemoeienissen rechtstreeks in verbinding met de legercommandant, van welke autoriteit hij ook het administratief bevel ontvangt waarop hij zelf moet werken. Een uitzondering wordt hierbij gemaakt voor de toewijzing van de goederen Kl IV en V en van schaarse artikelen. Deze kunnen eerst worden betrokken na goedkeuring door de legerkorpscommandant, aangezien slechts deze kan uitmaken, welke divisien, uit tactisch

oogpunt bezien, het meest voor ontvangst van dergelijke goederen in aanmerking komen.

d. Eenheden, kleiner dan de divisie.

Eenheden, kleiner dan de divisie, welke binnen de gevechtszone optreden, alsmede onderdelen van de divisie, welke met de zorg voor eigen bevoorrading zijn belast, berichten hun behoeften aan het naast hogere bevoorradings-echelon. Zij betrekken hun goederen gewoonlijk door het zenden van eigen vervoermiddelen naar de opslagplaatsen, die door dit echelon zijn ingericht.

Voor eenheden van het leger, andere dan legerkorpstroepen en divisien, worden de regelen hiervoor vastgesteld door de legercommandant. Voor legerkorpsonderdelen, andere dan divisien, door de commandant van het legerkorps. Voor onderdelen van de divisie door de divisiecommandant. Bedoelde regelen worden neergelegd in een zogenaamde *V a s t e O r d e r* (vroeger: orders van blijvende aard).

4. Opslag en uitgifte van goederen in bevoorradingeninrichtingen.

a. Algemeen.

In het Amerikaanse stelsel van bevoorrading treft men een aantal inrichtingen voor opslag en uitgifte van goederen aan, welke in naam veelal overeenkomen met de, vóór 1940, in ons leger gebruikelijke. De taak is echter niet steeds identiek. Zij zijn: eindstations, eindpunten, depots, dumps of velddepots, aanvullingsplaatsen en verdeelplaatsen. Al deze inrichtingen komen in de gevechtszone voor.

Factoren, welke de keuze van de opstellingsplaats bepalen zijn: opdracht, verbindinglijnen en weggennet, bodemgesteldheid, hygiënische omstandigheden, aanwezigheid van water, accomodatie voor dienstpersoneel, beschikbaarheid van extra werkrachten, ruimte, hulpmiddelen voor behandeling van de convooien, en het verbindingnet. Indien mogelijk moet gebruik worden gemaakt van bestaande gebouwen. Voorts moeten maatregelen worden genomen voor een doelmatige verspreide opstelling van de goederen en hun bewaking, voor camouflage en voor voorbereiding tot vernieling.

b. Eindstations en eindpunten. (Railheads, roadheads).

Deze bevatten kleine hoeveelheden goederen, bestemd voor rechtstreekse uitgifte aan verbruikende eenheden. In verband met de tactische omstandigheden en mogelijkheden liggen zij doorgaans niet verder naar voren dan het dienstgebied van het legerkorps. Van eindstations spreekt men bij een spoorwegaanstelsel, van eindpunten bij een wegenaanstelsel.

c. Depots.

In beginsel dienen deze voor opslag en massa-uitgifte van grote hoeveelheden goederen. Zij kunnen echter tevens worden aangewezen voor rechtstreekse detailuitgifte aan eenheden en onderdelen, welke in de omgeving van het depot zijn gestationeerd. In dit geval wordt hiervoor een afzonderlijke depotsectie aangewezen, teneinde massa-uitgifte en detailuitgifte gescheiden te houden.

Binnen de gevechtszone kent men slechts *l e g e r d e p o t s*, welke

or der het toezicht van het leger zijn gesteld en belast zijn met de ontvangst, de opslag en de uitgifte van legervoorraden. Zij worden aangevuld uit etappendepots en houden doorgaans een voorraad aan, voldoende voor 15 dagen gevechtsvoering. Zij worden gedreven door depotcompagnieën van de betreffende dienst, welke speciaal voor dit doel zijn samengesteld en opgeleid.

Zij bevatten doorgaans goederen van één enkele bevoorradingsklasse, waarbij de klassen II en IV evenwel, uit praktische overwegingen, gewoonlijk worden gecombineerd. Men kent de volgende soorten: Gasdepots Kl II en IV; Gasdepot Kl V; Geniedepot Kl II en IV; Genie Kaartendepot; MGDdepot Kl II en IV; Materieeldepot Kl II en IV; Munitiedepot (Materieeldienst); Levensmiddelendepot (Verzorgingsdienst¹⁾); Bosdepot (Verzorgingsdienst); Verzorgingsdepot Kl II en IV; Verbindingsdepot Kl II en IV; Legerluchtmachtdepot Kl IIA en IVA.

d. Dumps of velddepots.

Dit zijn opslagplaatsen van tijdelijke aard, welke het de vechtende troepen mogelijk moeten maken de strijd enige tijd te blijven voeren in geval de opvoering van goederen zou stagneren, dan wel indien bepaalde goederen, binnen kort tijdsbestek, in massa zouden moeten worden verbruikt (o.a. munitie).

e. Aanvullingsplaatsen. (Supply points).

Het grootste deel van de goederen, bestemd voor de dagelijkse uitgifte aan de gevechtstroepen, is ondergebracht in de aanvullingsplaatsen, welke door het leger worden ingericht, en welke door legertroepen worden gedreven.

De opstellingsplaatsen moeten toegang verlenen tot wegen, die rechtstreeks naar het front leiden en zij moeten bij voorkeur gelegen zijn binnen het werkbereik van legerkorps- en divisietreinen, welke de goederen moeten opvoeren.

Volgende soorten aanvullingsplaatsen kunnen op het niveau van het legerkorps voorkomen:

Aanvullingsplaats Kl V-Gas.

Deze is gelegen in of in de onmiddellijke omgeving van de aanvullingsplaats-munitie. Zij wordt gedreven door een of meer gas-depotcompagnieën en kan een voorraad bevatten, voldoende voor 2 tot 3 dagen gevechtshandelingen.

Aanvullingsplaats Kl II en IV-Genie.

Gewoonlijk niet meer dan één per legerkorps. Zij wordt gedreven door een peloton van een genie-depotcompagnie en bevat doorgaans een voorraad van 3 dagen (250—400 ton), voornamelijk bestaande uit materieel voor stellingbouw en bruggenbouw.

¹⁾ In verschillende nog niet officieel vastgestelde, Nederlandse organisatiën wordt de Quartermaster Service thans aangeduid als Intendancedienst. In verband met de betekenis van deze dienst vóór 1940 en mede in verband met de geheel andere taak, welke de Quartermaster in het Amerikaanse Leger heeft te vervullen, is begripsverwarring niet uitgesloten.

Aanvullingsplaats Kl II en IV MGD.

Gewoonlijk worden twee vooruitgeschoven aanvullingsplaatsen per legerkorps ingericht, welke zowel troepen als hospitalen bedienen. Zij worden gedreven door een MGD-depotcompagnie en bevatten een voorraad voor 2 tot 3 dagen.

Aanvullingsplaats-munitie. (Materieeldienst)

Gewoonlijk wordt per legerkorps één dergelijke aanvullingsplaats ingericht, tenzij tactische- of terreinsomstandigheden de inrichting van meer dan één eisen. Zij wordt, afhankelijk van de hoeveelheden te behandelen munitie, gedreven door een of meer munitiecompagnieën van de legermaterieeldienst en bevatten een voorraad, voldoende voor 3 tot 5 dagen gevechtsactie.

Aanvullingsplaats-levensmiddelen. (Verzorgingsdienst)

Gewoonlijk én per legerkorps, en afhankelijk van de tactische omstandigheden zo ver mogelijk vóór in het legerkorpsgebied ingericht. Zij kan een legerkorps van 60.000 tot 100.000 man bevoorraden, wordt gedreven door een verzorgingscompagnie-eindstation, doch eist doorgaans toevoeging van extra werkkrachten. Op een dergelijke aanvullingsplaats wordt doorgaans een hoeveelheid goederen Kl I opgeslagen, welke voldoende is voor 2 tot 3 dagen gevechtsactie.

Aanvullingsplaats-Bos. (Verzorgingsdienst)

Hiervoor gelden dezelfde gegevens als voor de aanvullingsplaats-levensmiddelen.

— Aanvullingsplaatsen ten dienste van de overige bevoorradingsgoederen worden doorgaans niet door het leger ingericht. Te allen tijde kan evenwel een gedeelte van een legerdepot als aanvullingsplaats dienst doen voor bediening van eenheden en onderdelen, welke in de omgeving van dit depot zijn gestationeerd.

f. Verdeelplaatsen.

Deze dienen voor rechtstreekse uitgifte aan onderdelen, zonder dat de goederen ter plaatse worden opgeslagen. Met uitzondering van munitie kunnen binnen het divisiegebied voor alle bevoorradingsgoederen verdeelplaatsen worden ingericht. Op de behandeling ter plaatse zal nader worden ingegaan in het hierna volgende hoofdstuk „De methoden van bevoorrading”.

(Wordt vervolgd.)

Banden 1950

Voor de jaargang 1950 zijn geheel linnen banden beschikbaar à f 2.75 per stuk.

Levering uitsluitend na vooruitbetaling per giro (nr 44715) of per postwissel.

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS
Zwarteweg 1 — Den Haag

DIFFERENTIATIE IN DE BEWAPENING DER INFANTERIE

door J. R. ZUURE, Kapitein der Infanterie.

De vernietigende macht der moderne vuurwapenen vormt de allesoverheersende factor op het gevechtsveld.

De taak van de infanterie is zowel in de aanval als in de verdediging de vijand *door vuur en beweging* te vernietigen, althans zijn wil tot vechten te breken.

a. Door middel van vuur.

De vuurkracht van de infanterie moet zo groot mogelijk zijn. De voornaamste factoren bij het afgeven van vuur zijn:

1. de afstand tot de vijand;
2. de dekking waarvan de vijand gebruik maakt;
3. de groepering, waarin de vijand optreedt;
4. het moreel van de vijand;
5. het daggedeelte waarin opgetreden moet worden.

Daartoe is nodig een wapen dat:

- ad 1 een zeer grote dracht heeft;
- ad 2 een groot doordringingsvermogen heeft;
- ad 3 een grote vuursnelheid heeft;
- ad 4 zeer langdurig kan vuren;
- ad 5 bij volkomen duisternis op doelen kan vuren.

b. Door middel van beweging.

De eis van snelle beweeglijkheid legt aan de omvang van het wapen drastische beperkingen op. Een wapen, dat onder alle bovengenoemde omstandigheden gebruikt zou kunnen worden, zou op het gevechtsveld onbruikbaar zijn. Er zijn dan ook in de laatste eeuw een aantal vuurwapens ontwikkeld, die ieder onder speciale omstandigheden gebruikt kunnen worden. Zij variëren van het ongeveer 1 kg wegende pistool tot het ruim 1100 kg wegende kanon van 6 tp. De variaties hiertussen zijn legio en zijn van tal van factoren afhankelijk. De voornaamste factoren welke geleid hebben tot het ontwikkelen van bepaalde wapens zijn van tactische, technische en economische aard.

Enkele voorbeelden hiervan zijn:

1. Sedert de eerste wereldoorlog heeft het element beweging aan belangrijkheid gewonnen. Daardoor is behoefte ontstaan aan een licht, gemakkelijk te hanteren automatisch vuurwapen om tijdens de beweging vuur uit te brengen. Resultaat: Stengun, Thompson sub machine gun, Austen, Owen, Furrer, Spanish Star e.a., onder Nederlandse benaming bekend als pistool-mitrailleur. (Tactische ontwikkeling).

2. Door de invoering van het motorvoertuig is het mogelijk geworden onder dekking van pantser de vijand te naderen. Hierdoor ontstond de behoefte aan wapens om pantsers te bestrijden: aanvankelijk orthodoxe wapens, die pantser doorborende projectielen afvuurden, later met speciaal daarvoor ontworpen projectielen, die door speciale wapens worden verschoten: Piat, Bazooka, Panzerfaust, Panzerschreck, Blindicide

e.d., in de Nederlandse bewapening bekend als granaatwerpers, c.q. granaatlanceerinrichtingen tp (tegen pantsers). (Technische ontwikkeling).

3. Werden aanvankelijk pantsers uitsluitend door geschut bestreden (pag), later was dit door het steeds toenemend gebruik van pantsers niet vol te houden. Er zou dan zoveel geschut tp moeten worden ingedeeld, dat de economie een bezwaar zou vormen. De infanterie werd daarom uitgerust met granaatwerpers tp, werpmijnen tp, landmijnen tv e.d.

Het is van het hoogste belang de infanterie zodanig van wapens te voorzien, dat zij

- a. onder alle omstandigheden alle voorkomende doelen met het gewenste resultaat onder vuur kan nemen.
 - b. zich toch met voldoende snelheid op het gevechtsveld kan bewegen.
- Gaan we eerst na, hoe de wapens thans bij de Infanterie-eenheid gegroepeerd zijn en hoe dit in de toekomst zal worden.

Het grootste specifieke infanterie onderdeel is nu het bataljon, samengesteld als volgt:

Nederlands Bataljon Infanterie:

Staf.

Stafcie, bestaande uit Verzorgingspel. en Vbds-pel.

Ondersteuningscie, bestaande uit 1 pel. 6 tp, 1 pel. mr v 8,1 pel. bren-carriers en 1 pel. pioniers.

4 Tirailleurcieën à 3 pelotons.

In de huidige organisatie is de BC reeds in staat gevechtstroepen samen te stellen; weliswaar zonder zware mitrailleurs. Deze hebben trouwens na de eerste wereldoorlog aan belangrijkheid ingeboet (geringere beweeglijkheid), terwijl het aantal lichte mitrailleurs is toegenomen. De BC bezit in het carrier peloton een uiterst beweeglijke vuurreserve van 13 lichte mitrailleurs (Bren).

De Amerikanen zijn bij hun taakverdeling nog een stap verder gegaan en hebben de „ondersteuningsidee” uitgebreid tot in de kleinste eenheid onder een officier: het peloton.

De samenstelling is:

Nederlands Bataljon Infanterie (Am.):

Staf

Stafcie, bestaande uit Sectie Bat. Staf, Vbd. pel, Sectie Inl. dienst en Pion. en Mun.pel.

Ostcie, bestaande uit 1 pel. mr v 8, 1 pel. zw. mitr, en 1 pel stukken van 75 mm terugstootloos.

3 Tircieën à 3 tirailleurspels (ieder à 3 tir-groepen en 1 ostgroep) en 1 ostpel. (à 1 sectie 57 mm tsl en 1 sectie 60 mm mortieren).

Bovendien beschikt de BC nog over de ostcie om tirailleurcompagnieën daarmee aan te vullen tot gevechtsgroepen.

Als we nu de totalen van de bewapening van de 3 bovengenoemde eenheden vergelijken, kunnen we bepaalde conclusies trekken.

De voornaamste conclusie is, dat de vuurkracht is toegenomen. Dit blijkt uit een vergelijking van het totaal aantal geweer-, mitrailleur- en pistoolmitrailleurpatronen, dat ieder van de 3 onderdelen in 1 minuut verschieten kan, nl.:

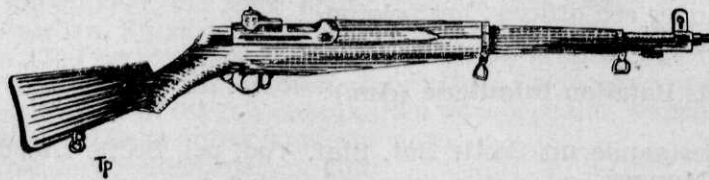
Afb. 1 Colt .45 M 1911

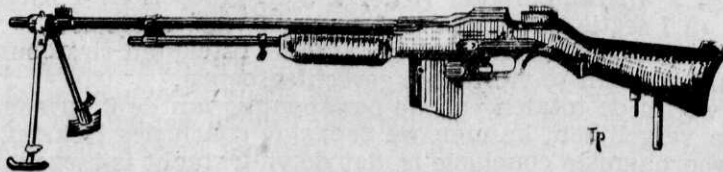
Afb. 2 Thomson M 1928 Cal. .45

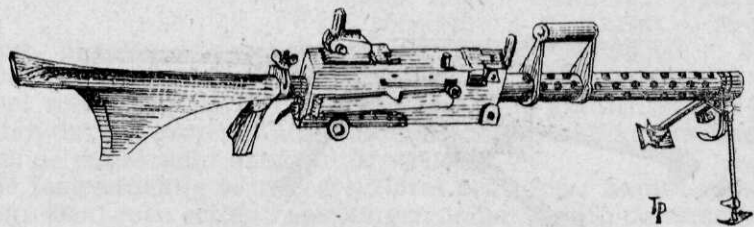
Afb. 3 U.S. Carbine cal. .30 M 2

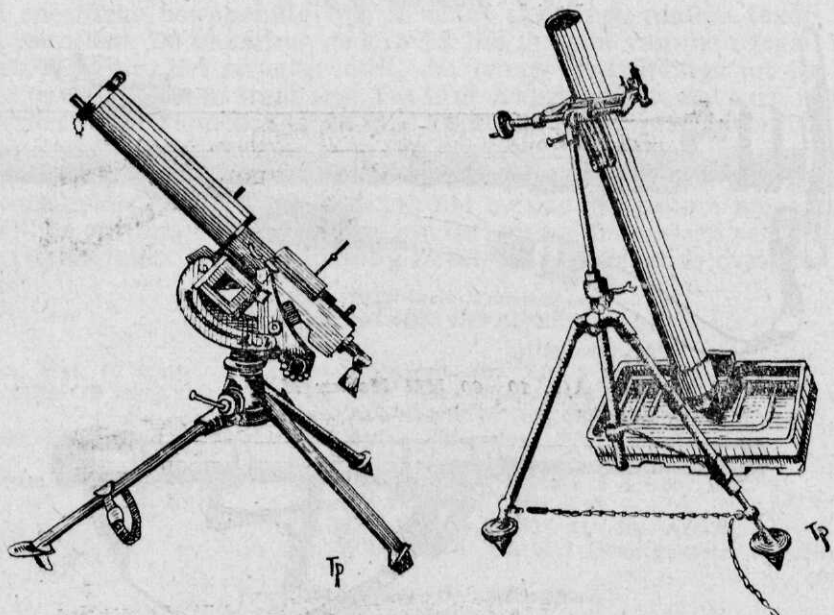
Afb. 4 Geweer M 1 (Garand) Cal. .30

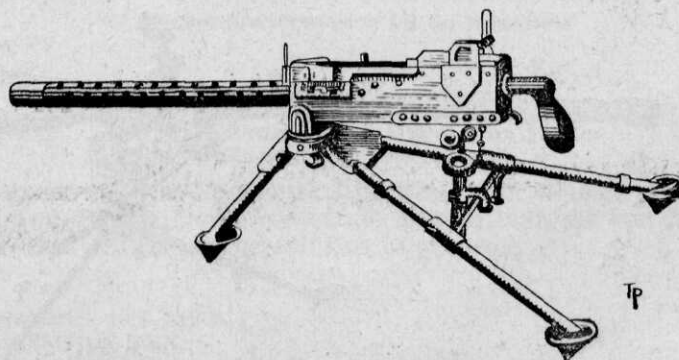
Afb. 5 Browning Automatisch Geweer Cal. .30 M 1918 A 2

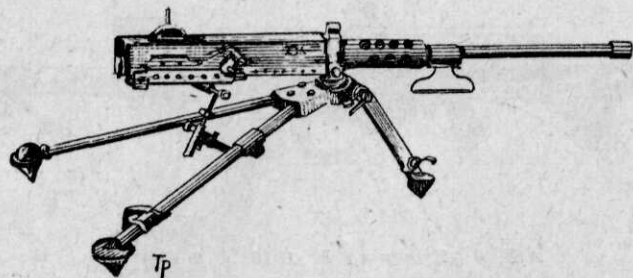
Afb. 6 Browning M 1919 A 6 Cal. .30

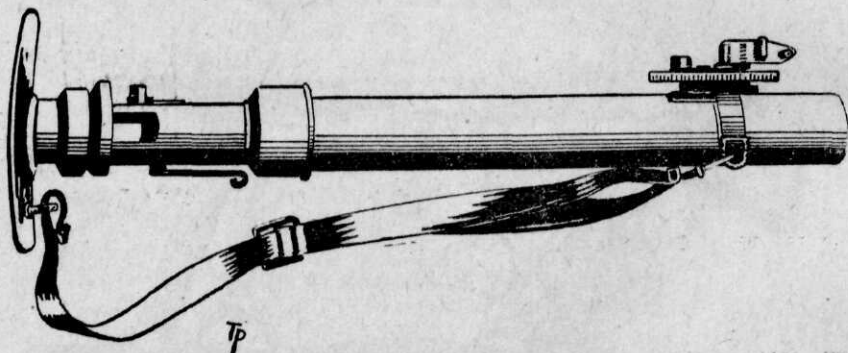
Afb. 7 Browning M 1917 A 1 Cal. .30 Afb. 11 81 MM Mortar M 1

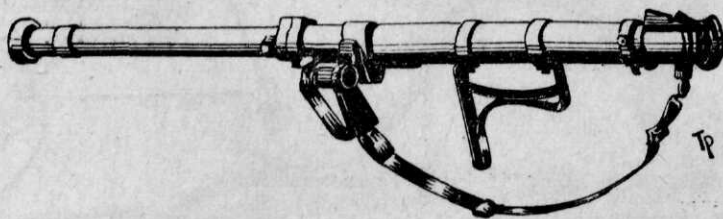
Afb. 8 Browning .30 M 1919 A 4 on Tripod M 2

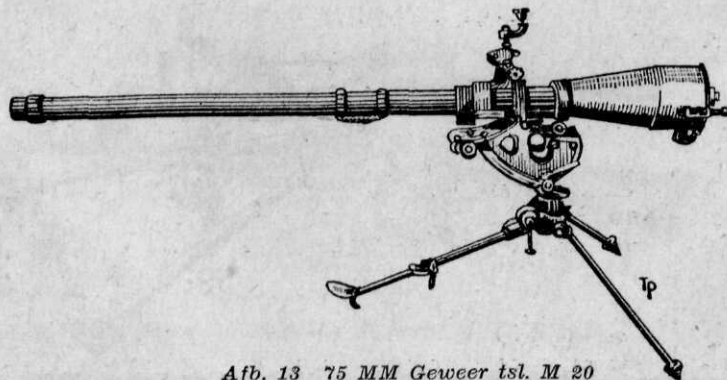
Afb. 9 *Browning .50 HB M 2*

Afb. 10 *60 MM Mortar M 19*

Afb. 12 *2.36 inch Rocket Launcher M 18*

Afb. 13 *75 MM Geweer tsl. M 20*

	Ned. Regt. vóór '40	Huidig Ned. Bat.	Toekomstig Ned. Bat.
Geweren, pistolen en mitrailleurs	88000	46500	58000

Deze cijfers hebben weinig praktische waarde, maar het in de praktijk niet voorkomt, dat alle wapens gelijktijdig kunnen vuren. Duidelijk is echter, dat het groter aantal automatische en half-automatische vuurwapens de vuurkracht aanzienlijk verhoogt.

De taakverdeling is uitgebreid over een groter aantal verschillende groepen. Daar men echter beperkingen ondervindt in de verscheidenheid van de groepen om organisatorische redenen en tengevolge van het feit, dat men bij het opbouwen van een leger tenslotte gebonden raakt aan personeels-maxima, moeten die groepen naast hun hoofdtaak, waartoe hun specifieke bewapening hen in staat stelt, nog andere taken kunnen vervullen. De nadering, de aanval, het gevecht van man tegen man, de verdediging, het straatgevecht, de rivieroverschrijding: tot dit alles moet de infanterie in staat zijn. Dit is de hoofdoorzaak, dat men in ieder onderdeel, hoe klein ook, toch nog zulk een rijke verscheidenheid aan wapens vindt. Zelfs de man is in het algemeen met meer dan één wapen uitgerust, berekend op de verschillende omstandigheden in het gevecht. De verscheidenheid is in de loop van het laatste decennium toegenomen, terwijl de omvang en het gewicht van de handvuurwapenen velerlei combinaties toelaten. Deze uitbreiding blijkt uit het volgende overzicht.

Vlakbaan Infanterie Vuurwapens NED. BATALJON INFANTERIE

nu:	in de toekomst:
Brown. Pist. (9 mm)	Pist. Aut. (cal. .45). Afb. 1
Pist. Mitr. (9 mm)	Pist. Mitr. (cal. .45). Afb. 2
Geweer L.E. (Cal. 303")	Half Aut. Karabijn (cal. .30 Intermed.). Afb. 3
	Half Aut. Geweer (cal. .30). Afb. 4
	Brown Aut. Gew. (cal. .30). Afb. 5
Lt. Mitr. (Bren) (Cal. 303")	Lt. Mitr. Browning M 1919 A 6 (.30). Afb. 6
	Idem. M 1919 A 4 (.30). Afb. 7
	Zw. Mitr. Brown. M 1917 A1 (.30). Afb. 8
	Zw. Mitr. Brown. HB M 2 (luchtgekoeld, cal. .50). Afb. 9.

Krombaan Infanterie vuurwapens

Handgranaten	Handgranaten
Mortier van 5	Granaatwerpers op Gew. en Kar.
Mortier van 8	Mortier van 61 mm. Afb. 10.
	Mortier van 81 mm. Afb. 11.

Pantser-afweerwapens bij de Infanterie

Werpminen TV	werpers op Gew. en Kar.
PIAT	„Bazooka" 2.36". Afb. 12
	Idem. 3.5".
Kanon van 6 tp	Terugstootloos Geweer van 57 mm.
	Idem. van 75 mm. Afb. 13.

De wapens van het Ned. Regt. Infanterie vóór 1940 en van het tegenwoordige Ned. Bat. Inf. zijn voldoende bekend; van die van het toekomstige Ned. Bat. Inf. zijn afbeeldingen bijgevoegd.

Literatuur:

- I R- II A.
- Oorlogsorganisaties 1939—1948.
- Mailing List 1947 vol XXX.
- Automatic weapons of the world by M. Johnson.
- T.O. and E 7N.

STANDAARDISATIE VAN RADIO-APPARATUUR

door Ir M. POLAK, *Reserve Luitenant-Kolonel Vbd. Dienst
(Technische Staf-K.L.)*

„Zonder goede verbindingen is geen goede bevelvoering mogelijk”.
Deze stelling stelt drie eisen:

- 1° de meest perfecte apparatuur;
- 2° volkomen geoefend bedienings- en technisch personeel;
- 3° inzicht omtrent het gebruik der verbindingsmiddelen bij de commanderende officieren.

De ontwikkeling van de apparatuur, in het bijzonder van de radio-apparatuur, gedurende de tweede wereldoorlog en wel speciaal de Amerikaanse, toont een steeds verder zoeken naar verbeterde toestellen en aanpassing daarvan aan alle voorkomende tactische omstandigheden en klimaatinvloeden. Deze stormachtige ontwikkeling gaf aanleiding tot het ontstaan van een onoverzichtelijk groot aantal toestel-typen.

Na afloop van de oorlog streefde het U.S. Signal Corps naar een vermindering van dit aantal en het standaardiseren van de radio-apparatuur. Voor de apparatuur in de frequentieband van 20—48 MHz (golflengten 15 tot ongeveer 6 meter), waarin frequentiemodulatie wordt toegepast, is deze standaardisatie thans tot stand gekomen. Deze toestellen zijn geschikt voor gebruik in motorvoertuigen en als draagbaar apparaat. Zij dienen voor het overbruggen van middelbare afstanden en geven ten opzichte van de oudere apparatuur een besparing aan gewicht van 35 % en aan primaire energie van meer dan 50 %. De nieuwe apparatuur bestaat uit eenheden, waarvan het aantal kan variëren, afhankelijk van het gebruiksdoel. De onderdelen zijn genormaliseerd en uitwisselbaar. Zij bestaan uit z.g. „transceivers”, d.w.z. voor het zenden en het ontvangedeelte worden zoveel mogelijk gemeenschappelijke ketens en onderdelen toegepast. Deze apparatuur voldoet aan alle tegenwoordige eisen: klimaatvast, temperatuurbestendig tussen —40 en +65° C, waterdicht en bestand tegen kortstondige volledige onderdompeling in water. Het aantal kristallen, nodig voor de frequentie-constantheid, is zoveel mogelijk beperkt. Door combinatie van eenheden kan men de apparatuur geschikt maken voor verschillende doeleinden, bv. als automatische relaispost, die dus berichten van een radiopost ontvangt en automatisch naar een andere overseint.

In principe bestaat elk type van de nieuwe serie uit een „A-set” met een uitgangsvermogen van 15—20 Watt en een „B-set” met een van ½ Watt.

De A-sets.

De transceivers, die voor de A-sets in drie typen worden vervaardigd, zijn in opbouw en afmetingen, onderling identiek, met uitzondering van die onderdelen, welke de frequentie bepalen, aangezien de drie typen elk hun eigen frequentiebereik hebben. Hoofdgegevens zijn:

type	frequentiebereik in MHz	aant. kanalen
RT-66	20-27,9	80
RT-67	27-38,9	120
RT-68	38-54,9	170

Het instellen op de gewenste frequentie kan zeer snel geschieden met behulp van twee knoppen, waarvan de ene insnapt voor elke megahertz (10 kanalen) en de andere voor elke tiende megahertz (1 kanaal). De eerste knop regelt een h.f.-oscillatorkring met kristalbesturing, de tweede het middelfrequent gedeelte. De frequentie van de kristaloscillator is vast ingesteld voor 10 opeenvolgende kanalen, zodat één kristal per megahertz nodig is. Het insnapmechanisme voor de middelfrequentregeling kan worden ontkoppeld ter verkrijging van een continu-afstemming over een kanaal (100 kHz), zodat tevens signalen kunnen worden ontvangen van zenders, welke geen kristalbesturing hebben.

De reikwijdte van de A-set bedraagt ongeveer 10 mijl gedurende verplaatsingen en 15 mijl bij stationnair bedrijf, terwijl met verhoogde antenne 25 mijl kan worden bereikt. De apparatuur is alleen voor radio-telefonie ingericht; de omschakeling van zenden op ontvangen geschiedt door een spreekluisterschakelaar in de telemicrofoon. De transceivers zijn voorzien van „squelch”-ketens voor vermindering van de ruis als geen signalen worden ontvangen en deze ketens leveren tevens de gelijkstroom voor een relais, dat buiten het toestel zelf is aangebracht voor het geval het toestel als relaispost wordt gebruikt. De voeding van de A-set, gebruikt als voertuiginstallatie, geschiedt door een trilleromvormer, waarvan twee typen ontwikkeld zijn, resp. voor 12 Volt en 24 Volt ingangsspanning. In de toekomst zullen de Amerikaanse legervoertuigen alle worden uitgerust met een 24 Volt-installatie.

Bij de apparatuur behoren enkele schakelkastjes, die gelegenheid geven de gewenste combinaties tot stand te brengen. De bedienende persoon kan daarmee alleen de ontvanger of ontvanger en zender inschakelen, doch bovendien kunnen, afhankelijk van de gemonteerde combinatie, schakelmanipulaties worden uitgevoerd, die de post voor verschillende functies (relaispost, afstandsbediening, intercommunicatie enz.) geschikt maken.

Behalve de A- en B-set behoort tot de serie een reeks hulpontvangers, die het frequentiegebied van de A-set bestrijken, en die overal kunnen worden gebruikt, waar geen zender vereist is en de berichten van de A-set moeten kunnen worden ontvangen. Een dergelijke ontvanger wordt aan de post toegevoegd als deze als relaispost wordt gebruikt. In totaal bestaat deze serie uit drie ontvangers, welke resp. de frequentiegebieden 20-27,9; 27-38,9 en 38-54,9 MHz bestrijken. Deze ontvangers zijn onderling gelijk en uit dezelfde onderdelen opgebouwd; slechts de onderdelen, welke de frequentie bepalen, zijn verschillend. Het zijn ontvangers met 14 buizen en voor het afstemmen is slechts één knop aangebracht. Door instelbare pallen kunnen drie palffrequenties worden gekozen met dien verstande, dat deze pallen willekeurig kunnen worden ingesteld binnen het beschikbare frequentiebereik. Deze instelling kan worden gecontroleerd met behulp van een kristalgestuurde calibratie-oscillator. Ook deze ontvangers zijn voorzien van een squelch, met hetzelfde doel als die in de A-set; de A-set bevat een relais, dat de ontvanger uitschakelt gedurende het zenden. De voeding van de ontvanger geschiedt door een

trilleromvormer, gevoed door de auto-accu. Bij deze sets wordt een handgenerator als reserve geleverd.

De B-set.

De B-set is een transceiver van klein vermogen voor verbindingen over korte afstand tussen een voertuig en de bijbehorende troepen, die draagbare apparatuur meevoeren. De post heeft het voorlopige typenummer RT-70 en heeft 115 kanalen in het frequentiebereik van 47-58,4 MHz. De B-set kan ook als draagbare post worden gebruikt. Ook hier is een enkele bedieningsknop aangebracht, met pallen voor het kiezen van twee palffrequenties. De pallen kunnen in het frequentiebereik willekeurig en op zeer eenvoudige wijze worden ingesteld, waartoe een kristalcalibrator is ingebouwd. Het vermogen bedraagt $\frac{1}{2}$ Watt, waarmee een afstand van normaal ongeveer 1 mijl kan worden bestreken. De algemene opbouw komt overeen met die van de A-set.

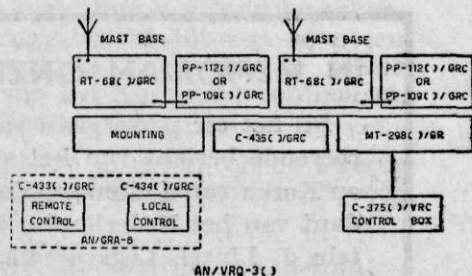
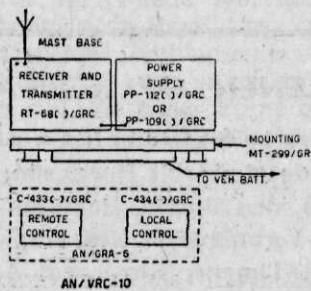
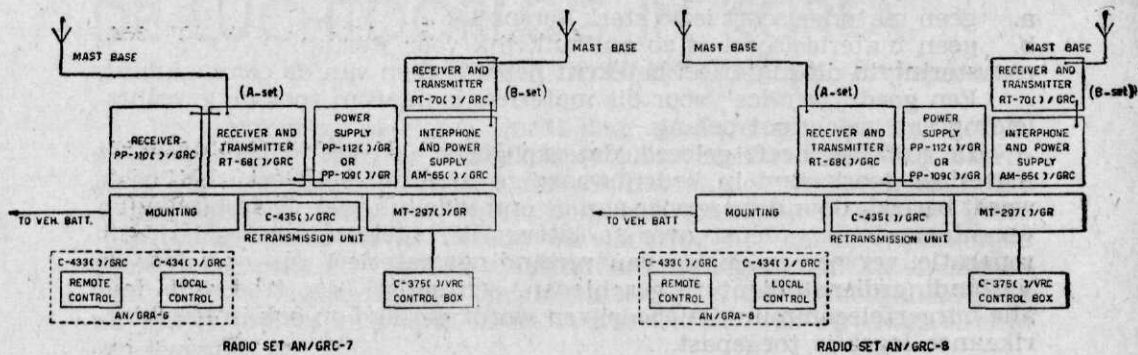
Als de B-set gebruikt wordt in een voertuig, wordt deze gemonteerd op een versterker AM 65, welke tevens gebruikt wordt in het intercommunicatiesysteem, waarvoor een of meer besturingskastjes (C-375) zijn aangebracht. Het bijzondere hiervan is, dat in tegenstelling tot de oudere installaties hier in het intercommunicatiesysteem een elektronische menging wordt toegepast van de uitgangsenergie van de radioset met die van het intercommunicatiesysteem, zodat alle inzittenden van de wagen kunnen meeluisteren.

Verder is een schakelkastje aangebracht, met behulp waarvan de uitgangen van de A-set, de B-set en de intercom-versterker kunnen worden gecombineerd, zodat één persoon deze drie systemen kan bewaken. Verder kan men de uitgang van een der transceivers op verlaagd niveau combineren met het intercom-systeem. Hetzelfde kan met de andere transceiver geschieden. Tenslotte is een schakelaar aangebracht, die de telegrafist gelegenheid geeft te zenden met de ene of de andere zender van het apparaat.

De apparaten kunnen worden gemonteerd op speciale sleden, die gelegenheid geven alle mogelijke combinaties te monteren. Daarbij kan tevens een extra kastje (C-435) worden gemonteerd, waardoor de installatie als automatische of met de hand bediende relaispost kan worden gebruikt, zodat de ontvangers berichten weder kunnen worden uitgezonden. Wegens de opbouw uit transceivers, is alleen een simplex-verbinding mogelijk, zodat slechts in één richting kan worden gewerkt.

Het relayeren geschiedt in beginsel op de volgende wijze. Als de betreffende schakelaar op „automatisch” wordt gezet, zijn de squelchketens in de ontvangers dicht. Bij ontvangst van een draaggolf wordt door een squelch-keten in het stuurkastje een relais gesloten. Dit relais bekrachtigt het zendrelais van de andere transceiver. De ontvangers signalen moduleren de tweede zender, zodat het bericht automatisch heruitgezonden wordt. Bij het verdwijnen van de draaggolf slaan de relais onder invloed van de squelch-keten af en de toestellen gaan weer op ontvangst over.

Bij de installatie behoort nog een schakelkastje An/GRA6 voor lokale of afstandsbediening van de post. Deze volledige opstelling is in de afbeelding links boven zichtbaar bij de installatie An/GRC-7. Daarbij maakt de afstandsbediening het mogelijk: a) te zenden over elk der

beide zenders; b) te ontvangen over elk der ontvangers; c) één der zend-ontvangerinstallaties te gebruiken.

De radiopost AN/GRC-7 kan in een jeep worden opgesteld. De afbeelding toont behalve het blokschema van de AN/GRC-7 nog de verdere radioposten AN/GRC-8, AN/VRC-10 en de AN/VRQ-3, alle als blokschema, in welke posten de verschillende combinatiemogelijkheden zijn toegepast. De apparatuur is ontwikkeld door de Bell Telephone Lab., in samenwerking met het Amerikaanse Signal Corps. (Voor een uitvoerige beschrijving zie het tijdschrift „Tele-Tech” van Augustus 1949).

Uit een en ander blijkt wel, dat in Amerika een sterk streven bestaat naar standaardisatie van de radio-apparatuur, zodanig, dat men door samenvoeging van gelijksoortige eenheden verschillende radioposten kan bouwen, welke aan onderling verschillende eisen voldoen en aan verschillende omstandigheden zijn aangepast.

Dit streven kan slechts leiden tot een verbetering van de verbindingsmiddelen, hetgeen echter op zichzelf nog niet voldoende is. Om die reden zoude ik de volgende stellingen willen poneren:

1. Het ter beschikking hebben van de beste verbindingsapparatuur is de eerste vereiste.
2. Een goede verbindingspost vereist naast een goed toestel bovendien nog een goede bediening daarvan. Daarom moet eveneens kunnen worden beschikt over goed opgeleid en geoefend verbindingspersoneel.
3. Enige eigenschappen van elektronisch verbindingsmateriael doen dit uit een „service”-oogpunt wel zeer sterk verschillen van al het overige legermateriael:

- a. geen materieelsoort is zo sterk verspreid;
 - b. geen materieelsoort is zo ontvankelijk voor storing;
 - c. storing in dit materieel betekent het uitvallen van de commandant.
- Een goede „service” voor dit materieel is daarom voor de gevechtsleiding van zeer groot belang.

De praktijk heeft geleerd, dat een goede „service” (d.w.z. dat het materieel doorlopend in bedrijfsvaardige toestand verkeert) het beste wordt bereikt, door deze service aan de onmiddellijk voor de verbindingen verantwoordelijke dienst over te laten. Dit betekent, dat onderhoud, reparatie, vervoer en opslag van verbindingsmaterieel dan ook door de Verbindingsdienst dient te geschieden, een stelsel, dat trouwens door alle burgertelecommunicatiebedrijven wordt gevolgd en ook in het Amerikaanse leger is toegepast.

4. Het is noodzakelijk bij alle commanderende officieren een juist inzicht aan te kweken omtrent het gebruik der verbindingsmiddelen.

IN MEMORIAM ONZE GEVALLENEN OP KOREA

Bij het ter perse gaan van dit nummer bereikte ons het ontroerende bericht van het sneuvelen in de strijd bij Hoengsong op Korea van Luitenant-Kolonel M. P. A. den Ouden, Commandant van het Nederlandse detachement Verenigde Naties, Kapitein J. Linzel, Legerpredikant Ds H. J. Timens, Korporaal A. Talens en Soldaat A. A. Schilders, nadat reeds de vrijwilligers Serg. Majoor A. A. van Balkom, Soldaat P. K. Smit en Soldaat J. H. Sour hen in den dood waren voorgegaan.

Wij brengen hun aller nagedachtenis eerbiedig hulde. Zij zijn gevallen als voorposten in de grote strijd om de hoogste goederen der mensheid, een strijd, waarin de gehele wereld is betrokken en waarin van ieder onzer het hoogste offer kan worden gevraagd. Zij echter hebben zich vrijwillig ingezet in de hoop mee te werken de brand te blussen alvorens de vlammen ook in West-Europa zouden uitslaan. Niemand onzer kan voorzien of dit nobele doel zal worden bereikt, maar vast staat, dat hun offer niet vergeefs is gebracht. Het bloed der getuigen heeft nog altoos een grote zaak gediend en de weifelenden er toe gebracht zich vaster aan te gorden. Op de strijd van 1940 grondde zich het verzet en op het verzet de bevrijding. Zo zullen de gevallen van thans wellicht na het lijden van velen, de weg hebben bereid voor een betere toekomst.

Luit.-Generaal M. R. H. Calmeyer,
Hoofdredacteur „De Militaire Spectator”.

DE LUCHTOORLOG IN KOREA

door R. A. SLEEUW, *Kapitein vlieger-wrn.*

De luchtoorlog in Korea wordt door de Verenigde Naties voornamelijk gestreden door de Amerikaanse luchtmacht. Het begrip „U.S. AIRPOWER” doet denken aan een machtig gevechtsapparaat, dat op elk ogenblik, waar ter wereld ook, kan toeslaan, en aan de grote luchtvlotten, welke in de tweede wereldoorlog het gehele vijandelijke gebied bestreken en het de tegenstanders onmogelijk maakten langer weerstand te bieden aan de opdringende legers. De werkelijkheid was nu echter anders en vooral in het Verre Oosten was airpower slechts een legende.

U.S. Airpower in het Verre Oosten.

Na de Tweede Wereldoorlog kregen de Amerikaanse luchtmachten in de Pacific een geheel andere taak. Van een indrukwekkende offensieve luchtmacht werden ze teruggebracht tot een voor een wereldmacht zeer summier verdedigingsorgaan, dat onder de wijdse naam U.S. Fifth Air Force bij het begin van het Koreaanse conflict beschikte over de volgende in Japan gestationeerde eenheden:

- a. vijf dagjagersquadrons, waarvan de meeste juist hun uit de Tweede Wereldoorlog daterende F-51's (Mustangs) hadden verwisseld voor F-80's (Shooting Stars);
- b. een met F-82's (Twin Mustangs) uitgerust nachtjagersquadron;
- c. twee squadrons lichte bommenwerpers van het type B-26 (Invader), tijdens de oorlog als A-26 in gebruik genomen en bekend door zijn veelzijdigheid. Door verwisseling van de neus kan men dit vliegtuig binnen acht uur ombouwen tot een geheel ander toestel. In Japan werd het gebruikt in de nachtjagerversie;
- d. twee squadrons middelzware bommenwerpers van het type B-29 (Washington-Superfortress);
- e. een transportsquadron met voornamelijk C-54's (Skymasters) en enkele C-46's (Curtiss Commando's en C-47's (Dakota's).

De actieradius was zodanig, dat eigenlijk alleen de B-29's, F-82's en B-26's geheel Korea konden bestrijken, indien ze opereerden van hun thuisbases in Japan. De straaljagers (F-80) konden onder gunstige omstandigheden de 38ste breedtegraad bereiken en moesten dan onmiddellijk terugkeren. Onder operationele omstandigheden zijn de actieradia minder, daar dan enige vliegtijd beschikbaar moet zijn om te vechten.

Met dit handjevol vliegtuigen, dat in eerste instantie kon worden aangevuld met een Australisch squadron met F-51's en de „Corsairs” van het enige beschikbare vliegkampschip de USS „Valley Forge”, begon de luchtoorlog. Men bedenke echter wel, dat de eigenlijke taak van de Fifth Air Force de luchtverdediging van het bezette en ontwapende Japan was. Men beschikte niet over de uitrusting en de geschoolde mankracht, welke nodig zijn voor het in korte tijd aanleggen van dicht achter het legerfront gelegen airstrips.

Het conflict tot 27 Juni 1950.

Het Noord Koreaanse oorlogspotentieel.

Noord Korea beschikte over een talrijk, modern uitgerust en goed geoefend leger met een hoog moreel, waarbij vele gemechaniseerde en gemotoriseerde eenheden. Deze grondstrijdkrachten werden gesteund door een tactische luchtmacht, bestaande uit 200 Russische vliegtuigen met zuigermotoren van de typen, die op het eind en kort na afloop van de Tweede Wereldoorlog werden geproduceerd. Toestellen met straalmotoraandrijving waren niet beschikbaar. Voor de leiding van luchtsteun werd beschikt over een goed functionerend gevechtsleidingsapparaat. Het aantal vliegvelden, waarop de Noord-Koreanen konden terugvallen, was in verhouding tot het aantal vliegtuigen zeer groot en vele hiervan lagen dicht achter het front.

De Noord Koreaanse strijdkrachten werden voornamelijk in stand gehouden uit de productie van de Russische en Chinese industrie. Een klein deel kwam echter ook uit Noord Korea zelf, waar men beschikte over een na de oorlog volkomen gerestaureerde en gemoderniseerde, op hoge capaciteit werkende olieraffinaderij in Wonsan, munitiefabrieken en chemische industrie in Pyongyang en Konan. In laatstgenoemde plaats waren ook een belangrijke staalindustrie en wapenfabrieken gevestigd.

Het grootste deel der voor de industrie benodigde elektrische energie werd geleverd door de twee waterkrachtcentrales bij het Tsjosen-reservoir en de waterkrachtcentrale bij Supung aan de Jalu voorzag ruim 80 % van het industriebekken in Mantsjoerije van stroom.

De aanvoer van materieel kon geschieden langs de uit Wladiwostok, Moekden en Port Arthur komende spoorlijnen en het voor een Aziatisch land dichte spoorwegnet in Noord Korea. Ter aanvulling diende het zowel in N-Z als in O-W richting behoorlijk ontwikkelde wegennet, alsmede de vele kleinere en grotere havens aan de Oost en Westkust van het schiereiland, waardoor aanvoer overzee zeer eenvoudig was.

Het Zuid-Koreaanse oorlogspotentieel.

Zuid Korea beschikte over een met lichte infanteriewapens uitgerust politieleger, niet bijzonder talrijk, slecht gevoed en gekleed en een laag moreel was dan ook hét resultaat. Gepantserde eenheden of pantserafweermiddelen waren niet aanwezig.

Aan luchtstrijdkrachten kon Zuid Korea 15 lichte verkenners en 70 Japanse gevechtsvliegtuigen in de lucht brengen. Operationele waarde hadden deze vliegtuigen hoegenaamd niet. Een gevechtsleidingapparaat bestond niet en van de 3 vliegvelden had alleen Kimpo, twaalf mijl ten Noordwesten van Seoul, operationele waarde.

Industrie van enige betekenis was in Zuid Korea niet aanwezig. Het wegen- en spoorwegnet bestond voornamelijk uit N-Z verbindingen.

De strijd in de eerste dagen.

Indien we de krachten der partijen tegen elkaar afwegen, wekt het geen verwondering, dat de Zuid Koreaanse „luchtmacht” vrijwel direct op de grond vernietigd werd en de landstrijdkrachten in een snel tempo werden teruggedrongen. Het weerloze Zuid Korea dreigde dan ook vol-

ledig onder de voet worden gelopen en alleen de interventie van de met spoed bijeengeroepen Veiligheidsraad kon redding brengen. In twee resoluties werd Noord Korea als agressor aangewezen en werd een beroep gedaan op de leden der Verenigde Natie — de U.S.A. in het bijzonder — om gewapenderhand steun te verlenen.

Het operationele optreden van de U.N. Airforces.

De taken van een luchtmacht

Theoretisch kan een luchtmacht ingeval van oorlog geroepen worden om de volgende taken te verrichten:

- a. het bevechten van het luchtoverwicht, d.w.z.:
 1. vernietigen van vij. vliegtuigen in de lucht en op de grond;
 2. vernietigen van de grondorganisatie van de vij. luchtmacht;
 3. vernietigen van de vij. vliegtuigindustrie en aanverwante bedrijfstakken.
- b. luchtverkenningen;
- c. het vernietigen van het vij. productieapparaat;
- d. het afsnijden van de vij. verbindingswegen;
- e. het verlenen van luchtsteun aan grond- en zeestrijdkrachten;
- f. luchttransport;
- g. luchtverdediging.

Dit overzicht is zeer globaal, en de oorlogssituatie zal de hieruit voortvloeiende detailltaken naar voren brengen.

Elke oorlog schept een unieke situatie, die dagelijks veranderen kan. De strijd op Korea heeft in een kort tijdsbestek omstandigheden geschapen, welke hemelsbreed met elkaar verschilden. Normaal bepalen de omstandigheden van het ogenblik de verwachte toekomstige ontwikkeling en de beschikbare krachten de mogelijke draagwijdte der operationele plannen van de bevelhebber van land-, zee- en luchtstrijdkrachten. Elk deel der strijdkrachten en ook de luchtmacht zal hierin zoveel mogelijk die taak (taken) krijgen, waarvoor zij het meest geschikt is.

De inzet van de U.N. Airforces en de door haar behaalde resultaten zijn zeer gevarieerd geweest. Om hiervan een enigszins duidelijk beeld te verkrijgen, is het nodig de lucht oorlog in Korea te bezien in de verschillende fasen van het conflict en wel:

- a. eerste fase: het opvangen van de eerste stoot;
- b. tweede fase: de terugtocht;
- c. derde fase: de strijd om het landingshoofd in ZO Korea;
- d. vierde fase: het overnemen van het initiatief door de U.N. Forces en de opmars naar de grens met Mantsjoerije en Rusland;
- e. vijfde fase: de tweede terugtocht.

De eerste fase.

De U.N. Airforces beschikten bijna niet over effectieve strijdkrachten. Het aantal bommenwerpers was klein en toen de strijd begon, waren de meeste jagers niet geschikt om als jagerbommenwerper op te treden. Door gebrek aan uitrusting en een op offensieve mobiele operatiën ingesteld aan- en afvoerapparaat, alsmede het tekort aan vliegveldbouwtroepen, moest in eerste instantie worden geopereerd met Japan als thuisbasis. De hieraan verbonden nadelen tengevolge van de betrekkelijk geringe actieradius, waardoor de meeste vliegtuigen slechts korte tijd

boven het front konden blijven, alsmede de grote afstand van basis tot het front en de hierdoor zeer oneconomische consumptie van vliegreun en zeer lage aanvalsfrequentie waren voor de Amerikaanse leiding niet te verwaarlozen ongunstige factoren.

Door het ontbreken van een grondorganisatie, die effectief de luchtsteun kon leiden, was het bovendien niet mogelijk deze toch al geringe luchtsteun volledig uit te buiten, vooral in de beginperiode toen de Amerikaanse vliegtuigen uitsluitend met Zuid Koreaanse troepen directe steun moesten verlenen, deed dit gemis zich in ernstige mate gevoelen en van gecoördineerde directe steun was dan ook geen sprake.

Een andere factor, ten nadele van de Amerikanen was het weer. Korea heeft een gemiddelde regenval, welke varieert van ongeveer 50 cm/jaar in het Noorden tot 150 cm/jaar in het zuiden. In Juli en Augustus zijn pieken van 40 tot 60 cm/maand geen zeldzaamheid. Daarboven komt vooral in deze twee maanden mistvorming in de dalen van het zeer geaccidenteerde schiereiland veelvuldig voor.

In vlak terrein is onder dergelijke weersomstandigheden de inzet van jagers tegen gronddoelen reeds vrijwel onmogelijk. Hoe sneller de vliegtuigen zijn, des te moeilijker wordt het en in het gebergte van Midden Korea waren straaljagers praktisch niet te gebruiken.

Ook ontbraken in het begin de wapens (Rockets en napalmbommen) die de specifieke bewapeningsuitrusting vormen van tactische luchtmachtstrijdkrachten. Dit uitvloeisel van de vredes- en verwachte oorlogstaak van de Fifth Air Force, verminderde de kracht waarmee tactische luchtsteun gegeven had kunnen worden nog meer.

De primaire en meest dringende taak waarvoor Mac Arthur op de 27ste Juni werd gesteld, was het vertragen en indien mogelijk stuiten van het N-Koreaanse offensief, dat steeds verder naar het Zuiden vorderde.

De U.N. Airforces kregen in het pogen om de eerste stoot op te vangen in verband met de genoemde factoren, die hun optreden beïnvloedden, de volgende taken, welke, hoewel niet de taak waarvoor de respectieve vliegtuigtypen het meest geschikt zijn, dank zij de enorme flexibiliteit van het luchtwapen toch konden worden uitgevoerd:

- a. de bommenwerpers werden ingezet tegen:
 1. pantser- en troepenconcentraties;
 2. de spoorwegemplacements, bruggen en schepen;
 3. vliegvelden;
- b. de jagers werden waar mogelijk ingezet tegen:
 1. vliegtuigen boven het front (luchtverdediging);
 2. pantser- en troepenconcentraties;
 3. treinen en wegtransport.

doch hun hoofdtaak was het escorteren van

- c. de transportvliegtuigen, die werden ingezet om:
 1. burgers en gewonden uit te vliegen;
 2. troepen en materieel in te vliegen.

De zware bommenwerpers kweten zich onder moeilijke omstandigheden (bombardementen van grote hoogte op bewegende precisiedoelen), buitengewoon goed van hun taak. Verscheidene pantsereenheden leden zware materiele verliezen en in één geval werd een aanvalconcentratie dusdanig bestookt, dat de Noord Koreanen met hergroepering twee

kostbare dagen verloren. De beschikbare bombardementscapaciteit was echter zo gering, dat naast de vele doelen die het pantserwapen bood, weinig andere doelen konden worden aangevallen.

Ook de jagers kweten zich uitstekend van hun taak, hoewel zij op talloze verrassingen stuitten, o.a. de buitengemeen efficiënte wijze waarop de Noord-Koreaanse gevechtsleiding de beperkte actieradius der Amerikaanse jagers uitbuitte. Het was namelijk gebleken, dat in luchtgevechten de F-80's en F-51's de meerdere waren van de Russische vliegtuigen. Zodra de Amerikanen dan ook in aantocht waren, verdwenen de Noord-Koreaanse vliegtuigen, om weer te voorschijn te treden als de eerstgenoemde wegens het korte uithoudingsvermogen boven het front gedwongen waren naar hun bases terug te keren.

Daar aan Zuid-Koreaanse zijde geen gevechtsleidingsapparaat bestond, werden Harvards als Air-Contact-Teams ingezet. Deze langzame trainingsvliegtuigen spoorden de doelen voor hun snellere collega's op en gaven hun de nodige aanwijzingen. Om zo snel mogelijk een gevechtsleidingsapparaat op de grond te vormen werden met de transportvliegtuigen, welke burgers en gewonden uit Kimpo afvoerden, materieel en manschappen uit Japan ingevlogen. Naast de uitrusting voor het gevechtsleidingsapparaat werd bovendien ingevlogen de uitrusting voor de in Zuid Korea door de Amerikanen in gebruik genomen vliegvelden, alsmede vier bataljons Infanterie en grote hoeveelheden pantserafweermiddelen, waaraan zowel de Amerikaanse als Zuid-Koreaanse troepen dringend behoefte hadden.

Het voornaamste probleem bij het verlenen van directe luchtsteun was een uitvloeisel van de geringe eigen troepenmacht, waardoor de vijand niet gedwongen werd zich ook maar enigszins te concentreren om deze uit een door hun verdedigde terreinstrook te werpen. Voor de luchtmacht deden zich daardoor zelden lonende doelen voor. Een der grote lessen van Korea is dan ook, dat directe luchtsteun aan „niets” weinig kans van slagen heeft.

Daar de Noord-Koreaanse luchtmacht de Amerikanen 't luchtoverwicht niet betwistte en luchtgevechten vermeed, de Amerikaanse jagers veelal uitsluitend indirecte steun verleenden en verder transportvliegtuigen escorteerden, zagen de grondstrijdkrachten in deze periode praktisch nooit eigen jagers boven zich. Tengevolge hiervan ging al spoedig het gerucht rond, dat de straaljagers niet voldeden. Niets is minder waar. De F-80 is ontworpen voor het luchtgevecht op grotere hoogten. Zij vormden dan ook meestal de topcover van de aanvals- en escorteformaties, terwijl de oude F-51's voor lager werk werden gebruikt. Verder bleek in verband met de zware vijandelijke grondafweer een andere aanvalstactiek noodzakelijk. Ook de fabeltjes omtrent structurele tekortkomingen zijn door de feiten gelogenstraft. De gevallen, dat F-80's ondanks zware beschadigingen aan airframe of straalmotor toch nog luchtwaardig bleven en zelfs de ruim 250 mijl lange tocht over zee (van Korea naar Japan) maakten en veilig op hun thuisbasis terugkeerden zijn legio. Dit laatste kan jammer genoeg van de F-51's niet gezegd worden.

Een geheel nieuw type vliegtuig, dat in Korea zijn vuurdoop onderging, was de heli-copter. Haar optreden was in één woord een succes. Tallozen in vijandelijk gebied of in zee „geditchte” vliegers en

gewonden uit de voorste lijn werden door helicopters in korte tijd naar een veilige plaats vervoerd, waar hun alle nodige verzorging kon worden gegeven. Als transporteur van dringend benodigde materialen en versterkingen en als verkenningsvliegtuig heeft het alle andere middelen die tot op heden werden gebruikt, ver overtroffen in waarde. De heli-copter heeft zich in korte tijd een blijvende plaats in het arsenaal van moderne strijdmiddelen veroverd en wel geen spectaculair doch zeer zeker een buitengewoon efficient aandeel in de resultaten van de lucht-macht geboekt.

De resultaten, die de luchtmacht behaalde, waren, gezien de hoge verwachtingen, teleurstellend. Het bovenstaande verklaart de redenen van dit schijnbare falen.

Het optreden van de luchtmacht in deze periode is samengevat in de volgende verklaring van de Commandant der Fifth Air Force in een persconferentie:

„De Luchtmacht kan geen landoorlog zelfstandig winnen en de potentiële mogelijkheden van de Amerikaanse macht in de lucht kon in Korea in de beginphase niet tot uitdrukking worden gebracht, daar in de eerste plaats de beschikbare vliegtuigen niet konden worden ingezet tegen die doelen, waartegen zij normaal zullen worden gebruikt en ook het meeste succes kunnen bereiken en in de tweede plaats slechts een zeer geringe hoeveelheid vliegtuigen en te steunen grondstrijdkrachten ter beschikking stonden. De Luchtmacht kon in de eerste weken slechts een storende rol spelen, doch die heeft ze voor 100 % en meer verricht.”

De tweede phase.

Te land rolden de Noord Koreaanse legers voort. De vliegvelden Kimpo en Suwon gingen in de eerste 14 dagen verloren. Ook de met veel moeite en onder primitieve omstandigheden in gebruik genomen airstrip ten Zuiden van Taejon werd prijs gegeven. Er bleven nog slechts twee strips over, een betrekkelijk goede bij Pohang en een geïmproviseerde bij Poesan. Deze kwamen in de tweede en derde phase echter enige malen binnen vijandelijk artillerievuur te liggen en Pohang geraakte korte tijd zelfs in vijandelijke handen. Het ongunstige, doch automatische gevolg hiervan was, dat practisch alle luchtsteun moest worden gegeven door in Japan gestationeerde vliegtuigen. De hieraan verbonden bezwaren zijn genoegzaam bekend, doch de afstand tot het front was minder en door ingebruikneming van een nieuwe extratank van grotere capaciteit werd de actieradius opgevoerd.

De verkorte frontlijn en de voortdurende krachtstoename te land, ter zee en in de lucht van de strijdkrachten der Verenigde Naties, deden de snelheid waarmee de Noord Koreanen oprukten langzaam teruglopen. Uiteindelijk was een betrekkelijk stationnaire toestand te land bereikt. Beide partijen trokken krachten samen, hergroepeerden zich en bijna ongemerkt ging de tweede phase over in de derde, die de beslissende en meest kritieke zou zijn in de strijd te land.

De derde phase.

Ondanks de lange verbindingslijnen, die de halve wereld beslaan, werden in korte tijd aanzienlijke Amerikaanse strijdkrachten aange-trokken. Twee groepen B-29's van het Strategic Air Command werden

ingezet. Op 2 Juli ontvingen de Groepscommandanten orders om binnen 50 uren te vertrekken. Op 12 Juli vlogen de zes squadrons hun eerste operationele opdrachten. In nog geen 10 dagen was een luchtvloot uit de Verenigde Staten naar Japan overgebracht met al haar personeel en materieel en bovendien waren de eenheden voorzien van alle reserveonderdelen, reparatiefaciliteiten, bewapeningsuitrusting en brandstoffen om gedurende 30 dagen een maximale operationele krachtspanning te kunnen volhouden. Practisch alles was met eigen vliegtuigen vervoerd en slechts enkele zeer omvangrijke artikelen als bommen en brandstof waren per schip aangevoerd.

Een nieuwe airlift werd in het leven geroepen, een Trans-Pacific Airlift, welke met Amerikaanse, Engelse en Canadese vliegtuigen werd gevlogen. De lessen van de „Berlin Airlift” werden opnieuw aan een practijktoets onderworpen en wederom bleek, dat de toen door de dwang der omstandigheden verkregen organisatie op gezonde principes was gebouwd. De resultaten waren en zijn nog steeds een waardevolle aanvulling van het normale aan- en afvoersysteem.

Aircraftcarriers werden aangetrokken van Amerikaanse en Engelse zijde. Een ervan vestigde als transporteur van 100 F-51's een snelheidsrecord door de Pacific in 7 dagen over te steken. Het voornaamste voordeel van deze aircraftcarriers was echter het feit, dat men mede door het volledige overwicht in de lucht en daardoor ook ter zee, het probleem van vooruitgeschoven vliegbases practisch geheel kon oplossen. Economisch gebruik van de in Japan gestationeerde vliegtuigen nam dan ook sterk af.

Ook vliegboot-squadrons verschenen ten tonele en kregen als voornaamste taak het patrouilleren van de waterwegen, waarlangs de Noord-Koreanen mogelijk hun aanvoerproblemen zouden trachten op te lossen. De overdracht van een vrij groot aantal kleinere oorlogsschepen door de Russen aan Communistisch China liet aan deze pogingen geen twijfel meer bestaan.

Dat van communistische zijde niet gerekend was op een dergelijk krachtig en snel optreden van de Westerse mogendheden, vooral wat betreft de steun van het luchtwapen, blijkt uit het feit, dat in het geheel geen poging werd ondernomen om het luchtoverwicht te bevechten. Dit had tot resultaat, dat de Amerikanen met betrekkelijk oud en verouderd materieel krachtige luchtsteun konden verlenen, die de Noord Koreanen spoedig noodlottig zou worden.

In deze periode van steeds groeiende kracht werd het mogelijk de taakverdeling meer aan te passen aan de primaire mogelijkheden der beschikbare vliegtuigen. Mede door het verkrijgen van mobiele vooruitgeschoven vliegbases (aircraftcarriers) werd het zodoende mogelijk het economisch gebruik van de luchtstrijdkrachten op te voeren. De directe luchtsteun, nog steeds een primaire behoefte voor de onder zware druk staande grondstrijdkrachten, kon meer en meer worden uitgevoerd door de bereids tot jagerbommenwerpers omgebouwde F-51's, F-80's en F-82's, de B-26's, de vliegtuigen van de aircraftcarriers en der „Leathernecks” (de Amerikaanse mariniers). De B-29's, gesteund door escortejagers en de bommenwerpers van de vliegekampschepen, deden onafgebroken aanvallen op vliegvelden, spoor-, weg- en zeeverbindingen, de Nrd Koreaanse

industrie en andere ver achter het front gelegen doelen met strategische waarde.

De resultaten bleven niet uit: de Noord Koreaanse luchtmachtstrijdkrachten werden weggevaagd. Troepenbewegingen en andere operationeel belangrijke gegevens van de vijand kwamen steeds tijdig ter kennis van de belanghebbenden. Verrassende aanvallen waren slechts in Noord-Koreaanse verbeelding mogelijk. De materieelsofvoer werd tot nog geen 20 % van het oorspronkelijke volume teruggebracht. Zelfs nachtelijke transporten waren niet veilig meer voor de nieuw ontworpen nachtelijke aanvalstactiek van de B-26's en F-82's. Het vervoer werd steeds primitiever en lastdieren werden het normale transportmiddel. Het gebruik van dragers nam ook hand over hand toe. De hieruit voortvloeiende vertragingen in het aanvoersysteem werd voor de Noord Koreanen steeds wurgender en verminderde de aanvalskracht niet onbelangrijk. Het Noord Koreaanse productie-apparaat werd met uitzondering van de waterkrachtcentrale bij Supung, welke om politieke redenen gespaard werd, volledig uitgeschakeld.

De invloed van het luchtwapen in deze zo kritieke periode van het conflict is zeer groot geweest. Een luchtmacht kan uiteraard nooit alleen een landoorlog winnen, doch toen er eenmaal voldoende grondstrijdkrachten waren om de Noord Koreaanse stormloop te vertragen, kon de luchtmacht de lonende doelen vinden, welke in hoofdzaak de aanvalskracht van de communisten vormden. Bovendien verhinderde ze de opvoer van nieuwe strijdkrachten en aanvulling van materieel. De luchtmacht bracht zodoende de balans van krachten in evenwicht en de communistische springvloed had — althans voorlopig — haar hoogtepunt bereikt.

De vierde phase.

De stroom versterkingen bleef vloeien en het ogenblik naderde, waarop de strijdkrachten der Verenigde Naties ook te land het initiatief zouden overnemen.

De U.N. Airforces waren aangegroeid tot ongeveer 1200 vliegtuigen, (de transporteenheden niet meegerekend). Deze luchtmachtstrijdkrachten konden met uitzondering van de bommenwerpers worden ingezet tegen de doelen, waarop zij wegens hun bewapening de grootste resultaten konden verkrijgen. De zware bommenwerpers, hoewel zij er technisch volkomen op berekend waren, mochten de voor hun vernielingscapaciteit meest lonende doelen echter om politieke redenen niet aanvallen. De communistische productiecentra en opslagplaatsen in Rusland en Mantsjoerije bleven derhalve gespaard.

Het eerste keerpunt in de strijd op Korea werd ingeluid door de landingen bij Inchon door de Amerikanen en 160 mijl zuidelijker door de Zuid-Koreanen. In eerste instantie waren deze grootscheepse amphibische operatiën ingeleid door zware „pre-invasion” bombardementen, uitgevoerd door B-29's, B-26's en de carrierbommenwerpers. De directe luchtsteun aan de landingstroepen werd gegeven door de carriervliegtuigen. De met de amphibische operatiën samenvallende offensieve acties uit het landingshoofd in Zuid Oost Korea werden gesteund door jagerbommenwerpers, die kort tevoren op de strips bij Pohang en Poesan waren gestationneerd.

Een der eerste aanvalsobjecten voor de bij Inchon gelande troepen was het vliegveld Kimpo en nauwelijks was dit veroverd of de eerste van een grote stroom transportvliegtuigen kwam landen. In de daarop volgende 14 dagen werden langs deze weg ruim 6000 man troepen met hun uitrusting plus een goede 5000 ton goederen ingevlogen.

Door deze plotselinge krachtsinspanning van de strijdkrachten der Verenigde Naties stortte de georganiseerde weerstand van de Noord Koreanen ineens. Overal kon snel worden opgerukt en waar het wegtransport de voortsnellende colonnes niet tijdig kon voorzien van de benodigde materialen en brandstof, werden deze door de lucht aangevoerd.

Na vele beraadslagingen hadden de Verenigde Naties Mac Arthur toestemming gegeven om de 38e breedtegraad te overschrijden. Toen zijn troepen oprukten naar de Jalu, de grensrivier tussen Korea en Mantsjoerije, kwamen de eerste meldingen binnen van vijandelijke jet-jagers. De veteraan uit de 2e Wereldoorlog, de F-51, was de eerste, die contact had. Het luchtgevecht eindigde onbeslist, doch zeer duidelijk bleek, dat de Russische straaljager naar believen het gevecht kon beginnen en afbreken. Het verschijnen van vijandelijke straaljagers betekende ook het einde van het gebruik van de Mustang in voorste lijn. De F-80's, de Panthers (carrierbased straalvliegtuigen) en andere straaljagers zouden de taak van de jagerbommenwerpers met zuigermotoren moeten overnemen, nu de communisten na enige maanden van slechte ervaringen de strijd om het luchtoverwicht en de daarmee samenhangende voordelen eindelijk wilden beginnen.

Normaal wordt de strijd om het luchtoverwicht offensief en defensief gevoerd. De communistische vliegtuigen kwamen en komen echter nog steeds uit Mantsjoerije. Van vernietiging van de vijandelijke vliegtuigen op de grond, het bombarderen van zijn grondorganisatie en van de vliegtuigindustrie en aanverwante productiebedrijven kon en kan om politieke redenen geen sprake zijn. Ergo, de strijd om het luchtoverwicht kan door de U.N. Airforces alleen defensief gevoerd worden. Dat dit een extra zware wissel trok en trekt op de krachten van deze luchtmacht is duidelijk.

Het eerste luchtgevecht tussen straaljagers vond vlak bij de Jalu plaats. Een aantal F-80's was bezig een directe steun-opdracht uit te voeren, toen de gevechtsleidingsradar vijandelijke vliegtuigen opmerkte en de opdracht wijzigde in een luchtverdedigingstaak. Al klimmend kregen de Amerikanen contact en in een kort gevecht bleek, dat de Mig 15 een ongeveer gelijke maximum snelheid had, doch niet zo roest was als de F-80. Met twee vuurstoten, door verschillende vliegers afgevuurd, werd een Mig in brand geschoten en stortte op „neutraal” gebied neer. Een tweede werd beschadigd. De overigen zochten om gezondheidsredenen hun thuisbasis op.

Enige dagen later hadden de Panthers een soortgelijke ontmoeting. Ook zij schoten er één af zonder zelf verliezen te leiden. Uit de gevechten bleek, dat de vijandelijke vliegers nog maar weinig geoefend waren. De nationaliteit der vliegers kon niet worden bepaald.

De zware bommenwerpers werden in deze periode, waarin voor hen eigenlijk geen lonende doelen waren te vinden, meermalen ingezet tegen troepenconcentraties of liever opeenhopingen van vluchtende en terug-

trekkende Noord-Koreanen. In de meest critieke dagen van de derde phase waren zij ook voor dergelijk werk gebruikt. Toen was echter door een foutieve aanduiding van het richtpunt het gehele bombardement grotendeels naast de troepenconcentratie gevallen. Deze fout werd niet herhaald en o.a. bij Wonsan had een dergelijk bombardement op troepen tot resultaat, dat tienduizenden Noord-Koreanen zich zonder verdere strijd in volkomen versufte toestand overgaven aan zwakkere Zuid-Koreaanse afdelingen.

Hoe sterk de U.N. Airforces geworden waren, blijkt ook uit de luchtlandingsoperatie ten Noorden van Pyonyang. Het doel was de terugtocht der Noord-Koreanen te verhinderen en een Regimental Combatteam ter sterkte van rond 5000 man werd volgens de regelen der kunst afgeworpen en twee dagen lang van voedsel en materieel voorzien. De verliezen aan vliegtuigen waren nihil, hetgeen zeer duidelijk de mate van luchtoverwicht tekent.

De toestand ontwikkelde zich voor de U.N. Airforces in zeer gunstige zin. De B-29 squadrons van het Strategic Air Command werden eind November teruggetrokken en vlogen huiswaarts. Mac Arthur verklaarde, dat een ieder met Kerstmis thuis zou zijn, daar de strijd met de Noord-Koreanen dan naar verwachting tot het verleden zou behoren....

De vijfde phase.

De winter in Korea en in geheel Noordoost-Azië zet vrij plotseling in. Eind November sloeg het weer om en de Siberische winter verving het milde najaar. Tezelfder tijd mengden de horden van het Communistische China zich in de strijd. De balans van krachten sloeg weer in het nadeel van de legers der Verenigde Naties door. De luchtsteun werd meer dan ooit tevoren de primaire taak der U.N. Airforces. Operationeel vliegtechnisch waren, de weersfactor uitgezonderd, de luchtstrijdkrachten in een gunstiger positie dan in de eerste, tweede en derde phase, doch te land waren de omstandigheden voor de Chinezen veel gunstiger.

Hun numeriek zeer sterke troepenmassa's waren zonder uitzondering oorlogsveteranen met een zeer goede uitrusting en leiding. Vooral in de eerste weken waren aan- en afvoerproblemen betrekkelijk gering, daar de verbindingswegen slechts zeer kort waren en de depots op onaanastbaar „neutraal” grondgebied lagen. Het voordeel van luchtoverwicht kon dan ook niet veel gewicht in de schaal leggen voor de strijdkrachten der Verenigde Naties. Directe steun onder zeer slechte weersomstandigheden werd voorlopig het bevel van de dag.

Verschillende eenheden der grondstrijdkrachten werden geïsoleerd en slechts met zeer veel moeite konden zij zich losmaken. Het evacueren van het landingshoofd bij Hanhoeng werd mogelijk gemaakt door de enorme vuurbarrage, die de vloot kon leggen. Hadden de eigen jachtvliegtuigen echter geen ondoordringbare koepel boven het operatietoneel gelegd, dan zou het wellicht een debacle geworden zijn, daar de vloot dan door vijandelijke vliegtuigen zou zijn verdreven en de luchtstrijdkrachten nooit de noodzakelijke vuurbarrage hadden kunnen leggen. De hier weer duidelijk gedemonstreerde drie-eenheid van land-zee-luchtstrijdkrachten zal dan ook voorlopig niet gemist kunnen worden.

In deze periode van nood werden onmiddellijk weer stemmen hoor-

baar, die het gebruik van de atoombom bepleitten. Uit een oogpunt van economisch gebruik van krachten zou de inzet van dit wapen in Korea een verspilling van krachten zijn. De productiekosten zijn aanzienlijk hoger dan de mogelijke baten: problematische vernietiging van ongeveer 10.000 Chinezen. De politieke consequenties niet in beschouwing nemende, is op die gronden alleen al het gebruik van de atoombom in Korea niet gerechtvaardigd.

De orthodoxe bommen, de rockets, de napalmbommen, de kanonnen en mitrailleurs en de camera zullen althans voorlopig het wapenarsenaal van de U.N. Airforces moeten vormen. In deze oorlog op beperkte schaal zijn deze middelen met een beperkte uitwerking waarschijnlijk wel voldoende. Alleen de toekomst kan het antwoord geven.

Toekomstige ontwikkelingen.

De aanvalssnelheid van de Chinezen is, gezien hun overmacht te land, slechts zeer gering. Waren hun verbindingen in de eerste weken van hun verraderlijke aanval volkomen veilig tegen luchtaanvallen, de huidige toestand is anders. Hoe verder zij oprukken, des te langer worden hun verbindinglijnen en dat impliceert een toenemende kwetsbaarheid. Bovendien zullen lastdieren en dragers, die nu de dichtgevroren rivieren als overgang benutten en dus weinig lonende doelen bieden, in het voorjaar weer bruggen of veerponten moeten gebruiken. Het is dan zeer wel mogelijk, dat de Chinese miljoenenlegers zullen verhongeren.

De heersende pessimistische opvattingen van de laatste tijd dienen op grond van zuiver militair technische argumenten te worden verworpen. Een kritische analyse van de wederzijdse krachten en mogelijkheden leidt tot de conclusie dat het zeker niet onmogelijk is door het gewicht van de luchtmacht de balans van krachten wederom ten gunste van de strijdkrachten der Verenigde Naties te doen doorslaan.

Het is niet ondenkbaar, dat een nederlaag van de Chinezen in de kraam van de Russen te pas komt in verband met hun belangen t.a.v. Mantsjoerije. Zou zulks niet het geval zijn, dan kan het conflict waarschijnlijk niet beperkt blijven tot Oost-Azië en zullen wij hier in West Europa een strijd moeten voeren, waarin de Luchtmacht eveneens de balans van totale krachten ten gunste van de vrijheid zal moeten doen doorslaan, daar wij te land nooit de Aziatische mensenmassa's kunnen evenaren.

GEBRUIK VAN AFKORTINGEN

Wij verzoeken onze medewerkers in hun artikelen afkortingen slechts te gebruiken volgens het Voorlopig Voorschrift nr. 2526, 3e druk, ook wat betreft het gebruik van hoofdletters en interpunctie, bv. kilometer: km (kleine letters en geen punt er achter). Afkortingen, welke slechts zelden gebruikt worden en dus niet bij alle lezers bekend mogen worden ondersteld, passe men niet toe; in dat geval schrijve men het woord of de woorden voluit, zonder bijvoeging van de afkorting.

DE RUSSISCHE ARTILLERIE

door A. ROSKAM, *Kapitein der Artillerie.*

Wat 4 December, St. Barbara, is voor onze artilleristen, is 20 November voor de Russische collega's. Dat de Russen een andere dag hebben welke in het teken der artillerie staat dan vrijwel alle andere landen, is een merkwaardigheid die op zichzelf misschien wel aardig is te vermelden; was dit echter het enige merkwaardige dan was dit artikel waarschijnlijk nooit geschreven. Wij zijn er wel aan gewend dat vele dingen aan gene zijde van het IJzeren Gordijn anders zijn, dan aan deze zijde. Maar bij de laatste viering van de artillerie-dag op 20 November 1949 werd gedurende de vele redevoeringen onder andere ook de stelling, geponeerd, dat de Sovjet artillerie de sterkste ter wereld is.

Deze uitspraak is niet onopgemerkt gebleven en van Amerikaanse zijde heeft men toegegeven, dat deze uitspraak vermoedelijk met de werkelijkheid overeenstemt. De Russische artillerie aan een nadere beschouwing onderwerpend, voor zover dit uit sporadische gegevens mogelijk is, oordele de lezer zelf over de waarde van bovenvermelde fiere uitspraak.

Het meest door de Russen gebruikte kanon is een kanon van 76 mm, met een respectabele dracht van 13.680 meter. Dit is als het ware de ruggegraat der Russische artillerie.

Hierop volgt een soort infanterie-geschut van 45 mm (1.8 inch), waarschijnlijk met uitzondering van anti-tank geschut het lichtste geschut bij enig leger in gebruik. Een bediening van 9 man is in staat dit stuk zo nodig met mankracht over grotere afstanden te verplaatsen en de infanterie overal in het gevecht te volgen.

Dan volgt als derde in volgorde van belangrijkheid een vlakbaanhoutwitsers van 122 mm, met een dracht van 12.100 meter.

Dit zijn de 3 meest voorkomende kanonnen van de Russische geschutsstaalkaart, die in totaal ongeveer 25 soorten bevat.

Alle Russische kanonnen zijn gemaakt volgens het Schneider-Skoda systeem.

Iedere infanterie divisie heeft, behalve anti-tank geschut, organiek slechts ingedeeld één regiment artillerie, bestaande uit:
3 gemengde afdelingen à 3 batterijen à 4 stukken van 76 en 122 mm.
één groep anti-tank geschut (45 en 76 mm), en
één groep luchtdoelgeschut.

Dit lijkt op het eerste gezicht niet erg veel. Om maar even bij het veldgeschut te blijven: de Engelse organisatie telt 72 stukken per divisie tegenover de Russische slechts 36. De oorzaak hiervan zal ik hieronder nog nader uiteenzetten.

Dit is echter alleen de organiek bij een divisie ingedeelde artillerie. Hier komt nog zo het een en ander bij.

De Russen hechten *buitengewoon veel waarde aan artillerie-reserve.* Meer dan in andere legers is de nadruk gelegd op speciale artillerie onderdelen, welke buiten divisie verband staan. Deze onderdelen zijn vaak zo groot dat zij eigen divisies, speciaal en uitsluitend uit artillerie bestaan-

de, vormen. Deze divisies van meer dan 300 stukken geschut, bestaan uit 4 brigades:

een brigade anti-tank geschut

een brigade bestaande uit 50 152 mm kanonnen (6 inch) dracht 26.000 meter

een brigade bestaande uit 84 122 mm vlakbaan-houw. (4,8 inch) dracht 12.100 meter

een brigade bestaande uit 108 120 mm zware mortieren (4.7 inch) dracht 6.000 meter.

Het ligt voor de hand dat met een dergelijke organisatie een zeer soepel gebruik der artillerie mogelijk is, waarbij zonder verbreking van organieke verbanden grote artillerie concentraties te formeren zijn en als steun van infanterie divisies in te zetten.

Behalve deze divisies heeft men ook nog geheel gemotoriseerde raket-werper divisies ter beschikking.

Deze bestaan uit:

2 brigades 300 mm raket-werpers (M 30), welke per stuk een salvo van 4 projectielen tegelijkertijd kunnen verschieten over een afstand van 2400 tot 2800 meter, en 3 regimenten 130 mm raket-werpers (M 13), welke een salvo van 16 projectielen per stuk per minuut kunnen verschieten, met een dracht van 4000 tot 8875 meter. Ook in deze raket-werper divisies zijn meer dan 300 stukken geschut samengebracht.

Deze raket-werpers, welke een projectiel verschieten dat voorzien is van een tijdschokbuis, is de zgn. Katyusha, Stalin-orgel of, ook wel Kostikov-kanon genoemd naar de uitvinder André Kostikov. De Russen zijn met dit geschut steeds zeer geheimzinnig geweest. Het werd niemand toegestaan deze kanonnen in actie te zien, zelfs niet nadat enkele in Duitse handen waren gevallen. Het wapen is opgesteld op de laadbak van een truck en is bij het vervoer steeds onder een groot zeil verborgen. Waarschijnlijk werd het alleen maar door speciaal op hun betrouwbaarheid geselecteerde troepen bediend, door de NKVD en politie-troepen. De gemotoriseerde luchtdoelartillerie is eveneens in speciale divisies bijeen gebracht. Een divisie bestaat hier uit:

3 regimenten lichte luchtdoel (37 mm), dracht 5000 yards

1 regiment zware luchtdoel (85 mm), dracht 7000 tot 10.000 yards.

Begin 1943 kwamen in steeds toenemende aantallen kanonnen op motoraffuit in de bewapening. Tegen het einde der oorlog was de verhouding ongeveer 1 kanon op motoraffuit op de 2 vechtwagens.

Deze affuiten waren evenals het merendeel der Russische vechtwagens uitgerust met Dieselmotoren.

De bekendste Russische artillerie commandanten zijn Yakolev, Chritiakov en vooral Voronov.

Maarschalk Nikolai Voronov werd in 1900 geboren. Hij trad in dienst in 1918, net nadat de legerorganisatie na de revolutie haar beslag had gekregen. Hij is zijn hele diensttijd de artillerie trouw gebleven, van zijn 18e jaar af, toen hij als gewoon soldaat zich meldde, totdat hij, nauwelijks 38 jaar oud, benoemd werd als Commandant der Artillerie van het Rode Leger.

Wat het gebruik der artillerie betreft, valt het op dat het accent enigszins anders gelegd wordt dan bij de geallieerden.

Het Sovjet Opper Commando leert dat de infanterie slechts met

succes en zonder enorme verliezen vijandelijke weerstand kan overmeesteren, indien 's vijands artillerie en automatische wapenen zijn geneutraliseerd door een overmachtige artilleriebeschieting over de gehele diepte van het aan te vallen front. De nadruk wordt hierbij zeer sterk gelegd op vijandelijke artillerie bestrijding; men concentreert zo veel mogelijk en in de eerste plaats op bekende en onderkende doelen zoals artillerieopstellingen, vechtwagens, kazematten, commandoposten, troepenconcentraties e.d. Het is de *combinatie van genoemde gemasseerde artilleriebeschietingen met het gebruik van zeer grote aantallen kanonnen schietende met directe richting*, welke het meeste succes zullen opleveren.

Ook vechtwagenaanvallen hoe machtig en overweldigend die ook mogen zijn opgezet, moeten krachtig gesteund worden door artillerie, willen de vechtwagens niet een gemakkelijke prooi zijn voor de vijandelijke anti-tank wapens. Een Russisch adagium luidt: Hoe meer vechtwagens er worden ingezet, des te meer artillerie moet aan hen ter ondersteuning worden toegevoegd.

Het vormen van artillerie reserves is essentieel, vooral van kanonnen op motoraffuit, ten einde de flanken der aanvallende onderdelen te kunnen beschermen tegen vijandelijke tegenaanvallen en om de eigen infanterie in staat te stellen iedere weerstand die zij op haar weg ontmoet met vuur uit de weg te kunnen ruimen.

Enkele vrij willekeurige voorbeelden uit de laatste oorlog mogen deze principes toelichten.

Het was in de slag om Kursk in 1943 dat voor het eerst een groot aantal kanonnen van middelbaar (122 en 152 mm) en zelfs van zwaar kaliber (203 mm) zorgvuldig gecamoufleerd tot in de frontlijn werd opgesteld ter versterking van de verdediging tegen vechtwagens en stormgeschut. Zij voerden hun taak met *directe richting* vurende uit. Ter zelfder tijd werd een groep van 10 regimenten artillerie gevormd teneinde de Duitse vechtwagens welke ten Zuiden van Prokhorov waren doorgebroken een definitief halt toe te roepen. De verrassing werd bereikt en met succes bekroond: de Duitse aanval kwam tot staan en honderden vechtwagens waren vernietigd.

In het verdere verloop van de oorlog werd dikwijls de verhouding van artillerie vurende met *directe richting* tot de totale sterkte aan artillerie van 25 tot 30 % bereikt. Iedere aanvallende compagnie infanterie beschikte doorgaans over 2—4 stukken geschut voor het bevuren van doelen met *directe richting*. Dikwijls werden hier kanonnen op motoraffuit voor gebruikt, welke van zelf sprekend steeds waren ingedeeld bij iedere pantseraanval.

De steeds toenemende rol welke de artillerie speelde in het Russisch gevecht wordt ook duidelijk gedemonstreerd door de volgende cijfers, het aantal stukken geschut aangevend dat per kilometerfront was opgesteld:

Stalingrad	December 1942	100
Landengte van Carelië	Juni 1944	200
Jasi - Kishinev	Augustus 1944	250
Berlijn	April 1945	600

Ter vergelijking moge dienen, dat in de vorige oorlog zelden meer dan 150 stukken geschut per kilometer waren opgesteld.

Om nog enige vergelijkingen te geven in een andere vorm:

In de gevechten welke in 1943 tot het einde van het beleg van Leningrad leidden, werden 5000 stuks artillerie gebruikt.

Toen het eerste Wit Russische Front in 1944 oprukte naar de rivier de Vistula, waaraan o.a. Warschau is gelegen werd het gesteund en begeleid door 9500 stukken geschut.

Tenslotte waren er niet minder dan 22000 stukken in de gevechten bij de verovering van Berlijn gewikkeld. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het percentage artilleristen in het Rode Leger steeds toenam. Dit percentage groeide van 15 % bij het uitbreken der vijandelijkheden tot bijna 50 % tegen het einde der oorlog. De toename van het aantal stukken geschut blijkt duidelijk uit de volgende cijfers:

In 1914 waren er per 1000 combatanten 3 à 4 stukken; in 1945 waren het er 30 à 32. Voor de Geallieerden gelden deze cijfers: 7 in de eerste en 16 in de tweede Wereldoorlog.

Dat hierbij het munitieverbruik niet gering was, toont Maarschalk Voronov treffend aan, indien hij zegt dat er soms per dag meer munitie werd verschoten dan gedurende de hele Russisch-Japanse Oorlog van 1904—1905.

Dezelfde groei is ook te onderkennen in de ontwikkeling van de raket-werpers.

12 September 1941 werden zij voor het eerst gebruikt, en wel op het front bij Leningrad. Bij hun voorbereiding tot de aanval werden de Duitsers volkomen verrast en overvallen; in panische schrik sloegen zij op de vlucht, honderden doden, 15 stukken artillerie en 17 tanks op het slagveld achterlatend. De uitwerking van dit nieuwe wapen is dan ook inderdaad verschrikkelijk. Bij de reeds aangehaalde slag om Kursk geschiedde iets dergelijks: een regiment infanterie zich voorbereidend en gereedstellend voor de aanval werd door verschillende salvo's van Katyusha's volkomen uit elkaar geslagen en bijkans geheel vernietigd.

Het gebruik van de raket-werper werd bij iedere doorbraakoperatie steeds groter. Niet alleen werden ze ingezet bij infanterie-aanvallen, maar ook bij pantseraanvallen volgden zij de vechtwagens op de voet. Bij een aanval op versterkte plaatsen, vooral van enige uitgestrektheid ontbraken de raket-werper onderdelen met haar machtige massale vuurconcentraties nooit. In de slag om Stalingrad bijvoorbeeld werden 1800 Katyusha's ingezet.

Hoe belangrijk de Russische legerleiding de vorming van gemasseerde artillerieonderdelen vindt ten einde deze te kunnen gebruiken in geweldige massale concentraties of als „vuurreserve”, blijkt wel uit het feit dat aanvankelijk in 1941 per divisie twee regimenten veld-artillerie — 72 stukken, gelijk de Engelse organisatie — waren ingedeeld. De Russische industriële productie was echter niet in staat om in zo'n snel tempo als door de toenmalige critieke toestand vereist nieuwe stukken geschut af te leveren om daarmee de wens van het Sovjet Oppercommando tot vorming van speciale artillerie onderdelen te kunnen vervullen. Dit had misschien wel de grootste verandering gedurende de hele oorlog in de organisatie van het Rode Leger ten gevolge; iedere infanterie divisie nl. moest in 1943 de helft van haar organieke artillerie afstaan, waardoor het Oppercommando in staat werd gesteld artilleriesgroepen, brigades en divisies te formeren, welke naar behoefte konden worden

ingezet in het aantal en op de plaats zoals door het Oppercommando gewild.

Hetzelfde vond ook plaats met de anti-tank artillerie. Ook deze werd gedeeltelijk uit de divisie-organisatie genomen en samengevoegd tot speciale anti-tank artillerieregimenten.

Deze niet geringe aderlating verzwakte de infanterie divisie als geheel natuurlijk zeer, maar men trachtte dit te compenseren door de indeling van bataljons en regimenten mortieren, een wapen dat door de Russische industrie in enorme hoeveelheden en in zeer snel tempo aangemaakt werd, dank zij haar veel eenvoudiger constructie.

En dat de Russische opperste legerleiding in haar maatregelen ook ten opzichte van de anti-tank verdediging niet zo ver misgetast heeft, blijkt wel uit een brokje regimentsgeschiedenis van het 289e Anti-tank Artillerie Regiment. Dit regiment vernietigde in de strijd om Moskou in totaal 186 tanks, 11 gepantserde voertuigen en 27 stukken artillerie. Als beloning werd het bij dagorder van Stalin herdoopt in het „Eerste Anti-tank Artillerie Regiment der Garde”. Deze prestaties werden mogelijk door de zeer mobiele massale inzet, welke op haar beurt weer konden worden uitgevoerd dank zij de eerder genoemde rigoureuze reorganisatie der artillerie, waartoe de legerleiding vasthoudend aan haar principes door de nood gedwongen was. Dit gebruik van de antitank artillerie kostte de Duitsers voor Moskou 1500 en voor Stalingrad 1600 tanks.

Overigens mogen wij waarschijnlijk wel aannemen dat de Russische industrie wel in staat is geweest deze achterstand in te halen, zodat de organisatie der infanterie divisie thans weer op haar oude sterkte aan artillerie is teruggebracht.

Terloops zij nog opgemerkt dat in het Rode Leger alle stuksbedieningen tot en met die van het 152 mm geschut zeer zorgvuldig worden afgericht in het schieten op vechtwagens. Wel een bewijs hoe belangrijk de at-verdediging is en hoe dicht bij de frontlijn dit middelbare geschut wordt opgesteld.

De tactiek welke door het Russische anti-tank geschut werd gevolgd was als volgt:

De kanonnen werkten steeds in paren. Met de wetenschap dat het front van een vechtwagen het dikst gepantserd is, opende het stuk in welks richting een vijandelijke vechtwagen zich bewoog, niet het vuur, en verraadde daardoor zijn goed gecamoufleerde opstelling niet. Zijn partner echter kreeg hierdoor de gelegenheid de vechtwagen te treffen in zijn minder dik gepantserde zijkant. Wendde de vechtwagen zich daarna af om het vurende stuk te ataqueren, dan toonde hij zijn kwetsbare zijkant aan het tot nu toe zwiigende stuk anti-tank geschut dat nu zijn kans kreeg en meestal met goed succes deze kans greep ook.

Bovenstaande geeft U een inzicht in materieel, organisatie en werkwijze der Sovjet artillerie. Dat de Russische artillerist ook in moed en militaire eigenschappen niet onder hoeft te doen voor de beste artilleristen toont U tenslotte de strijd om Stalingrad.

Lichte stukken geschut werden door de artilleristen vaak met mankracht naar voren verplaatst en in stelling gebracht tussen de aanvallende infanterieformaties.

Dit, lezer, is de Russische artillerie, het enige wapen dat behalve de Sovjet infanterie, in kwaliteit en kwantiteit superieur was én voelde boven de Duitse van het eerste begin der oorlog af.

HET GROTE DEBAT

door F. C. SPITS, *Reserve-Kapitein der Infanterie*

In December '50 en Januari '51 is in de Ver. Staten „het grote debat” gehouden over de buitenlandse politiek. De inzet was de vraag of de President gerechtigd was zonder voorafgaande machtiging van het Congres troepen naar Europa te zenden. Zij, die de President dit recht ontzegden, kwamen vooral uit de Republikeinse oppositie, waar zich de laatste tijd onder invloed van neo-isolationisten als Taft en Hoover een tamelijk machtige tegenstand tegen de politiek van Truman en Acheson heeft gevormd. Taft is geen „Gibraltarist” als bv Hoover ofschoon hij, met deze, het Atlantisch Pact als een onding beschouwt. Wel is hij voorstander van een garantie aan Europa in de vorm van een Monroe-leer. Maar voor de verdediging van Europa vertrouwt hij op de revancherende kracht van de B-36 en op de vloot, die een overeenkomstige functie zal moeten vervullen als de Britse vloot in de 19e eeuw. (Blijkbaar realiseert hij zich niet, dat er sindsdien in de oorlogvoering te land veel veranderd is.) Verder is Taft van mening, dat Amerika de methoden moet toepassen, waarmee de Russen zo'n succes hebben en wel door steun te verlenen aan de acties der Chinese nationalistische guerillero's in China.

Nu verschillen (aldus *Le Monde*, 11-I) Tafts opvattingen principieel niet zo veel van die van de Amerikaanse regering, die ook altijd van mening is geweest, dat het ten aanzien van het Atlantisch Pact om een garantie ging en dat de kern der landstrijdkrachten door Europa zelf moet worden opgebracht. Taft gaat alleen wat minder ver dan Truman. Er is dus slechts gradueel verschil. Thans schijnen de standpunten van Taft en Truman elkaar zeer dicht te naderen, al kan zich dit weer wijzigen als gevolg van de min of meer opportunistische houding, die van Taft te verwachten is in het jaar der presidentsverkiezingen, 1952. „Taft is playing 1952,” zegt men in Amerika.

Tafts Marathonrede (5 Jan.)

In een „10.000-word speech” in de Senaat heeft Taft verzet aangekend tegen het eigenmachtig optreden van Truman, die er steeds meer toe zou neigen het Congres buiten belangrijke beslissingen te houden. De President, zo betoogde Taft, heeft niet het recht Amerikaanse troepen overzee te zenden en deel te doen uitmaken van een Europese strijdmacht, zonder voorafgaande goedkeuring van het Congres. De campagne in Korea, die de V.S. in een niet-officiëel verklaarde oorlog met China heeft gewikkeld, is eveneens begonnen zonder dat het Congres tevoren geraadpleegd was, ofschoon dit constitutioneel over oorlog en vrede te beslissen heeft. Hetzelfde zou ten aanzien van Europa kunnen gebeuren. M.a.w. hier is het prestige van het Congres in het geding. Het is de traditionele tegenstelling tussen de wetgevende en uitvoerende macht, die Taft zelfs van een constitutionele crisis deed spreken.

Checks and Balances.

In de New York Herald Tribune (12-I) geeft Lippmann de volgende toelichting op de rede van Taft. Wat is er, vraagt hij, ten aanzien van Korea gebeurd? Volgens de eerste verklaring van de President op 27 Juni '50 zou de Amerikaanse interventie beperkt blijven tot ingrijpen van zee- en luchtmacht „to give the Korean government troops cover and support”. Drie dagen later, na de ineensstorting van het Zuidkoreaanse front, moesten ook Amerikaanse landstrijdkrachten worden ingezet. „Gen. MacArthur has been authorized to use certain supporting ground units”, aldus luidde de verklaring van 30 Juni. Heeft President Truman voorzien, dat dit tenslotte moest leiden tot de inzet van het grootste deel van het Amerikaanse leger en van de mariniers? Het is niet waarschijnlijk, zomin als aan te nemen is, dat deze ooit het vermoeden heeft gehad, dat de beperkte actie tegen de Noordkoreaanse agressor zich tot een oorlog tegen Peking-China zou ontwikkelen, waarvan de omvang niet door de V.S. of de Ver. Naties, maar door China en Rusland zal worden bepaald. Lippmann herinnert er vervolgens aan, dat de Amerikaanse grondwet voorziet in een evenwichtig systeem van onderlinge controle van alle staatsinstellingen: het veel geroemde systeem van de „checks and balances”. Het is juist, dat Taft en de zijnen voor het herstel van het systeem opkomen, vooral wanneer het om besluiten gaat, die slechts weloverwogen mogen worden genomen.

Amerika's verplichtingen ingevolge het Atlantisch Pact.

De oppositie betwist ook, dat er voor de V.S. „commitments” zouden bestaan als waarvan de President in zijn „State of the Union” sprak. Acheson heeft bij de sluiting van het Atlantisch Pact in April '49 op een vraag van Senator Hickenlooper geantwoord, dat het Pact niet het zenden van Amerikaanse troepen naar Europa impliceert. Maar in September '50 is, vóór er nog van agressie in Europa sprake was, het concept van een „Eisenhower Army” aanvaard, waarna in December te Brussel het organisatieplan werd goedgekeurd. Hiermee zou een geheel nieuwe politiek zijn ingevoerd, die veel verder gaat dan ooit bij de sluiting van het Atlantisch Pact was voorzien.

Resolutie-Wherry.

Door de Republikeinse Senator Wherry is vervolgens een actie ingezet om de kwestie in de Senaat te doen behandelen. Hij diende daartoe een resolutie in volgens welke uitzending van troepen slechts zou kunnen geschieden, nadat het Congres hieraan zijn goedkeuring zou hebben verleend. Deze resolutie maakt echter geen schijn van kans, vooral door de houding van Taft, die bereid bleek met de regering in overleg te treden. Ook principieel is Taft een heel eind bijgedraaid. Hij heeft verklaard zich met het uitzenden van troepen te kunnen verenigen ook vóór Europa zelf met de opbouw van zijn verdediging gereed zal zijn. Hij is echter van mening, dat wat het aantal troepen betreft, door het Congres een limiet moet worden gesteld.

Het vaststellen van een verhouding.

De opvatting, dat tegenover de Amerikaanse toezegging van een beperkt troepencontingent de verplichting moet staan van een aanzien-

lijk grotere bijdrage van de Europese bondgenoten, wordt door een groot aantal senatoren gedeeld. „We doubtless have more dollars per capita than any other nation”, aldus de Amerikaanse Senator Lodge, „but obviously we have no more manpower per capita. In this respect all nations are alike and all alike should share the burden”. Toen Senator Capehart opmerkte, dat dit precies was, wat Hoover met zijn bekende rede had willen aantonen — een opmerking, die Senator Lodge en trouwens vele anderen verraste — antwoordde Lodge, dat er dan blijkbaar volledige overeenstemming heerste. Voor de Senaat zou er dan geen aanleiding zijn „to divide up into globalists on one side and retreatists on the other”.

De President bereid tot overleg.

In de persconferentie van 11 Januari had President Truman verklaard, dat hij het recht bezat om troepen overzee te zenden waar en wanneer hij dat wilde. De vorming van een „Eisenhower Army” noemde hij een verplichting, die rechtstreeks voortvloeide uit het Atlantische Pact. Hij was echter bereid het Congres te raadplegen mits men begreep, dat hij onder „raadplegen” zou verstaan het meedelen van wat hij zich voorgenomen had te doen, en waartoe hij reeds besloten was. Deze woorden van de President verwekten bij de oppositie een storm van verontwaardiging, wat de Democratische Senaatsfractie tot een bemiddelingsvoorstel bracht, nl. dat de Senaat de gelegenheid zou krijgen zich over de uitzending van Amerikaanse troepen voor de „prior-to-aggression army” uit te spreken, nadat Eisenhower aan het Congres zijn rapport zou hebben uitgebracht.

In de persconferentie van 18 Jan. heeft de President zich gematigder uitgelaten. Hij verklaarde, dat hij de eventuele instemming van de Senaat bijzonder op prijs zou stellen, ofschoon hij constitutioneel tot het uitzenden van troepen gerechtigd was. Maar het Congres zou ongetwijfeld zijn goedkeuring moeten hechten aan de vorming van de expeditie-macht, omdat het tenslotte toch de benodigde gelden zou moeten voteren.

Na deze woorden is de politieke atmosfeer wat opgeklaard, ofschoon de oppositie toch wel het gevoel heeft, dat aan de bevoegdheden van de President een uitbreiding wordt gegeven, die uniek is in de geschiedenis der Ver. Staten.

Azië of Europa.

Het grote debat, dat aldus over de buitenlandse politiek van de Ver. Staten is gevoerd en waarin de redevoeringen van Hoover en Taft de hoogtepunten vormden, heeft ook het vraagstuk: Azië of Europa min of meer tot oplossing gebracht. Amerika heeft thans zijn weg gekozen. Men heeft zich verenigd op deze basis, dat èn Europa èn Azië beide belangrijk zijn. Op beide fronten zal de grootst mogelijke activiteit ontwikkeld worden.

Dienovereenkomstig verdedigde de democraat Douglas een politiek gericht op vorming van „positions of strength” in Europa èn in Azië. De Ver. Staten moesten communistisch China veroordelen, Tsjang Kai-sjek en alle andere mogelijke bondgenoten als Franco en Tito helpen,

Duitsland en Japan herbewapenen en Rusland en communistisch China duidelijk maken, dat Amerika verdere agressie met gewelddadige middelen zal tegengaan. Deze politiek zou een verdere uitbreiding van de Am. strijdkrachten tot op zijn minst 6 miljoen man noodzakelijk maken.

De houding die uit dergelijke voorstellen spreekt, vormt sinds enkele dagen de basis voor een overeenstemming tussen de twee partijen. De Ver. Staten zijn zich bewust geworden van hun verantwoordelijkheid en hebben geweigerd tussen Europa en Azië te kiezen en het een aan het andere op te offeren. Zij verwerpen elk compromis. De Senaat heeft zich met 91 tegen 0 stemmen uitgesproken tegen de toelating van communistisch China tot de V.N. en de resolutie van Wherry, die de President verbood zonder toestemming van het Congres troepen naar Europa te zenden, niet in overweging willen nemen. Amerika heeft gekozen voor een dynamische politiek. Europa en de V.N. zullen daar rekening mee moeten houden.

Deze politiek kan slechts slagen, als de Ver. St. over de machtsmiddelen beschikken om respect af te dwingen. Dit is pas over 18 maanden het geval. Tot dan zullen de risico's enorm zijn. Europa zal natuurlijk trachten deze zo veel mogelijk te beperken. De algemene taakverdeling is gebaseerd op drift en onberedeneerde emoties enerzijds en angst anderzijds — een gevaarlijk dynamisme tegenover een excessieve voorzichtigheid. Wellicht is dit uiteindelijk de beste formule om de vrede te bewaren. Tenminste als de Atlantische coalitie gehandhaafd blijft.

NIEUW BRITS LÉGERVOERTUIG

De gevechtsvoertuigenfabriek van de firma Rootes in Engeland heeft een miljoenenopdracht ontvangen voor de aanmaak van een nieuw legervoertuig dat aan hoge eisen voldoet. Dit type is juist afgevoerd van de zg. „Militaire geheime lijst”. Het is een één-tonner, bedoeld als opvolger van de befaamde 30-cwt legertruck. Het kan gebruikt worden op de weg en in het terrein, zowel aan het voorste front als in het achterland. Het kan door uitvoering en bouw gebruikt worden als lastvoertuig (cargo-carrier), ambulance of break-down-truck. Het voertuig is uitgerust met een 6-cylinder Rolls Royce motor van 4¼ liter, welke een 120 rem p.k. kan ontwikkelen. De versnellingsbak wordt uitgevoerd met 5 voorwaartse versnellingen, waardoor het voertuig steile hellingen kan nemen. Onafhankelijke voor- en achterwielophanging door middel van torsiestaven maken

het gebruik op oneffen terrein mogelijk.
C-1-2 K.S.I.

SAMENWERKING VAN VERENIGINGEN VAN OFFICIEREN

De Besturen van de Afdelingen 's-Gravenhage van de Alg. Ver. van Reserve-officieren, de ARKO, de NCOV en de VOKL zijn overeengekomen elk seizoen 4 bijeenkomsten gezamenlijk te organiseren op de volgende basis:

1. de te behandelen onderwerpen zullen zijn van algemeen militaire aard;
2. elk der 4 avonden zal door één van de verenigingen bij toerbeurt worden georganiseerd in diër voege, dat de verenigings-gastvrouw zorgt voor programma, zaalhuur, spreker c.q. film, enz.

Men beoogt door deze samenwerking de kameraadschap en wederzijdse waardering te bevorderen

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

Het meesterschap in de lucht.

Air Commadore Mac Laen is van mening, dat de belangrijkste les uit de laatste oorlog is, dat het meesterschap in de lucht de hoofdvoorwaarde is voor elke operatie, te land, ter zee of in de lucht. Met moet dus geen oorlog beginnen, als men niet in staat is de vijandelijke luchtmacht neer te slaan en te verhinderen dat zij de eigen operaties nadelig zouden kunnen beïnvloeden. De strijd om het meesterschap in de lucht kan niet zo direct op resultaat bogen, als in de zee- of landoorlog het geval is. Die strijd is een uiterst veelzijdige operatie, waarin alle types van luchtmacht betrokken zijn. De strijd om het meesterschap in de lucht is veeleer een veldtocht dan een slag, en er kan van een beslissing geen sprake zijn, zolang er nog een deel van de vijandelijke luchtmacht opereert. De overwinning moet totaal zijn. Dat is het verschil met de zee- en land-oorlog. Dat komt, omdat de luchtmacht in staat zijn de beginselen van de strategie als het ware ideaal toe te passen. Concentratie van krachten, verrassing, snelheid van handelen, geen wapen is in staat om dat zó ideaal toe te passen als de luchtmacht.

De Duitsers gingen in de periode van hun successen in de tweede wereldoorlog vrij eenvoudig te werk. Zij begonnen met een allesoverweldigende verrassende aanval op de luchtbases der tegenpartij, tezamen met acties van luchtlandingseenheden tegen deze bases en daarna de vernietiging der vliegtuigfabrieken. Tijdens de Duitse aanval op Polen werden op de eerste oorlogsdag vrijwel alle Poolse luchtbases aangevallen. Daarnaast werden spoorweg- en wegenknooppunten aangevallen. In enkele uren hadden de Duitsers niet alleen een vrijwel absoluut luchtoverwicht, veroverd, maar daarnaast ook de commandovoering bij de Polen grondig gedesorganiseerd. Daardoor kon de Poolse veldtocht zo fantastisch verlopen.

Tijdens de Deens-Noorse veldtocht, was het wederom de Luftwaffe, die de beslissende factor was, zowel tegen de Noren als tegen de Geallieerden. In het Westen speelden de luchtmachtkrachten der Duitsers eveneens een overweldigende rol. De strijd in de Stille Oceaan geeft een merkwaardig beeld van de strijd om het lucht-

overwicht. De oorlog begon met de verrassende aanval der Japanners op Pearl Harbour, waarbij de Japanners in aantal beslist de minderen waren van de Amerikanen. De zeeslagen in de Koraalzee en bij Midway, werden volledig met vliegtuigen uitgevochten. Zij betekenden het keerpunt in de oorlog tegen Japan. De strijd in de Bismarck Zee, waarbij een Japans troepentransport van 22 schepen voor Nieuw Guinea volledig door vliegtuigen werd vernietigd betekende de definitieve in veiligheidsstelling van Australië.

Zowel in Europa, als in Afrika als in het Verre Oosten is er door de Geallieerden heel hard en op alle mogelijke manieren moeten worden gevochten, om het overwicht in de lucht te krijgen. Slechts heel op het einde kon men van het meesterschap in de lucht spreken. Hier komt bij, dat luchtmachtkrachten, naast deze strijd, ook intensief moesten worden gebruikt voor steunverlening aan de strijdkrachten te land en ter zee en bovendien de algehele oorlogvoering moesten steunen door de strijd tegen het vijandelijke achterland. Zo zien wij, dat de taak van de luchtmachtkrachten inderdaad enorm is en van allesbeheersende invloed.

The fighting forces, Augustus 1950.

B. K.

Moreel en materieel.

Het is niet voldoende om alleen maar over mooie organisaties en ultra moderne middelen te beschikken om een oorlog te voorkomen of te winnen. Wij staren ons blind op moderne strijdmiddelen, liefst „geheime”, waaraan men zeer grote uitwerking toeschrijft. Eerlijk gezegd, zijn we nu net zo ver, als het Duitse volk ten tijde van Goebbels, dat ook met „geheime” wapens zoet werd gehouden. Welke strijdmiddelen men ook gebruikt, het is ten slotte de „mens” die er gebruik van moet maken, die deze wapens bedient en die de uitwerking van de strijdmiddelen van de tegenpartij wil doorstaan.

En juist om die wil gaat het. Het is de mens die van het mooiste en het beste materiaal, met de beste organisatie toch al dat moois waardeloos kan maken. Zie in dit opzicht naar de Maginotlinie. De machtigste verdedigingslinie die ooit door mensen is gemaakt. De Duitsers gingen er door heen als een warm mes door de boter. De mannen, die er in stonden had-

den doodeenvoudig geen zin, geen wil om hun leven in de waagschaal te stellen. Hun moreel was kapot. De grote oproep „het vaderland is in gevaar”, die in 1793 en in 1914 wonderen verrichtte haalde nu niets uit. Er was iets gebeurd met die mensen. Niet met hun materieel. Maar met die mensen zelf. Deze waren veranderd. Zij geloofden niet meer in hun land, in hun leiders, in de toekomst. Zij waren „rotten from within, before they were smitten from without”, zoals Churchill het zo kernachtig zei.

En nog zijn er in alle landen grote groepen — in veel grotere mate dan in 1940 — die als het imperialistische communisme tot de aanval zou overgaan, deze imperialisten toch als bevrijders zouden ontvangen. Het communisme van Moskou, dat oneindig veel imperialistischer is dan het Rusland van de zo verafschuwde reactionnaire Tsaren. Want die Tsaren wilden alleen maar alle Slavische volkeren bij het Heilige Rusland hebben. Het Pan-slavisme. En daarnaast streefden ze ook nog naar de verwezenlijking van het testament van Peter de Grote, de Bosporus in Russische handen. Maar voor het imperialistische communisme is het Pan-slavisme en het testament van Peter de Grote slechts belachelijk kinderspel. Zij nemen met niet minder genoegen dan de wereldheerschappij: met Moskou als spil. De wereldheerschappij, niet meer en niet minder. En dat te bereiken op de gemakkelijkste manier met de minste risico's. En welke manier is gemakkelijker dan om de volkeren zelf hun aanstaande onderwerping te laten uitvoeren in de vorm van nieuw te scheppen „Volksdemocratieën”. Naast goed georganiseerde fanatieke vijfde colonnes, moet de rest van het volk murw worden gemaakt, eendeels door het schokken van het vertrouwen in zijn leiders, het slechter maken van de economische, financiële en sociale omstandigheden en het schokken van alle bestaande morele en geestelijke waarden. Dit geschiedt over de gehele wereld. Wij kunnen het zelf dagelijks constateren. Het is de „mens” die bewerkt wordt. Lenin noemde elke mens een „potentiële bom”. Op een ongelooflijke wijze is het communisme er in geslaagd om honderden miljoenen in heel de wereld in betrekkelijk zeer korte tijd tot dergelijke „potentiële bommen” te maken en deze bommen op een zeer geraffineerde wijze te laden. Het moment der explosie wordt in de hand gehouden door Moskou. Wat is het geheimzinnige in die leer die zovelen aantrekt? Het is het speculeren op een merkwaardig mengsel van menselijke karaktereigenschappen. Aan de ene

kant speculeert men op het zeer menselijke streven naar vrede, naar een betere toekomst binnen afzienbare tijd, aan de andere kant wakkert men hebzucht, haat, nijd, afgunst aan. Het is duidelijk, dat men deze met ideologische middelen gevoerde strijd nooit afdoende kan bestrijden met materiële middelen. De ideeën die de hoofden en harten der mensen beheersen worden niet tegengehouden met materieel. Daar zal men op dezelfde wijze te werk moeten gaan. Diamant snijdt diamant. Dat moet men goed beseffen. Zodra de Westerse mens weer met ideeën kan aankomen, die beter zijn, dan die van het imperialistische communisme is die ideeënstrijd voor Moskou verloren. Daarom moeten wij, stuk voor stuk, laten zien, wat wij kunnen bereiken in de „doodgewone democratie”. Niet de volksdemocratie, die slechts een camouflage van de dictatuur is, maar in de vrije democratie. Wij moeten stuk voor stuk beseffen dat die democratie verdiend moet worden. Dat dit iets groots en machtigs is, waardoor iedere mens — niet slechts een bepaalde partij of groep — maar iedere mens de kans krijgt om zijn beste eigenschappen tot ontplooiing te brengen, en zijn heiligste overtuiging en beginselen kan uitleven omdat die democratie gebaseerd is op de vrijheid, de vrijheid van de geest en de rechten van de mens, zonder welke waarden het leven geen betekenis heeft. Maar het is aan ons zelf, door onze eigen levensopvattingen en onze handel en wandel, om te tonen, wat daarmee te bereiken is. Dat is de manier, om in de oorlog der ideeën, die nu over de wereld woedt en die — laten wij daar goed van overtuigd zijn — beslissend is voor de toekomst der mensheid — de overwinning te behalen.

Wij hebben ons lot voor een groot deel zelf in handen. (Een zeer hoogstaand artikel, dat de spijker volkomen op de kop slaat. De gehele koude oorlog die nu wordt gevoerd, heeft het doel het moreel der vrije volkeren te breken. Dit feit wordt nog veel te weinig ingezien. Hitler had het Westen er nooit ondergekregen, als de Fransen bezielde waren geweest met de geest van 1793 of 1914 en wij met die van 1568 of 1815. Mao Tse Tung had nooit zulk een vat op het Chinese volk gekregen als het regiem van Tsjang Kai Tsjek niet zo verschrikkelijk corrupt was geweest. Het zijn de morele krachten die overal en altijd de doorslag geven. Wij kunnen de bestudering van dit artikel aan onze officieren niet warm genoeg aanbevelen. B. K.).

New World News, September 1950.

B. K.

Russische politiek en strategie.

De bekende publicist-strategeg Fuller geeft een zeer interessante beschouwing over de Russische politiek en strategie en tevens geeft hij aan hoe de bestrijding daarvan kan plaats vinden. De Sovjet Unie heeft maar één doel, de wereld Sovjet Republiek met Moskou als spil. Hitler sprak nog over „Lebensraum” en „Neuropa”. Stalin eist de hele wereld, niet meer, maar ook niet minder. Aan dit doel wordt alles opgeofferd, ook het Russische volk zelf als het nodig mocht blijken. En ten dele geschiedt dit reeds, want als Rusland zich alleen met zich zelf wilde bemoeien, dan had dat land de eerste honderd jaar genoeg met zich zichzelf te stellen. Maar de buitenlandse politiek der Sovjet Unie, met de daaraan verbonden bewapeningslasten, verslindt milliarden aan kapitaal en haalt milliarden uit het normale opbouwproces. En Rusland behoeft er niet zulke enorme strijdkrachten op na te houden, omdat anderen het bedreigen. Na 1945 hebben Amerika en Engeland op waarlijk fantastische wijze ontwapend. Van heel het geweldige Amerikaanse leger van 1945 waren er in 1950, voordat de strijd op Korea begon nog maar 10 divisies over, waarvan slechts 2 op volle sterkte.

Lenin legde de basis voor de huidige politiek. Hij gaf tevens de strategie aan waarmede dat doel met de minste risico's zou kunnen worden bereikt.

Lenin zei, dat de enig juiste politiek, de oorlog slechts dan pas doet losbarsten, als het moreel van de tegenstander dusdanig is ondermijnd, dat slechts een kleine duw van buitenaf nodig is, om zonder enig risico de tegenstander volledig te doen ineenstorten. Dat is de „zenuw”- of „koude-oorlog” in zijn volle omvang. Dat verklaart het Sovjet-optreden in de gehele wereld. In plaats van het artillerie- en luchtbombardement, dat de weerstand van de tegenpartij moet breken, komt de ophitsende propaganda gepaard met een geslepen uithollings- en ondermijnings-tactiek op alle fronten. Overal wordt het vertrouwen geschokt, wantrouwen aangemoedigd, geestelijke normen ondermijnd, de sociale omstandigheden door stakingen, dumping, opjagen der bewapeningskosten, het aanjagen van vrees, kortom op de meest geraffineerde wijze worden de vijandelijke — d.w.z. — de niet communistisch dictatoriaal geregeerde volkeren, gedemoraliseerd. Zowel Lenin als Stalin zagen en zien in elk mens een potentiële bom. Geen artilleriebeschieting, geen luchtbombardement, maar laadt elke mens met geestelijke springstof door

middel van de hierboven genoemde methoden. Dan zal deze een gevaarlijke operationele bom worden. Zodra er naar de mening van de leiding genoeg operationele bommen zijn kan op de knop — in Moskou — worden gedrukt en de greep naar de macht worden gedaan. Want Stalin kleedt zijn strategie anders in dan Hitler. Die baseerde zijn strategie op het „superieure Germaanse ras”. Stalin baseert zijn strategie op het stichten van „Volksrepublieken”, die wanneer ze eenmaal zijn gesticht, in feite bij de Sovjet Unie worden ingelijfd.

Het imperialistische communisme heeft met deze strategie enorme successen geboekt. Belangrijke delen van Finland, Estland, Letland, Lithauen, Oost Polen, Roethenië, Boekowina, Bessarabië, Noordelijk Oost Pruisen zijn bij de Sovjet Unie ingelijfd. Polen, Hongarije, Tsjecho-Slowakije, Bulgarije, Buiten Mongolië en Noord Korea zijn eigenlijk niet meer dan Sovjet koloniën, terwijl Oost Duitsland en Oost Oostenrijk wingewesten zijn geworden en China, voorlopig althans, rotsvast aan de Sovjet Unie is gekoppeld.

Generaal Fuller vraagt zich nu af, wat er tegen die stroom gedaan kan worden. Een preventieve oorlog beginnen. Dat is volkomen in strijd met de beginselen van vrije democratieën. Deze verzetten zich er tegen, dat een ander met geweld hun beginselen aan een ander zou opdringen. Dat kunnen en mogen zij zelf dus zeker niet doen. Maar wat dan. Fuller geeft een driedelig antwoord en wel:

1. Zorg zodanig sterk te zijn, dat het risico van een oorlog voor de Sovjet Unie te groot wordt. Het zijn juist de risico's van een openlijke oorlog die de Sovjetheersers vrezten. Als er eenmaal oorlog is, kan er van alles gebeuren. Napoleon, Wilhelm II en Hitler zijn in dit opzicht mooie voorbeelden hoe het met wereldveroveraars in spe kan aflopen. De Sovjet Russische heersers zijn slechts voor één argument gevoelig en dat argument is macht. Rusland wordt nu nog in toom gehouden door de overmacht aan atombommen der Verenigde Staten. De Sovjet Unie werkt ook aan atombommen. Maar vóór dat zij een dergelijk aantal heeft, dat zij meent haar slag te kunnen slaan, moet het westen zo sterk zijn, dat het risico van de openlijke oorlog voor Rusland toch te groot wordt.

Het bewijs dat het achter het ijzeren gordijn niet alles koek en ei is, wordt wel geleverd door de talloze miljoenen politieke gevangenen in de concentratiekampen en de aanwezigheid van een geheime staatspolitie — de M.V.D. of GPeOe —

waarbij de Gestapo van de Nazi's nog maar kinderspel was.

Als de Westerse democratieën sterk zijn en de Sovjet Unie in een openlijk conflict tegen de Sovjet Unie zou krijgen, zou het in eigen land — en in de satellietstaten wel eens lelijk kunnen gaan koken. En dat is nu net het laatste wat Moskou wenst.

2°. Ondanks de militaire inspanning moet toch ook gezorgd worden, dat er een sociaal rechtvaardig beleid wordt gevoerd in de vrije landen.

Het is juist op dit front, waarop een der zwaartepunten van de aanvallen in de koude oorlog wordt gelanceerd. Als wij deze frontsector zouden verwaarlozen, dan zouden wij achter de Westerse strijdkrachten de grond weggraven. Dit zal veel opofferingen eisen, waar het gaat om zijn of niet zijn. En dan is er geen keus.

3°. Tegen de communistische ideologie, die zovelen in haar ban gevangen houdt, moet een ideologie gesteld worden die door iedereen, van welk ras, van welke geloofsverzuiging of politieke inslag als juist kan worden aanvaard en die beter is dan de communistische ideologie. Deze ideologie zal de mensen aan onze kant van het ijzeren gordijn ongevoelig moeten maken voor de communistische propaganda en de mensen achter het ijzeren gordijn dat houvast en die basis geven, die zij nodig hebben om zich te ontworstelen aan de communistische ideologie van de „vrijheid van de geest en de rechten van de mens”.

Laten wij niet zeggen, dat deze ideologie niet achter het ijzeren gordijn kan doordringen. In 1848 — in het grote revolutiejaar — sprak de almachtige Tsaar Nicolaas I, dat er in zijn land geen plaats was voor revolutionaire ideeën en hij zond zijn legers uit om de revoluties in andere landen te helpen neerslaan. Maar juist in zijn land werd het nihilisme en het bolsjewisme geboren en nog geen 70 jaar later vond in zijn land de grootste revolutie van alle tijden plaats, die zijn nazaat Nicolaas II en zijn gehele familie mee wegvaagde.

Ideeën laten zich door niets tegenhouden. Ook niet door ijzeren gordijnen. Als de westerse democratieën steunen en bouwend op deze ideologie immuun blijken te zijn voor de koude oorlogsmethoden van Moskou, dan heeft Moskou deze strijd radicaal verloren en zullen deze ideeën, als zijnde beter dan de imperialistische communistische idee, ook achter het ijzeren gordijn op dusdanige wijze veld winnen, dat daardoor de vrede en vrijheid in hoge mate worden gediend.

Zelf sterk staan, militair, sociaal en ideologisch. Dat is het schild waarachter de Westerse beschaving en de vrije democratie zich verder kan ontplooiën ten bate van de gehele mensheid. En daarnaast een zo krachtig mogelijk psychologisch ideologisch tegenoffensief in de koude oorlog, want verdedigen alleen is niet voldoende. Dan is de overwinning beslist aan de vrede. (Een ongekend machtig artikel, Fuller waardig. Het kan door onze officieren — de opvoeders — en aanvoeders van het beste en krachtigste deel van onze jeugd, niet nauwgezet genoeg worden bestudeerd. Het bergt de sleutel der overwinning in zich. Hij die zijn kans weet te grijpen is op zich zelf al een groot mens. Hier ligt de kans voor onze toekomst en die van onze kinderen. Grijpt hem en handelt er mee. Dit is de weg naar succes. B. K.).

Ordnance, Sept.-Oct. 1950.

B. K.

De waarde der commando's.

Brigadier Churchill bespreekt de waarde der commando's. Tegen deze speciale troepen voert hij aan, dat de commando's de infanterie-onderdelen afromen, hen van hun beste krachten beroven, wat de doeltreffendheid en strijd lust van deze onderdelen dus niet ten goede komt. Bovendien zijn er niet steeds taken voor de commando's, zodat zij min of meer on-economisch zijn. Veldmaarschalk Wavell voelde niet voor Commandotroepen. Hij beweerde, dat een gewone organieke infanterie-eenheid, die voor een bepaalde speciale opdracht een extra opleiding zou krijgen, minstens de zelfde resultaten zou bereiken. Zeer zeker is de afroming der infanterie onderdelen een niet te onderschatten bezwaar. Maar aan de andere kant kan men maar niet zo maar plotseling aan een organieke eenheid een onderdeel gaan onttrekken, om het een speciale opdracht te laten uitvoeren. Het bataljon en het regiment zijn goed uitgebalanceerde harmonische eenheden. Daar moet men slechts in uiterste noodzaak aan gaan tornen. Commando-opdrachten eisen speciale opleiding. Iedere objectieve infanterie-officier zal erkennen, dat de eenheid waar hij het bevel over voert — hoe goed getraind zijn mannen ook zijn — toch geen commando-opdrachten zal kunnen uitvoeren. (Inderdaad is deze opvatting n.m.m. wel juist. De „gewone” infanterist is een „all-round” soldaat. Hij moet kunnen aanval len, verdedigen, terugtrekken, vertragen. Hij moet het gehele accoord der tactische mogelijkheden kunnen bespelen. De com-

mando-man is er voor de plotselinge aanval en niets dan de plotselinge aanval. Is zijn taak gedaan, dan verdwijnt hij van het toneel om elders weer nieuwe verrassende aanvallen uit te voeren. Daarin moet hij hoog gespecialiseerd zijn. Daar is bij de „gewone” infanterist geen tijd voor. Die heeft zich naar alle kanten te ontwikkelen en daarom kunnen wij de opvatting van Brigadier Churchill inderdaad onderschrijven. B. K.).

Journal Royal United Service Institution, October 1950.

B. K.

De noodzakelijkheid van een rouleersysteem.

Er wordt wel eens over de „neurose” gemeesmuild. Ongetwijfeld is er overdrijving op dit gebied. Maar men kan het verschijnsel zeker niet maar zo verdoezelen en net doen of het niet bestaat. Het is merkwaardig, dat de neiging tot verdoezelen het grootst was bij hen, die niet aan het front waren en de neiging tot overdrijven bestond bij hen, die wel aan het front waren.

Een feit is, dat na 120—180 meege- maakte gevechtsdagen het aantal neurosen sterk steeg. Daarmede was blijkbaar een bepaalde grens van geestelijk weerstandsvermogen bereikt. Overste Andrae meent, dat een oplossing kan worden gevonden in een rouleringssysteem, waarbij regelmatig iedereen ook aan het front zelf komt. Dan vervalt het neerkijken van de frontman op de achterlandman. Dat zal het onderling begrip ten zeerste doen toenemen, terwijl zij die er 180 gevechtsdagen op hebben zitten, zo enigszins mogelijk in het achterland te werk moeten worden gesteld. Daarnaast moet eerbetoon in de eerste plaats aan de gevechtssoldaat worden gegeven en niet aan de man in het achterland. (Wij zijn het met de strekking van dit artikel wel eens. Hierbij moet echter worden bedacht, dat het achterland nu ook allerminst veilig is. Ook daar kan de gesel van de strijd zich doen gevoelen in bombardementen, beschietingen met geleide projectielen en luchtlandingsacties. B. K.).

Military Review, November 1950

B. K.

Oorlogservaringen.

Het is merkwaardig hoe mensen uit de zelfde voorvallen, totaal verschillende conclusies kunnen trekken. Zo is het ook met oorlogservaringen. Uit de eerste wereldoorlog trokken de Fransen „defen-

sieve” conclusies, die de bouw van de Maginotlinie ten gevolge hadden en trokken de Duitsers „offensieve” conclusies, die de oprichting van Pantserdivisies en Luftwaffe met zijn stuka's als resultaat hadden. Zonder enige twijfel hebben de Duitsers het bij het rechte eind gehad.

Het verschil in conclusie kan men verklaren uit het feit, dat de Fransen de overwinnaars waren en een methode die tot de overwinning heeft geleid verandert men niet zo heel gauw.

Ervaring is een machtig iets. Soms geeft zij geweldige voordelen, maar zij wordt ook vaak gebruikt als dekmantel voor behoudzucht en vrees voor het nieuwe. Wij dienen goed te bedenken, dat oorlogservaringen geen recepten voor de overwinning zijn. De legerleiding heeft in tijden van oorlog ongetwijfeld zeer grote verantwoordelijkheden. Maar in tijd van vrede is die verantwoordelijkheid nauwelijks minder. Want het oorlogsapparaat wordt in tijd van vrede afgebouwd. En als men in tijd van vrede een verkeerde basis legt, dan staat een debacle in tijd van oorlog bij voorbaat vast. Dat heeft 1940 wel overduidelijk bewezen. De moeilijkheid is, dat men uit de talloze ervaringen de juiste keuze moet doen, waarbij men terdege moet scheiden de ervaringen die slechts van tijdelijke aard waren en die welke bij wijze van spreken eeuwig duren zijn. Een leger mag natuurlijk geen proeftuin zijn, want dan is het op het moment, dat men het moet gebruiken, waardeloos. Dan is er geen eenheid van opvatting, geen gestandaardiseerde bewapening en geen uniformiteit in optreden. Maar men moet zijn ogen beslist ook niet sluiten — voor nieuwe ideeën. Want als men dat doet, dan wordt men in de critieke ogenblikken weggevaagd, omdat de middelen waarover men beschikt minderwaardig zijn aan die van de tegenpartij. (Volkomen juist. President Roosevelt heeft eens gezegd in 1914 was het Franse leger klaar voor de oorlog van 1870 en in 1939 voor die van 1914. In die woorden zat veel waarheid. Amerika had er geen last van, want die moest na 1941 zijn legers helemaal opbouwen en kon dus van de ervaringen van twee jaar wereldoorlog prachtig gebruik maken. De Fransen zaten vast aan hun bewapening van 1918. De Duitsers in 1933 konden ook met een schone lei beginnen. En nu in 1951 kunnen de Amerikanen in feite weer opnieuw beginnen en hun productie en opleiding op de allerlaatste ervaringen schoeien. B. K.).

Volk und Armee, November 1950.

B. K.

De totale oorlog.

Kolonel Dinjeart vraagt zich af, waarom de oorlog van het heden „totaal” is geworden. Wat is het verschil in dit opzicht tussen 1e en 2e wereldoorlog geweest?

In 1914 probeerden de beide groepen tegenstanders in de allereerste plaats elkaars strijdkrachten, de gewapende machten te vernietigen. Dat was het positieve doel en de burgerbevolking moest — op grond van bestaande overeenkomsten — buiten het conflict blijven. Zondigde men daartegen, dan riep een dergelijke daad grote reacties bij oorlogvoerende en neutralen wakker. De oude opvatting van Clausewitz werd toen algemeen als juist aanvaard, waarbij dus het winnen van de oorlog in het militair verslaan van de tegenpartij werd gezien.

In 1914 hadden de regeringen in de verschillende landen een zekere mate van overeenkomst. In 1918 en 1940 verschilden de middelen niet zo heel veel van elkaar. De tank en het vliegtuig waren verbeterd, hun tactiek veranderd, maar die middelen had men toch ook al in de eerste wereldoorlog gebruikt. De geografische en meteorologische toestanden verschilden ook niet veel. Vele slagen werden op de oude slagvelden van 14—18 gevoerd.

De politieke-, economische- en sociale toestanden waren daarentegen zeer veranderd. De Hitleriaanse dictatuur was in alle opzichten anders dan de Westerse democratie en stond ook vijandig tegenover de communistische dictatuur, die men meer als een gevaarlijke concurrent zag. De nationaal socialistische ideologie was geheel nieuw. (Was deze wel zo geheel nieuw? Men hoeft er „De vorst” van Macchiavelli maar op na te lezen, om tot de conclusie te komen, dat de Nazi-methoden zo oud zijn als Macchiavelli en deze op zijn beurt weer zo oud als het kwade in de mens, dat het echter nooit zal winnen, ondanks reglementering van de uitbuiting van de kwade menselijke eigenschappen, wat Macchiavelli in feite doet, waarbij men zijn werk echter ook in het licht van zijn tijd moet zien. B. K.).

Maar als gevolg van de Nazi-ideologie hadden de Duitsers geheel andere morele en juridische gedragslijnen aanvaard, dan in 1914. In 1914 had men te doen met een oorlog, die aan beide zijden de conferentie van Den Haag van 1899 en 1907 als basis voor hun wijze van oorlog voeren in beginsel wensten te handhaven, hoewel tijdens het conflict talrijke schendingen ervan plaats vonden, zoals gifgassen, onbe-

perkte duikbootoorlog en tegen het einde, ook bombarderen van steden. Maar steeds gingen deze daden met heftige protesten gepaard. In het algemeen hebben echter toen beide partijen zich ten overstaan van de strijdkrachten, de gewonden en de krijgsgevangenen zich wel aan de conventies gehouden.

In 1940 is dat allemaal anders. Dan is wat men de oorlog noemt — en dat was de strijd tussen de strijdkrachten — slechts een bloedig onderdeel van de strijd, die een volk heeft aangebonden in naam van een totalitaire ideologie, die in 1933 aan de macht was gekomen. Alle bestaande opvattingen worden omver gooid. De oorlog begint zonder oorlogsverklaring, voorafgegaan door een „zenuwoorlog” — hetzelfde wat men nu „koude oorlog” noemt — waarin getracht wordt het moreel van de aanstaande tegenpartij kapot te krijgen en dat van het eigen volk zo sterk mogelijk te maken en daar op volgen, de slag tegen de strijdkrachten van de tegenpartij volgens de beginselen van de „Blitzkrieg” onder gelijktijdige „rücksichtslos” optreden tegen het achterland, tegen de burgerbevolking. Het verschil tussen de strijd 14—18 en 39—45 valt in het bijzonder aan het oostfront op. Daar staan twee ideologieën tegenover elkaar, die elkaar in de praktijk weinig toegeven. De strijd wordt er zeer wreed gevoerd. Het aantal Duitse krijgsgevangenen in de jaren 1941, 1942, 1943, bedraagt nog geen 10 % van het aantal doden. De verhouding toont wel heel duidelijk het verbeterde karakter van die strijd. Onder de burgerlijke bevolking wordt op ontzettende wijze huisgehouden. Het aantal slachtoffers schat men op 10.000.000. Het is volksmoord. „Vernichtungslager” voor mensen worden opgericht, alsof het om schadelijk ongedierte gaat. Men is daarbij teruggevallen in de barbarij van de oudheid en de vroege middeleeuwen, toen inderdaad verslagen en onderworpen volkeren werden vernietigd.

Onder de huidige omstandigheden zal elke oorlog totaal zijn, indien één der partijen gedreven wordt door een totalitaire ideologie. Want dan is die oorlog totaal in het doel dat wordt nagestreefd, nl. uitroeiing van de geestesgesteldheid van de tegenpartij als minimum en als dat niet zou gelukken totale uitroeiing van de tegenpartij. De totale oorlog kenmerkt zich dan ook door een buitengewone hardnekkigheid en een niet te onderdrukken geweld. Dit optreden noodzaakt ook de anderen tot algehele en allesomvattende krachtsinspanning en maat-

regelen. Een zeer goed voorbeeld toont ons Engeland. Hitler dreigde de Engelse steden te zullen „ausradieren”. Na de aanvallen op Londen en Coventry kwamen de Duitse steden op nog veel verschrikkelijker wijze aan de beurt. Wie wind zaait zal nog altijd storm oogsten. Maar ook de inspanning van het Engelse volk was vrijwel totaal. Meer totaal dan in het Derde Rijk, en met enorm veel minder sabotage. De latente kracht der democratie is enorm veel groter dan de gedwongen krachtsprestatie in een totalitair systeem. Alle mannen tussen 14 en 64 jaar en alle vrouwen tussen 15 en 59 jaar die daartoe in staat waren moesten hun steentje bijdragen. Op 30 Juni 1944 bedroeg dit aantal 31.930.000 personen, waarvan 15.910.000 mannen en 16.020.000 vrouwen.

In Juni 1944 waren 14.894.000 mannen gemobiliseerd o.m. in de volgende categorieën:

4.500.000 in het leger, vloot en luchtmacht.

1.225.000 veiligheidsdiensten.

3.210.000 oorlogsindustrie.

Als wij dan weten, dat de strijdmacht van Engeland in 1939 nog geen 500.000 man bedroeg, dan kunnen wij beseffen, hoe totaal inderdaad de maatregelen geweest zijn, die Engeland heeft genomen. De werkweek werd — in overleg met de „Trade Unions” vastgesteld op 66 uur. Naast de productie voor de eigen strijdkrachten, werd ook nog voor 269.457.000 pond sterling aan Rusland geleverd. Door verhoogde krachtsinspanning op landbouwgebied kon 50 % op de invoer worden bezuinigd, wat een belangrijke tonnagewinst betekende.

De tweede wereldoorlog heeft inderdaad bewezen, dat de democratieën enorme krachten in zich bergen. Dit heeft Hitler niet gezien, of althans die krachten onderschat. Stalin daarentegen heeft er de zeer juiste conclusie uit getrokken, dat, wil hij de taak die Hitler niet heeft kunnen volvoeren — het neerslaan der Westerse democratieën eerst veel grondiger moeten zijn verzwakt, dan Hitler in 1939—1940 dacht. Als nu alle Westerse democratieën er inwendig net zo aan toe zouden zijn als Frankrijk in 1940, ja, dan heeft de Sovjet Unie ook aan een oorlogje van 6 weken genoeg, om de rest te doen. Want Frankrijk was, dank zij fatale propaganda „Rotten from within, before it was switten from without” zoals Churchill het zo kernachtig zei.

Daarom voert de Sovjet Unie op zulk een geraffineerde wijze de „koude oorlog” — de zenuwenoorlog van Hitler,

daarom heeft zij haar tegenstander in „hete oorlogen” — in Korea en Indo China — met satellietstaten gewikkeld. Daarom jaagt zij de vrije wereld op enorme kosten door die vrije wereld geweldige bewapeningsprogramma's op te dringen, waardoor de gehele moeizame wederopbouw op sociaal, financieel en economisch gebied ineen dreigt te storten. Daarom ondergraaft zij op alle mogelijke wijzen het moreel van haar tegenstanders, door het aanjagen van vrees, door het kapot en belachelijk maken van de morele normen. Met ontzetting vragen wij ons af, hoe het komt dat die leer zoveel invloed heeft, zulk een vat heeft op de mensen, overal ter wereld. Als wij die leer analyseren dan zien wij, dat deze gebaseerd is op de laagste menselijke hartstochten, op hebzucht, afgunst, haat en nijd. Op die hartstochten wordt gespeculeerd en het is heel gemakkelijk om er mee te werken, temeer, omdat er altijd mensen zijn die dit ook nog door hun eigen levenshouding in de hand werken.

De vrije wereld — in Europa, Amerika, Afrika, Azië en Australië ongeacht godsdienst of ras kan zich daar tegen echter te weer stellen en met absolute zekerheid de overwinning behalen, door zich te baseren op de grote — allesomvattende — beginselen van de vrijheid van de geest en de rechten van de mens. (Inderdaad zo is het. De demon van de totale oorlog gebaseerd op het totale kwaad heeft geen vat op de mens, die zijn geestelijke overtuiging in vrijheid kan uitleven, en die — mede daardoor — als mens door een ieder als zodanig wordt gerespecteerd. E. K.).

Het leger, de Natie, November 1950.

New World News, December 1950.

E. K.

Een „von Sprecher”-postzegel.

Zwitserland geeft een „von Sprecher”-postzegel uit ter gelegenheid van het feit, dat „von Sprecher” honderd jaar geleden geboren werd. Sprecher was de chef van de generale staf van het Zwitserse leger tijdens de eerste wereldoorlog. Hij was een zeer kundig officier en buitengewoon gezien bij de troep, waarin hij in alle rangen had gediend. De troep zei van hem „Wasz Wille will und Sprecher sprinnt, dasz tut man und da murrst man nicht”. (Wille was opperbevelhebber). Hieruit blijkt welk een groot vertrouwen de Zwitsers in de leiding hadden. (Wij kunnen die kwestie van het vertrouwen niet genoeg onderstrepen. Daar staat en valt alles mee. „Dasz tut man und da murrst man nicht”. Gouden woorden, die

als ze worden nageleefd „gouden daden” teweeg brengen. Daarnaast mogen wij vragen, wanneer krijgen wij een „Sniijderspostzegel”? Deze zo integere figuur kan toch zeker ook tot de grote Nederlanders worden gerekend. Wat hij voor ons land heeft gedaan is niets minder dan wat Sprecher voor het zijne heeft gepresteerd. B. K.).

Allg. Schweizerische Militär Zeitung,
November 1950

B. K.

Houdt de opleiding met de werkelijkheid rekening?

Luitenant Hesz wijst er op, dat het doel van de opleiding moet zijn: de gevechtsklare soldaat. Bij hem rijst echter de vraag, of wij dat met de huidige opleidingsmethoden inderdaad wel op afdoende wijze bereiken. De soldaat werpt slechts enkele scherpe handgranaten, waarbij de dekkingsmogelijkheden zo ideaal mogelijk zijn en een mentor aanwezig is om eventuele mogelijke ongelukken nog te kunnen voorkomen. De rest van de troep is op veilige afstand en ziet er niets van. Het zelfde met het schieten met granaatwerpers tp. Welke troep is voorwaarts gegaan achter een „echte” vuurwal, welke troep is voorwaarts gegaan terwijl de eigen mitrailleurkogels over hun hoofden floten. Welke troep heeft weggedoken in schuttersputten tanks over zich heen laten rollen, welke troep heeft eigenlijk wel eens — gedurende zijn gehele opleiding — in zijn rikketik gezeten? En toch is dat van enorm veel belang. Het kan de man in de werkelijkheid zijn leven doen sparen. Het heipt hem over dat verlammeende gevoel heen, dat miljoenen hebben gehad, die voor het eerst in het vuur kwamen. Veldmaarschalk Wavell zei, dat men geen legers schept in theorie-lokalen. Inderdaad. Men moet het van de practijk hebben. En die practijk is hard. Dit wordt nog veel te weinig beseft. Daarom adviseert schrijver meer oefeningen en meer oefeningen, waarin de werkelijkheid zo goed mogelijk wordt weergegeven. Doet men dat niet, dan zullen extra verliezen hiervan het gevolg zijn. (Zeer juist. Natuurlijk loopt men bij dergelijke oefeningen zekere risico's, maar die leveren hun rente als het onverhoopt ooit werkelijkheid mocht worden, dubbel en dwars op, want dan worden mensenlevens gespaard en zo goed mogelijke resultaten verkregen, maar de risico's die er eventueel aan vast zitten moeten dan ook door allen gelijkelijk worden aanvaard. B. K.).

Allg. Schweizerische Militär Zeitung,
November 1950

B. K.

Ervaringen uit Korea.

Een artikel van een oorlogscorrespondent van de „Chicago Sunday Times” wordt besproken. De volgende conclusies worden hieruit getrokken.

a. De Verenigde Staten (en ook de andere vrije democratiën. B. K.) zullen er in een nieuw conflict rekening mee moeten houden, dat zij tegenover een vijand komen te staan, die vrijwel steeds in de numerieke meerderheid zal zijn. Het is daartoe nodig om zelf over de meest geperfectioneerde oorlogsmiddelen te beschikken, om die massa's te bestrijden.

b. De infanterie is, ondanks alle mechanisatie nog steeds het hoofdwapen gebleken, dat zowel bij verdediging als aanval de spits moet afbijten.

c. De opleiding heeft sinds 1945 niet voldoende rekening gehouden met het geestelijk en lichamelijk hard maken van de soldaat.

d. Er is te weinig aandacht aan nachtgevechten geschonken. Deze kwamen vrijwel evenveel voor als daggevechten.

e. De commandanten waren niet voldoende geschoold, om snel — onder volledige uitbuiting van het terrein — hun steunpunten in te richten.

f. De waarde van de lichte vuurwapenen wordt door velen in twijfel getrokken. Vuur op grotere afstanden en meer vuur acht men gewenst, waartoe een zwaardere mitrailleur beter in staat zal zijn.

g. De infanterie moet mijnevelden kunnen opruimen en aanleggen.

h. Bazooka's — van het juiste kaliber — voldoen beter tegen tanks, dan het terugstootende geschut. De bazooka van 9 cm is zeer doeltreffend gebleken.

i. Draagbare waterreinigungsapparaten voor de troep zijn zeer gewenst. Het aantal uitvallers als gevolg van ingewandsaandoeningen, tengevolge van het drinken van onzuiver water was zeer groot.

j. De radio-apparaten in het bataljon waren te onhandig en niet doelmatig. De apparaten moeten een minimum aan stroom gebruiken, meer frequentiemogelijkheden hebben, en tegen vocht en ruwe behandeling bestand zijn.

k. De Amerikaanse tanks bleken te zwaar voor het zijterrein en waren daardoor te veel aan de wegen gebonden. Tanks met gelijke pantsring en vuurkracht, met veel minder gewicht zijn gewenst. Dit wordt mogelijk geacht door gebruik van turbo-motoren met groot vermogen, en verbreding der rupsbanden, zoals de Russen die ook hebben.

l. De hoeveelheid artillerie moet worden opgevoerd. De 10,5 cm houwtiser heeft uitstekend voldaan.

m. De verbinding grondtroepen--luchtstrijdkrachten liet veel te wensen over, evenals de vliegtuigverkenning.

n. De meningen over het juiste type vliegtuig voor steun aan grondtroepen zijn verdeeld. Voor kleinere acties wordt echter algemeen het langzaam vliegende type het beste geacht. Ook voor aanvoer door de lucht zijn zij het meest aangegeven.

De B-26 bommenwerper heeft zeer goed voldaan. Hun aanvallen hadden vrijwel steeds enorme uitwerking.

o. De radardienst bij de Luchtmacht heeft niet aan de verwachtingen voldaan. De luchtmachtmensen waren er niet voldoende op ingesteld.

p. De marine heeft volledig aan zijn taak beantwoord.

(Een zeer interessant artikel, dat nauwkeurige bestudering ten volle waard is. B. K.).

Allg. Schweizerische Militär Zeitung, November 1950

B. K.

Petroleum.

Kolonel Galand wijdt een zeer interessante beschouwing aan deze zowel voor het gewone leven als voor de oorlogvoering zo uiterst belangrijke stof. Het is ongelooflijk waartoe de petroleum de mens al niet in staat stelt. De grote Clémenceau, die iets van de ziener in zich had, zei in 1919: dat hij die de petroleum had, de wereld zou beheersen. (De „Tijger” had toen nog niet van de atoomenergie gehoord, vermoedelijk zou hij beide wel genoemd hebben. B. K.).

De totale voorraad die de aarde kan opleveren wordt gerekend op 92 milliard ton, waarvan 22 milliard in Amerika in 17 milliard in Rusland. De eerste olie werd geboord in Roemenië in 1857. De Verenigde Staten volgden in 1859, Rusland in 1863, Nederlands Oost Indië in 1893, Perzië (Iran) in 1913.

Het laatste land waar petroleum werd aangeboord was Brazilië in 1940. De evolutie van de petroleum demonstreert zich wel het beste in de productiecijfers.

1865	—	390 ton
1900	—	25.000.000 „
1925	—	152.000.000 „
1939	—	282.000.000 „
1945	—	353.000.000 „
1948	—	443.000.000 „

Op 1 Januari 1949 bestond de wereld tankvloot uit 1872 tankers met een totaal tonnage van 23.815.000 ton.

Omstreeks 1900 leverde Europa 54 % van de wereldproductie, Amerika 42 %. In 1914 produceerde Amerika echter 88 % thans is dit nog 60 %. Het Midden Oosten komt steeds meer naar voren.

In 1942 was het aandeel van het Midden Oosten 4,7 % van de wereldproductie in 1948 was dit reeds 10 %. In 1951 zal dit vermoedelijk 14 % zijn.

L'armee, la Nation, November 1950.

B. K.

De wil om te strijden.

Majoor Gauthier acht de wil om te strijden het allerbelangrijkste in de moderne oorlog. Hij wijst op de uitspraak van de grote maarschalk Foch, die de oorlog in zijn geheel een strijd tussen twee willen noemde. Als een volk zich niet verdedigen wil, gaat het ten onder, zelfs al beschikt het over het mooiste en beste materiaal. De wil om te strijden is allesbeheersend. De menselijke wil is tot ontzaggelijk veel in staat. Dank zij die wil kan men zich zelf overwinnen en ook zijn medewerkers. Maar men moet die niet tot despotisme doen uitgroeien. Men moet weten wat men wil, maar zijn wil zodanig weten door te zetten, dat een ieder waarmee men te maken krijgt, bij wijze van spreken uit zich zelf doet wat men wil. Treedt men despotisch op dan is men er naast. Dat wekt toch verkeerde reacties. Wilskrachtig zijn, wil zeggen, consequent, rechtvaardig zijn en niet bang zijn om de consequenties ook te aanvaarden. Daarnaast is rechtvaardigheid van zeer grote betekenis. De lagere in rang heeft de meerdere veel eerder „door”, dan omgekeerd. Bijnamen die door minderen gegeven worden zijn bijna altijd raak.

De wilskrachtige militaire aanvoerder is niet bang voor de troep zoals zo vaak het gevoel is met aanvoerders die alles „per papier” willen afdoen. Men legt zijn wil niet aan anderen op met een brief, maar door de volle inzet van zijn persoonlijkheid. Soms is alleen al de tegenwoordigheid van de aanvoerder voldoende, soms ook een enkel woord van hem, om de omstandigheden naar zijn hand te zetten. (Alexander de Grote in de beslissende slag bij Gaugamela, waar hij zich in het voorste strijdgeveel wierp, Hendrik IV in de slag bij Ivry, Napoleon op de brug bij Lodi, Montgomery in de voorste loopgraven bij El Alamein, Napoleon na de terugtocht uit Moskou toen hij de woorden sprak: Het grote leger is vernietigd, maar de Keizer leeft nog!, Rommel bij de aanval op de Maas in 1940: Hier is Rommel, Nelson in de slag bij

Trafalgar: Engeland verwacht, dat iedere man zijn plicht zal doen, Nivelles bij Verdun: Iis ne passeront pas. Als de wil er is, komt de weg van zelf. Daarom probeert Moskou juist de strijdwil bij de potentiële vijanden in een koude, in een psychologische oorlog, te breken. Als hen dat lukt hebben zij de oorlog gewonnen voordat er een schot valt. Wij onderstrepen de woorden waarin schrijver wijst op het persoonlijk leiding geven en het fatale van het alles willen regeren met papier. De officier moet midden in zijn troep, in de werkelijkheid staan. Dan kan men hem ook het beste beoordelen. Het gaat in het leven niet om geleerdheid, maar om karakter. B. K.).

L'armée, la Nation, December 1950.

B. K.

Amerikaanse Pioniers in Korea.

In Juni 1950 overschreden de Noord-Koreanen de 38e breedtegraad. Zij overvielen de Zuid-Koreaanse troepen, die naar het Zuiden terugtrokken.

Een groep Amerikaanse officieren, die aanvankelijk was uitgezonden als adviseur voor logistieke vraagstukken, zag zich weldra verwickeld in de oorlogvoering zelf.

De primaire opdracht toch was het dekken van de terugtocht, waarvan men toen nog niet wist, dat dit nog maar de eerste terugtocht zou zijn; een opdracht, die aan de pionier volop gelegenheid geeft te tonen wat hij kan.

De Colonel Berbert vertelt in dit artikel van de eerste ervaringen der Amerikaanse genietroepen.

Zij die bezig zijn voorschriften te ontwerpen en daarin de jongste oorlogservaringen willen opnemen, mogen dit artikel niet lezen. Men krijgt niet de indruk, dat de vernielingen volgens een plan werden uitgevoerd. Veeleer wordt men bij het lezen weer herinnerd aan de „methode”, welke door de Britse troepen werd toegepast bij de terugtocht in Noord-Frankrijk in 1914. Ni. de improvisatie, gekenmerkt door het toenmaals zich afspelande: „By God, there's a bridge! Let us blow it up”.

Uit het verhaal blijkt inmiddels, dat men verschillende keren veine heeft gehad, een omstandigheid die hopelijk niet als argument zal worden gebruikt om het wel systematisch voorbereiden en uitvoeren van vernielingen als overbodig te bestempelen.

Landmijnen werden per vliegtuig aangevoerd en dadelijk gelegd; door de wijde zónes en vele wegen „there were never enough of them”, hetgeen hen, die het

aanmaken van landmijnen minder urgent mochten achten, ter overdenking zij gegeven.

Doordat de Zuid-Koreaanse voorraden aan springmiddelen vrijwel dadelijk na de overvallende in vijandelijke handen waren gevallen, moesten springmiddelen uit andere bronnen worden bijeengeschaapt. Gebruikt werd dynamiet, dat sterk uitzweette en dan ook in hoge mate gevaarlijk was voor gebruik. Niettemin werd, tegen alle regels in, de dynamiet over grote afstanden vervoerd en daarna gebruikt zonder ongelukken.

Aanvankelijk stootten de Noord-Koreanen met hun tanks overdag zeer snel door. Nadat de tegenstander meer bazooka's had ingezet en ook meer landmijnen had gelegd, werden zij voorzichtiger in het gebruik van hun tanks.

De toepassing van de veldversterkingskunst beperkte zich tot het graven van schuttersputten.

Puntdraadhindernissen werden niet toegepast, vanwege de simpele reden, dat geen puntdraad beschikbaar was en munitie voorrang had bij de aanvoer per vliegtuig. Later werd puntdraad en met succes in grote hoeveelheden gebruikt.

Wij zijn zeer benieuwd naar de verdere ervaringen der Amerikaanse genietroepen in Korea.

The Military Engineer, Nov./Dec. 1950.

de W.

Luchtdoelartillerie in Korea.

In enkele artikelen wordt het gebruik der luchtdoelartillerie in Korea beschreven. Het optreden der lva in het grondgevecht wordt uitvoerig belicht en telkens blijkt weer de grote uitwerking welke de vuurkracht van het automatisch geschut van 40 mm en 0.50 cal heeft. Deze wapens vergezelden aanvallende tanks en infanterie. In een der artikelen wordt vermeld hoe gedurende een drie daags gevecht tegen „road blocks” en „enemy pockets” 1 batterij (8x4tl + 8x0.50 cal) 2400 bg van 4 tl en 125.000 schoten van 0.50 cal verbruikte. De 4 tl's werden zo opgesteld dat zij een sterk verdedigend hoog punt, dat de aanvalsroute kon overzien, onder vuur konden nemen. De 0.50 cal wapens werden naar een in de nabijheid gelegen punt gebracht, zodat ook zij de verdedigers konden bevuren. Het vuur was zo intensief dat de verdedigers gedood waren voor zij de vlucht konden nemen. Gedurende deze periode werd een „charge” op Amerikanen uitgevoerd, waarbij een enkele 0.50 cal er in slaagde de charge te stoppen, 100 man doodde en de rest deed vluchten. Ook voor bege-

leiding van aanvallende tanks werd de lua gebruikt waarbij bleek, dat zij door haar grote richtsnelheid uitermate geschikt is om plotselinge aanvallen uit het zijterrein af te slaan. De beste methode bleek te zijn, dat de tank haar aandacht uitsluitend vooruit bepaalde, terwijl de begeleidende lua het zijterrein voor haar rekening nam. Zodra een bazooka het vuur opende „veegde” de lua letterlijk over de plaats waar deze was opgesteld heen, vrijwel altijd met volledig succes.

Bij optreden met infanterie werd de lua gebruikt om de verdediging met haar vuur te neutraliseren terwijl de infanterie aanviel. Het geaccidenteerde terrein in Korea leent zich uitstekend voor de nauwe samenwerking tussen de lua en de grondtroepen.

De artikelen geven een zeer duidelijk inzicht in de wijze waarop de Amerikanen de lua in Korea gebruikt hebben en hoe de lua onderdelen de hun opgedragen taken als deel van de combat-teams vervuld hebben.

Uit de artikelen blijkt eveneens, zoals overbekend is, dat in de strijd op Korea kan worden gesproken van absoluut lucht-overwicht aan UN zijde en daarom wordt het dezerzijds betreurd dat Major-General W. F. Marguot op grond van de ervaringen op Korea de doctrine dat „the SECONDARY mission of AA is the close support of groundforces” in zijn hoofd-artikel aanvalt en propageert „in Korea it was demonstrated that there is no „primary” or „secondary” mission; there is one mission and that is to shoot at the enemy wherever and whenever it appears”.

Deze uitspraak moge, ook thans nog, voor Korea waar zijn, voor de omstandigheden, welke in het Westen onder ogen moeten worden gezien is zij naar dezerzijdse mening niet van toepassing omdat van luchtoverwicht zeker geen sprake kan zijn. De tactiek van het gebruik der lua dient er op gericht te zijn dat zij primair voor de taak waarvoor zij dient, moet worden ingezet. Eerst als blijkt dat het luchtoverwicht inderdaad aan eigen zijde is *kan* overwogen worden lua aan haar oorspronkelijke taak te onttrekken en dan nog alleen als zulks strikt noodzakelijk is. Men diene er altijd rekening mede te houden dat zelfs de zwakste luchtmacht nog in staat zal zijn een, zij het plaatselijk, luchtoverwicht te bevechten.

Voetstoots overnemen van de gepropageerde doctrine kan voor ons slechts tot een débâcle leiden, toch moge de bestudering van deze artikelen warm worden

aanbevolen met het oog op de mogelijkheden die ons ook misschien wel eens geboden zouden kunnen worden.

Anti Aircraft Journal, Nov./Dec. 1950.

F.

China's interne problemen.

Hoewel China op grote schaal aan buitenlandse politiek doet — Korea, Indo China, Tibet — en de propaganda het voorstelt alsof de veiligheid van China door het Westen en in het bijzonder door de Amerikanen elk ogenblik dodelijk bedreigd wordt, waarbij het gehele Chinese volk wordt opgeroepen om zich te weer te stellen, dan krijgt men de indruk, dat het in China algemeen botertje tot de boom is en de grootste eendracht heerst. Niets is minder waar. Er zijn nog altijd een 250.000 guerilla's in de weer. Velen van hen zijn doodgewone bandieten — wat niet pleit voor de interne toestand — het merendeel is nog steeds aanhanger van de Kwomintang.

De guerilla's opereren in hoofdzaak in Kwangsi en Szechwan, Kausu en Ningsia. In deze provincies durven de communisten niet des nachts te reizen zonder zeer krachtige bescherming. De guerilla's worden zeer deskundig geleid. Hun aantal groeit door de maatregelen van de regering tegen de boeren. Tsjang-kai-Tsjek's ondergrondse agitators laten niet na de boeren op te stoken om de belastingheffers en rijstinzamelaars van de regering te vermoorden. Inbeslagneming van de oogst om de bevolking in de steden te kunnen voeden, buitensporige belastingen, onteigeningen op grote schaal en zware straffen veroorzaakten grote panieken over het gehele land. De boeren verstopten hun voorraden of verkochten die tegen elke prijs, om op deze wijze inbeslagneming te ontgaan. Het vee werd op grote schaal afgeslacht. Vele boeren verbrandden hun boerderijen en sloten zich bij de guerilla's aan. De boeren stonden veel vijandiger tegenover de rijstinzamelaars der regering, dan tegenover de vroegere grondeigenaars. Hoewel dit alles heel belangrijk is, moet de betekenis ervan toch niet worden overschat. De regering gaat door met het nemen van uitgebreide militaire maatregelen. En Mao Tse Tung is wel zo slim om met het oog daarop zijn communistische politiek heel soepel toe te passen in die gebieden, waar het moeilijk gaat. Het is dezelfde politiek die in Rusland na de burgeroorlog werd gevolgd, toen een economische ineenstorting dreigde en een semi-kapitalisme werd toegelaten, om dat daarna weer grondig de nek om te draaien. Het

aantal Russen in China neemt steeds toe. Er zijn er nu al minstens 165.000. Het „Ministerie voor volksopvoeding“ heeft een Russische adviseur Andrej Yanov. Hij heeft de Chinese volksuniversiteit in Peking geopend, waar 35 Russische professoren jonge communistische leiders kweken. De Chinees-Russische vriendschapsvereniging heeft 3.000.000 leden en is in meer dan 4.000 takken van dienst werkzaam. De Sovjet-invloed in China wordt steeds groter en de opbouw en uitbreiding ervan geschiedt op zeer deskundige wijze. De huidige Chinese leiders hebben een jarenlange opleiding in Moskou gehad. Tijdens de tweede wereldoorlog voerde Rusland in China een zeer vijandige propaganda tegen de Amerikanen. Dit geschiedde zelfs per radio! Zeer merkwaardig trokken de Amerikanen zich er niets van aan. Maar deze jarenlange propaganda miste zijn invloed niet. De Russische psychologen wisten met grote geslepenheid de gevoelens die in het Chinese volk leefden uit te buiten. Die gevoelens bestonden voor een groot deel uit eeuwenlange haatgevoelens tegen de Westersen en het verlangen naar overheersing van als het kon heel Azië. De grootste China-experts werden door Moskou naar China gezonden. Zij beheersten allemaal het Chinees tot in de perfectie. Zij grepen naar de volksziel die zij kenden. Dat is nu het enorme verschil tussen het optreden van Moskou en het Westen. Moskou grijpt naar het volk, later komen de revenuen wel, als dat volk eenmaal in zijn geheel — willens of onwillens — is gestrikt. Het Westen vroeg en vraagt altijd eerst naar de revenuen. Daarbij liet het Westen ongetwijfeld het inheemse volk ook wel meeprofiteren, maar de eigen revenuen stonden op de voorgrond. Het volk kwam daar dan ook nog wel bij. En nu deze twee systemen uiteindelijk tegen elkaar gebotst zijn, heeft het Westerse systeem het volledig afgelegd. De Russen gingen in China zeer systematisch te werk. De leiding van de anti-Amerikaanse campagne was in handen van een zekere Andrejev, die jaren lang in de onderwereld van Shanghai had geleefd. Onmiddellijk na de capitulatie van Japan werd hij militair-attaché bij de Russische ambassadeur in de rang van Luitenant-kolonel. Hij vestigde zich in een enorm gebouw in Shanghai en leidde van daar uit zijn actie, eensdeels om het prestige van de Amerikanen te ondermijnen, anderdeels om het Chinese volk in zijn greep te krijgen.

Binnen vier maanden had hij door middel van een zijner handlangers, de Chinees-

sprekende Rus Joseph Kissen, alle vakverenigingen van Shanghai onder zijn contrôle. En de Amerikanen leefden maar door alsof er niets aan het handje was. Zij lieten zich fotograferen in hun mooie uniformen en leefden onbezorgd in hun dure clubs. Maar in deze clubs kwamen al spoedig de handlangers en handlangsters van Andrejev. Zij behoefden niet op geld te zien. Zij ontlokten menig geheim aan al te praatlustig geworden Amerikanen. Andrejev stichtte een communistische ondergrondse, die voornamelijk het werk van Marshall en zijn missie tegenwerkte. Ten aanzien van de openlijke strijd die Tsjang-kai-Tsjek tegen de communisten voerde, nam de Russische ambassadeur het standpunt in, dat het zich niet had te bemoeien met binnenlandse aangelegenheden van een ander land, maar ondertussen deed Andrejev alles wat het regiem van Tsjang-kai-Tsjek kon ondermijnen en werden overal relletjes en opstanden georganiseerd. Die greep die de Sovjets thans op China hebben is zeer sterk. Deze greep vormt een belangrijk onderdeel van de Sovjet-strategie. Zij die denken, dat Peking zich te zijner tijd — waarbij dan gehoopt wordt dat dit te zijner tijd zal betekenen „binnenkort“ zal losmaken van Moskou, ja zelfs net als Tito tegenover Moskou zal komen te staan, vergissen zich. Het zal goed zijn om daar rekening mee te houden. Loopt het dan anders, dan valt het slechts mee. (Een buitengewoon interessante beschouwing die ons een blik geeft op de methoden van de communisten. Maar deze methoden hadden toch geen succes kunnen hebben, als het volk er niet rijp voor was geweest, waarbij — dit dient gezegd — de Russen psychologisch meesterlijk te werk zijn gegaan. Over het algemeen verwaarloost het Westen heel vaak de psychologische kant der problemen. Per slot van rekening, hoe men het ook keert of wendt, het zijn de mensen die het hem moeten doen. Niet het materieel. Dat is slechts middel in de bouwselen der mensen. Zeer veel uren worden b.v. in ons militair opleidingssysteem besteed aan de behandeling van het materieel. Zeer terecht natuurlijk, want een man die zijn wapen niet kan bedienen of intact houden, heeft daar niets aan. Maar hoeveel uur besteden wij aan de behandeling van de „mens“? Niet alleen dat het wapen zonder mens waardeloos is, maar van veel groter belang is de kwestie, hoe staat het met „de wil“ van de man, om dit wapen tot het uiterste te gebruiken. *Review of World Affairs, December 1950.*

B. K.